

3-3.112

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΙ ΠΕΝΤΕ.

XENOPHONTIS

EPHESII

EPHESIACORUM

LIBRI V.

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ.

Nunc primum prodeunt e vetusto codice Bibliothecæ Monachorum Cassinensium Florentiæ,
cum Latina interpretatione

ANTONII COCCHII FLORENTINI.



*Ex lib. R. Equit.
Ant. Francisci
de Charnis*

LONDINI:

Typis GULIELMI BOWYER, MDCCXXVI.



NOBILISSIMO VIRO

THEOPHILO HASTINGO

COMITI HUNTINGDONIÆ

ANTONIUS COCCHIUS FLORENTINUS.

CUM tot suppetant Vir Nobilissime præclara & apprime utilia ad scribendum argumenta, in excolendis artibus, & in rebus gestis illustrium hominum aut populorum recensendis, vel in monstranda vitæ via carminum oblectamentis, miratus sæpe sum, per aliquot sæcula adeo invaluisse novum hoc & pene absurdum poematis genus, quo insani amoris facinora & fortunæ plerumque inepte finguntur & soluta oratione narrantur. Verum quocunque id fato acciderit, ut disciplina-

A 2

rum

rum meliorum neglectu, nonnulli ingenio & facundia præstantes viri animum ad hanc descriptionem appulerint, certum est pleraque inveniri præsertim in veterum Græcorum huiusmodi fabulis, quæ vel moribus antiquis, vel regionum notitiæ, vel historiæ plurimam quandoque lucem afferre valeant. Hoc nomine tibi commendata velim Nobilissime Vir Xenophontis Ephesii Amatoria, quæ nunc primum impressa tibi dicanda censui. Non tam quod sciam te Græcis maxime delectari, qui reconditos illos sapientiæ & eloquentiæ fontes felici studio inter splendidæ rei delicias attigeris, quam ut publice vel levi monumento testarer me tibi egregie devinctum, quem plurimis beneficiis tuis cumulatam ornatumque voluisti. Quorum præcipuum duco, quod opportuna per te mihi data fuerit occasio Britanniam tuam visendi, urbemque celeberrimam felicissimi imperii sedem, ubi & opes & legum potentiam & rem vestram publicam adeo sapienter constitutam admiratus sum, totque claros genere, virtute, eruditione, humanitate viros summa cum voluptate

voluptate conveni. Sed omnium maxime mihi semper hærebit animo suavissima tua consuetudo & sermones elegantiae pleni, quos nonnunquam mecum protrahere dignatus es. Ostendit quo sis ingenio præditus omnis liberalis & digna homine nobili a te percepta doctrina, & facile sentiat quam acri polleas iudicio, quicumque noverit tibi semper in deliciis fuisse Homerum, Virgilium, Horatium, Dantem, & quanto caleas rerum optimarum studio, qui videat tibi illustre genus & divitias, non ut plerisque solet, desidiæ causam fuisse, sed alacritatis ad præmia laudis capefenda. Hinc te comiter accepturum hunc Xenophontem confido, cuius non ultimam esse laudem reor ita Politiano & Salvinio popularium meorum longe doctissimis placuisse, ut ille Xenophonti Attico istum Ephesium suavitate parem existimaverit, hic in patrium sermonem eleganter verterit, & ex antiquo codice exemplum pene totum sua manu exscripserit. Cuius a Salvinio sibi traditi iterum describendi, interpretandi, & edendi copiam mihi humanissime fecit

VI

cit vir illustris Henricus Davenantius & de literis optime meritus. Est in tenui & simplici argumento & oratione quod huius Xenophontis fortasse probes, & quare non postremum illi locum vel antiquitate, si coniecere hinc fas est, vel ingenio tribuas inter Græcos huiusmodi Fabularum scriptores. Vale Nobilissime Vir, mihiq̃ue & studiis meis, ut facis, fave.



ZENO-

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΙ ΠΕΝΤΕ.

DE

XENOPHONTE

EPHESIO

TESTIMONIA.

Suidas. Ξενοφῶν Ἐφεσίου Ἰσραηλῆς. Ἐφεσιακά. ἐστὶ τὸ ἐρωτικὰ βιβλία * ἰ. πρὸς Ἀβροκόμην καὶ Ἀνθίαν. καὶ πρὸς τὴν πόλιν Ἐφεσίῳν καὶ ἄλλα.

Xenophon Ephesius Historicus. Scripsit Ephesiaca. Sunt autem amatoria. Libri decem. de Abrocoma & Anthia, de urbe Epheso, & alia.

Angelus Politianus Miscell. Cap. LI. Sic utique Xenophon scribit non quidem Atheniensis ille, sed alter eo non insuavior Ephesius.

Bernard. Montfaucon Diario Italico ubi de Bibliotheca Monasterii Cassinens. Florent. Codex bombycinus XIII Sæculi minutissimo charactere, &c. Xenophontis Ephesiaca Lib. V. sunt autem amatoria ut Heliodori Æthiopica. Opus ineditum est. Hujus Xenophontis meminit Suidas, &c.

* Forte leg. ἰ.

ZENO-

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Α.

ΗΝ ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τὰ πρῶτα ἐκὶ διωμάων Λυκαμήδης ὄνομα. τῷ τῷ Λυκαμήδει ἐκ γυναικὸς Ὀπιχωρέας Θεμιστρῆς γίνεται πᾶσις Ἀβροκόμας μέγα δὲ τι χρῆμα ὠρεσιότητι σώματι. ὑπερβαλλέση. κάλλος ἔτε ἐν Ἰωνίᾳ ἔτε ἐν ἄλλῃ γῇ πρότερον ἡμομάς. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμας αἰὲ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤυξετο. σωήνθη ὃ αὐτῷ πῖς τῷ σώματος καλοῖς καὶ τὰ τῇ ψυχῆς ἀγαθὰ. παιδεύειν τε καὶ πᾶσαν ἐμελέτα καὶ μουσικῶν ποικίλῳ ἤσκει. κιθάρα ὃ αὐτῷ καὶ ἰππασία καὶ ὀπλομαχία σωήθη γυμνάσματα. Ἦν ὃ πενιπέδας. ἅπασιν Ἐφεσίοις. ἀλλὰ καὶ πῖς τῇ ἄλλῃ Ἀσίαν οἰκᾷσι καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας, ὅτι πολίτης ἔσοιτο διαφέρων. πρόσειχον ὃ ὡς θεῶ τῷ μεροκίῳ. καὶ εἰσιν ἤδη τινὲς οἱ καὶ προσεκινῶσαν ἰδόν-

2 ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

τες ἡ προσήζατο· Ἐφρόνει δὲ τὸ μεράκιον ἐφ' ἑαυ-
τῷ μέγαλα. ἡ γὰρ ἔλετο μὴ πῶς τῇ ψυχῇ κατα-
θώμασι. πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τῆς σώματος.
πάντων δὲ τῶν ἄλλων ὅσα δὲ ἐλέγετο καλὰ ὡς ἐλατ-
τόνων καταφρόνει. ἡ δὲ αὐτῷ ἔδει θεάματα οὐκ ἄκκο-
μα ἄξιον Ἀβροκόμου καταφαίνετο· Καὶ εἰ τινα ἢ
παῖδα καλὸν ἀκκόμει ἢ παρθένον εὐμορφον. κατεγέλα
τῇ λεγόντων ὡς οὐκ εἰδότες ὅτι εἰς καλὸς αὐτός· Ἐρω-
τα γέμει δὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεόν. ἀλλὰ πάντῃ ἐξέ-
βαλεν ὡς δὲ ἡγάμετο. λέγων ὡς οὐκ ἂν ποτε ἔτις
ἐραδείη δὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ μὴ θείων· Εἰ δέ
περὶ ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἐρωτος εἶδε κατεγέλα ἀπέ-
φανέ τε ἑαυτὸν Ἐρωτῷ παντὸς καλλίονα ἡ κάλ-
λει σώματι ἡ δυνάμει· Καὶ εἶχεν ἔτις. ὅπως δὲ
Ἀβροκόμος ὀφθείη ἔτε ἄγαλμα καταφαίνετο· ἔτε εἰ-
κὼν ἐπηνείπε· Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἐρως. φιλόνοι-
κτος δὲ ὁ θεὸς ἡ ὑπερήφανος ἀπαραιτήτος. ἐξή-
τει δὲ τέχνῃ καὶ τῆς μερακίᾳ. ἡ δὲ ἡ τῷ θεῷ δύσ-
αλατος ἐφαίνετο· Ἐξοπλίσας δὲ ἑαυτὸν ἡ πᾶσαν
διώκων ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος ἐσε-
τάσεν ἐπ' Ἀβροκόμαν.

Ἦγετο δὲ τῇ Ἀρτέμιδι Πιχάριον ἑορτή. διὸ
τῇ πόλει Πιχίον τὸ ἱερὸν γάδοι δὲ εἰσὶν ἐπὶ τῇ. εἶδε δὲ
πομπὴν πᾶσας τὰς Πιχωρέας παρθένους κεκοσ-
μημένας πολυτελῶς. ἡ τὰς ἐφῆδες ὅσοι τινὲς αὐτῶν
ἡλικίαν

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ Α. 3

ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἀβροκόμῳ· Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ
 εἶξ καὶ δέκα ἔτη. καὶ τὸ ἐφῆβαιν προσήπτετο. καὶ ἐν τῇ
 πομπῇ τὰ πρῶτα ἐφέρετο· Πολὺ δὲ πληθύνει ὅτι
 τὴν θείαν. πολὺ μὲν ἐλχάρον· πολὺ δὲ ξενικόν. καὶ
 ἦν ἡ ἐκείνη τῇ πανηγύρει καὶ νυμφίαις ταῖς
 παρθένοις ἀρίσκειν καὶ γυναικας τῆς ἐφῆβαιν·
 Παρήσαν δὲ καὶ εἶχον οἱ πομπόδοις. πρῶτα μὲν
 τὰ ἱερά. καὶ θᾶδες. καὶ κανῶ. καὶ θυμιάματα. ὅτι τὰ
 τοῖς ἱπποὶ καὶ κύνες. καὶ σκύη κυνηγητικά. τὰ μὲν
 πολεμικά. τὰ δὲ πλεῖστα εἰρηνικά· Ἐκάστη δὲ αὐτῶν
 ὡς πρὸς ἐραστὴν ἐκείνηται. ἦρχε δὲ καὶ τὰ παρθένων
 τάξεως Ἀνθία θυγατὴρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης ἐγ-
 χωρίων· Ἦν δὲ τὸ κάλλος καὶ Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι.
 καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑπερεβάλετο παρθένας. ἔτι μὲν
 ὡς τέσσαρα καὶ δέκα ἐγγένει. ἦν δὲ αὐτῆς τὸ σῶμα
 ἐπὶ Ὀμορφία καὶ ὁ δὲ ὅς ὁ κόσμος πολλὸς εἰς
 ὥραν συνεβάλετο· Κόμη ξανθή. ἡ πολλὴ καθεμύνη.
 ἐλίγη πεπλεγμένη πρὸς τὴν τὴν ἀνέμων φορὰν κινε-
 μύνη. ὀφθαλμοὶ γοργοί. φαιδροὶ μὲν ὡς κόρης. φο-
 βεροὶ δὲ ὡς σώφρονος· Ἐδῆς χιτῶν ἀλαργῆς ζωσθὺς
 εἰς γόφου μετὰ βραχιόνων καθεμύνη. νεβρὶς περικε-
 μένη. γαυρὸς ἀνημμένος. τόξα. ὅπλα. ἀκοντεῖς φο-
 ροφόροι. κύνες ἐπόμφοι· Πολλάκις αὐτῇ ὅτι ὁ τε-
 μένης ἰδόντες Ἐφέσιοι προσεκινήσαν ὡς Ἀρτεμιν. καὶ
 τίτ' ἂν ἐφθείρης ἀνεβόησε τὸ πληθύνει. καὶ ἦσαν ποικί-

λαι πρὸς τὸ θεωμένων φωναί. τὸ μὲν ὑπὸ ἐκπλή-
ξεως τινὲς θεὸν εἶναι λεγόντων. τὸ δὲ ἄλλω ὑπὸ τῶ θεῷ
πεποιημένων πρὸς τὴν φύσιν ὅς πάντες καὶ προσεκίωον
καὶ τὰς γυναικας αὐτῆς ἐμακάριζον. ἐν δὲ διαβόητος πῶς
θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἢ καλή. Ὡς δὲ παρῆλθε τὸ
τὸ παρθένων πλῆθος εἰδὲς ἄλλοτι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν.
ὡς δὲ Ἀδρυκόμης μὲν τῶν ἐφηέων ἐπέστη. τὸν θένδε
κίετι καλὴ ἐστὶ καὶ τὰς παρθένων θεάματος.
πάντες ἰδόντες Ἀδρυκόμην ἐκείνων ἐπελάθοιο. ἔτρε-
ψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπὶ αὐτὸν βοῶντες ἀπὸ τῆς θείας ἐκ-
πεπληγμένοι καλὸς Ἀδρυκόμης λέγοντες. καὶ οἱ εἰδὲ
εἰς. καλὴ μίμημα θεῶν. Ἡδὲ δὲ τινες καὶ τὸτο προσέ-
θεσαν. αἱ δὲ ἂν γάμος γένοιτο Ἀδρυκόμης καὶ Ἀνθίας.
Καὶ ταῦτα ἦν πρῶτα τῶ Ἐρωτοῦ τέχνης μελετήματα.
ταχὺ μὲν δὲ εἰς ἑκατέρους ἢ πρὸ ἀλλήλων ἦλθε δόξα.
καὶ ἥτε Ἀνθία τὸν Ἀδρυκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν. καὶ ὁ τέ-
ως ἀνέρας ὁ Ἀδρυκόμης ἤθελεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

Ὡς ἔν ἐτετέλεστο ἡ πομπή. ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν
θύσονται ἅπαν τὸ πλῆθος. καὶ ὁ τὸ πομπῆς κόσμος
ἐλέλυτο ἦσαν δὲ εἰς τὸ αὐτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. ἔφη-
τοι καὶ παρθένοι. ἐπὶ αὐτὰ ὁρῶσιν ἀλλήλοις καὶ ἀλί-
σκετο Ἀνθία ὑπὸ τῶ Ἀδρυκόμης. ἠπλάται δὲ ὑπὸ ἔρω-
τος Ἀδρυκόμης. καὶ ἐνεώρεα τε σιωχεσέρεον τῇ κόρῃ.
καὶ ἀπαλαγνῶναι τὸ ὄψεσθαι ἐθέλων ἐκ ἐδωάτο. κατ-
ἔχε δὲ αὐτὸν ἐγκέμενος ὁ θεός. Διέκειτο δὲ καὶ Ἀν-
θία

θία πονήρως. ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπλεγμένοις τῆς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἀβροκόμη κάλλει εἰσρέον δεχομένη. ἤδη ἢ καὶ τῶν παρθένους πρεπίνων κατὰφρονῆσα. καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄνθι ἵνα Ἀβροκόμης ἀκρόσῃ. καὶ μέρη ἔσώματι ἐγύμνωσεν αὐτὰ διωατὰ ἵνα Ἀβροκόμης ἴδῃ. ὃ ἢ αὐτὴν ἐδεδώκει πρὸς τὴν θεάν καὶ ἦν αἰχμάλωτι ἔθε. Καὶ τότε μὲν θύσαντες ἀπηλλάττητο λυπύμφοι. καὶ τῷ τάχει τὸ ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι. ἀλλήλους βλέπεν ἐθέλοντες. ὅπτις τρεφόμενοι καὶ ὑφιστάμενοι πολλὰς προφάσεις διατρεβίς-ἡυρίσκον. Ὡς ἢ ἦλθον ἐκάτεροι παρ' ἑαυτὸν ἐγνωσαν τότε οἱ κακῶν ἐγεγένεσαν. καὶ ἔννοια αὐτῶν ὥσπερ τὸ ὄψεως θατέρω καὶ ὁ ἔρωρ ἐν αὐτῆς ὀνεκαίετο. καὶ τὸ περὶ τὸν τὴν ἡμέρας αὐξήσαντες τὸ ὀπιθυμίαν. ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ἤσαν ἐν ἀθρώῳ γίνον. τῷ δεινῷ καὶ ὁ ἔρωρ ἐν ἐκατέροις ἦν ἀκατάχει. λαβὼν ἢ τὸ κόμην Ἀβροκόμης καὶ παρὰξας τὸ ἐοήτα. Φῶ μοι τὸ κακῶν. εἶπε. τί πόνονθα δυσυχής; ὁ μέχρι νυῖ ἀνδραγαθῷ Ἀβροκόμης ὁ κατὰφρονῶν ἔρωτι ὁ τῷ θεῷ λοιδορέμεν ἐάλωκα καὶ νενίκημαι καὶ παρθένα δαλᾶν ἀναγκάζομαι. καὶ φαίνεται τις ἤδη καλλίων ἐμῇ καὶ θεῶν Ἐρωτῇ καλῶ. ὦ πάντα ἀνανδρῷ ἐτι καὶ πονηρῆς. καὶ καρτερήσω νυῖ καὶ μὲν ἡυρικῶς; καὶ ἔσομαι καλλίων ἔρωτι; νῦν ἔδεν ἔνθα θεὸν νικῆσαι με δεῖ. Καλὴ παρθεῖ. τί δε; πῶς σοῖς ὀφθαλμοῖς Ἀβροκόμη ὁμορφῶ Ἀρ-
θία

θία ἄξυγ^α καὶ θῆλυς. Οὐχί σοι δεδόχθω ταῦτα
 ἢκ ἂν ἔρως ποτέ με κρατήσῃ. Ταῦτα ἔλεγε. καὶ ὁ
 θεὸς σφοδρότερος^α αὐτῷ ἐνέκειτο καὶ εἶλκεν ἀνιπίπ-
 πῆα καὶ ὠδύνα μὴ θείλῃα. ἔκ ἔτι ᾧ καρτερῶν ρί-
 ψας ἑαυτὸν εἰς γλῶ Νενίκηκας εἶπεν Ἐρως. μέγα σοι
 σρέπαιον ἐγγύεσθαι κτ' Ἀβροκόμῃ ἔσώφρον^α. ἰκέ-
 τῳ ἔχεις. ἄσωπον. σόν. Ἰπὶ σε καλαπεφωγότα.
 τῶν πάντων διαπότην. μή με πεύδης μηδὲ Ἰπὶ
 πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασυῖ. ἄπειρος^α ὦν Ἐ-
 ρως ἔτι τῶν σῶν ὑπερφαίνεν. ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν
 ἡμῖν ἀπόδ^α. ἥντι μὴ πικρὸς μόνον ἀνιλέγοντι ἀλλ'
 ἀεργήτης ἡττωμένῳ θεός. Ταῦτα ἔλεγεν. ὁ δ' Ἐρως
 ἔτι ὠργίζετο. καὶ μεγάλῳ τ' ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο
 τιμωρίαν ἐπαρτάσασθαι τὸν Ἀβροκόμῳ.

Διέκειτο δ' καὶ Ἀνθία πονήρως. καὶ ἔκετι φέρην
 δυναμένη ἐπεγείρει ἑαυτῷ. πειρωμένη τὰς παρόντας
 λανθάνειν. Τί. φησιν. ὦ δυσυχὲς πέπονθα; παρθένος
 παρ' ἡλικίαν ἐρῶ. καὶ ἰδιωῶμαι καινά. καὶ κόρη
 μὴ πρέποντα. ἐπ' Ἀβροκόμῃ μαίνομαι καλῷ μὲν
 ἀλλ' ὑπερφαίνω. καὶ τίς ἔσαι ὁ τ' Ἰπτιθυμίας ἔρως;
 καὶ τί τὸ πέρας ἔσθ' ἡ κακῆ; σοβαρὸς ἔπος ἐρῶμεν^α.
 παρθένος ἐγὼ φερεμένη. τίνα βοηθὸν λήψομαι;
 τίνα πάντῃα κεινώσομαι; πᾶς δ' Ἀβροκόμῳ ὄψομαι;
 Ταῦτα ἑκάτερος^α αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο. ἔ-
 χουσι δ' πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν. τὰς εἰ-
 κόνας

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ Α. 7

κίνας ὅτι τῇ ψυχῇ ἀλλήλων ἀναπλάτῃσιν. ὡς ὅ
 ἡμέρα ἐγένετο ἥτις μὲν Ἀβροκόμης ὅτι τὰ σιωπήθ
 γυμνάσματα. ἥτις ἡ παρθένος. ὅτι τῇ ἐξ ἑαυτοῦ θρησκεί-
 αν τῇ θεῷ. Ἦν ὅ αὐτοῖς καὶ τὰ σώματα ἐκ τῇ παρ-
 ελθέσης νυκτὸς πεπονηκότα. καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον.
 καὶ οἱ χροῖτες ἡλλάγμενοι. καὶ τῷ ὅτι πολὺ ἐγένε-
 το καὶ πλέον ἔδεν αὐτοῖς ἦν. ἐν τῷ ἐν τῷ ἱερῷ τῇ
 θεῷ διημερεύοντες ἐνεώρων ἀλλήλοις. εἰπὲν τὸ ἀληθές
 φόβῳ πρὸς ἑκατέρου αἰδέμενοι. ποῦτο ὅ ἐξέναξεν
 ἂν ποτε Ἀβροκόμης καὶ ἐδάκρυσε. καὶ προσείχετο τῇ κό-
 ρης ἀκρόσεως ἐλεεινῶς. ἡ ὅ Ἀνθία ἐπαχε μὲν τὰ
 αὐτά. πολὺ ὅ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο. εἰ δὲ
 ποτε ἄλλας παρθένας ἢ γυναικας ἴδοι βλέπσας εἰς
 ἐκείνους. ἐώρων ὅ ἀπάσαι Ἀβροκόμην. δῆλη ἦν λυπη-
 μὴ μὴ παρδοκιμήθῃ φοβημὴ. Ἐυχαι ὅ αὐτοῖς
 ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὴν θεὸν κοινῇ. λανθανῆσαι
 μὲν ἀλλ' ἐγίνοιτο ὅμμαι. Χρόνος ὅ προϊόντῃ ἐκέτε
 τὸ μερῶκιον ἐκατέρου. ἡδὴ ὅ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν
 ἡφάνιστο. καὶ ἡ ψυχὴ καλαπέπλωκεν. ὥστε ἐν πολλῇ
 ἀθυμῖα τῇ Λυκομήδην καὶ τῇ Θεμιστῷ γεγενῆσθαι ἐκ εἰδό-
 τας μὲν ὅτι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἀβροκόμῃ δεδοικότας ὅ
 ἐκ τῶν ὁραμένων. ἐν ὁμοίᾳ ὅ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης
 καὶ Ἐυίπη καὶ πάλιν τῇ Ἀνθίας καθειστήκεισαν ὁρῶντες
 αὐτῆς τὸ μὲν κάλλος μαραινόμενον τῇ ὅ αἰτίαν ἐ
 φαινομένῳ τῇ συμφορᾷ. εἰς τέλος εἰσάγασθαι πρὸς
 τῇ

Ἡ Ἀνθίαν μάντις καὶ ἱερέας ὡς Ὀρήσσηος λύσις ἔ-
 δειν. οἱ ἣ ἐλθόντες ἔθύν τε ἱερεῖα ἔ ποικίλῃ
 ἐπέσπενδον. ἔ ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς ἐξιλά-
 κεσθαι τινὰς λέγοντες δαίμονας. ἔ προσεποιῶν ὡς εἴη
 τὸ δεινὸν ἐν τῷ ὑποχθονίων θεῶν. πολλὰ ἣ ἔ ὑπερ
 Ἀβροκίμῃ οἱ περὶ τὸν Λυκομήδῃ ἔθύν τε ἔ ἡυχοντο.
 λύσις ἣ ἔδεμῖα ἔ δειν. ἔδε ἑτέρῳ αὐτῶν ἐγίνετο. ἀλ-
 λά καὶ ἐτι μᾶλλον ὁ ἔρω ἀνεκαίετο. Ἐκεῖνο ἣ ἐκάτε-
 ροι νοσήτες πάνυ ὀπισθαλῶς ἀφικέμενοι ὅσον ἔδε-
 πω τεθνήξεας προσδοκάμενοι κατεπῆν αὐτῶν τῷ
 συμφορῇ μὴ διωάμενοι. Τέλει. πέμπασιν οἱ παῖ-
 ρες ἐκατέρων εἰς θεὸς μαντεύσομενοι τῷ τε αἰτίαν ἔ
 νος ἔ τῷ ἀπαλλαγῇ.

Ὀλίγον ἣ ἀπέχει τὸ ἱερὸν ἔ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλ-
 λων. διάπλυν δὲ πὸν Ἐφέσῃ σαδίων ὀγδοήκοντα. ἐν-
 ταῦθα οἱ παρ' ἐκατέρων ἀφικέμενοι δέον. ἔ θεῶ
 ἀληθῇ μαντεύεας ἐληλύθεσαν δὴ καὶ ταῦτα. καὶ ἣ ὁ
 θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροισι τὰ μαντεύματα ἐμμέτρως τὰ
 ἐπὶ τὰδε

Τίτῃ ποθεῖτε μαθεῖν νός τε λ. ἣδε καὶ ἀρχαί;
 Ἀμφοτέρως μία νός. ἔχα. λύσις ἔθεν. ἀνέστη.
 Δεινὰ δ' ὁρῶ πείθεσθαι πάντα καὶ ἀνήνυστα ἔργα.
 Ἀμφοτέροις φέξουσι, ὑπερ ἄλλα λυσιοδίαχοι.
 Δεσμά δὲ μοχθήσασιν παρ' ἀνδράσι μισοθαλάσσοις
 Καὶ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ Α. 9

Καὶ τὰ Φος ἀμφοτέροις θάλαμος. Ἐ πὺρ αἰδηλον
 Καὶ πῶλα μὲ Νείλα πῶρὰ ῥύμασιν Ἰσιδι σεμνῇ
 Σωτήρῃ μετόπισθε πῶρ' αὐτῆς ὅλβια δῶρα.
 Ἄλλ' ἐτι πᾶ μὲ πῆματ' ἀρεῖονα πόντον ἔχουσι.

Ταῦτα ὡς ἐκομίσθη τὰ μαθήματα εἰς Ἐφεσον
 διὗς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ. καὶ
 τὸ δεινὸν ἃ τι ἦν πάνυ ἠπόρουν. συμβάλλειν δὲ τὰ
 τοῦ θεοῦ λόγια ἐκ ἐδιωαίην. ἕτερον γὰρ τίς ἢ νόστος. ἕτε-
 ρόν τις ἢ φυγή. ἕτερον τίνα τὰ δεσμά. ἕτερον δὲ τὰ Φος τίς. ἕτε-
 ρον δὲ πόταμος τίς. ἕτερον τίς ἢ ἐκ τοῦ θεοῦ βοήθεια. Ἐδόξεν
 ἔν αὐτοῖς πολλὰ βελβουδύρις πῶρ' ἀμυθήσασθαι τὸ
 χρησμον ὡς οἶόν τε καὶ συζηῆσαι γάμῳ τῆς παῖδας.
 ὡς τῆς καὶ τοῦ θεοῦ βελβουδύρις δι' ὧν ἐμαρτύρησαν.
 Ἐδόκει δὲ ταῦτα. καὶ διέγνωσαν μὲν τὸ γάμον ἐκπέμ-
 ψαι χρόνον τινὶ δαποδημήσειας αὐτῆς.

Μετὰ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν διωχουμένων. πάν-
 τα δ' ἦν ἐστεφανωμένα καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γά-
 μος. ἐμακαρίζετο δὲ διὰ πάντων ὁ μὲν οἶαν ἄξε-
 ται τὴν γυναικα Ἀνθίαν ἢ δὲ οἷον μετὰ κίον σιω-
 καλακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἀβροχόμης ὡς ἐπύθετο καὶ
 τὸ χρησμον καὶ τὸ γάμον ὅτι μὲν τῷ τῇ Ἀνθίαν ἔξεν
 μεγάλως ἔχαιρεν. ἐφίκει δὲ αὐτὴν εἶδέν τὰ μα-
 τρώματα ἀλλ' ἐδόκει πάντως εἶναι δεινὸν τὰ παρόντα
 ἡδίστα. μὲν ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἤδετο μὲν ὅτι Ἀ-
 βροχόμης

Εροκόμῳ ἔξει. τίς δὲ ἡ φυγὴ ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ καλεσφρόνι πάντων τῶν ἰσομῶν κακῶν Ἀεροκόμῳ ἔχουσα πρᾶμυθίαν. Ὡς ἔν ἐφίστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς ἔειπαν υἱίδες ἡγονοῖς ἔειρεα πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐτετέλεστο ἡκίστης τῇ νυκτὶς βραδυῶν δὲ πάντα ἐδόκει Ἀεροκόμῳ καὶ Ἀνθίᾳ. Ἦγον τὴν κόρην εἰς τὸν θάλαμον μὲν λαμπάδων τὴν ὑμέναιον ἄδοντες ἐπὶ Φημῆνης καὶ εἰσάγοντες κατέκλινον. Ἦν δὲ αὐτοῖς ὁ θάλαμος πεποιημῶς κλίνη χρυσῇ σφάμασιν ἑσθῶν πορφυροῖς καὶ ὅπῃ τῇ κλίνης βαθυλωνία ἐπεποιήκετο σκηνή. παύζοντες ἑσώτες οἱ μὲν Ἀφροδίτῳ θεῶν πόνητες. ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν. οἱ δὲ ἰππόδοις ἀναβάταις σκευοῖς. οἱ δὲ σεφάνοις πλέκοντες. οἱ δὲ ἄνθη φέροντες. Ταῦτα ἐν τῷ ἐτέρῳ Ἄρης ἦν σὺν ὅπῃ ἀπλισμῶς ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμῶν τὴν Ἀφροδίτῳ κεκοσμημῶς. ἐσεφανωμῶς. χλαμύδα ἔχων. Ἐρως αὐτὸν ὠδήγει λαμπάδα ἔχων ἡμιμῶν. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν Ἀνθίαν ἀγαγόντες πρὸς τὴν Ἀεροκόμῳ. ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος σιγήσῃ ταύτην καὶ ἔτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλοις ἡδιώαντο ἔτε ἀνιθελέψαι πῶς ὀφθαλμοῖς. ἔκειτο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμῶν αἰδέμενοι. φοβέμενοι πνέοντες ἡδόμενοι. ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα καὶ ἐκρεαδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί.

Ὅψις

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ Α. 11

Ὡς ὃ ὁ Ἀβροκόμης ἀνεβίβαν πείλασε τὸ Ἀνθί-
 αν. ἡ ὃ ἐδάκρυε τὸ ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπιε-
 πάσης τὸ Ὀπιθυμίας τὰ δάκρυα. καὶ ὁ Ἀβροκόμης Ὡ
 τὸ ἐμοὶ ποθαινοτάτης νυκτὸς ἦν μόλις ἀπέληφα πολ-
 λὰς πρότερον νυκτὸς δυσυχῆσας. ὦ Φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ
 κόρη εἰ τὸ πάποτε λαλῶντων ὀδυνησέσθαι. τὸ ἐραστὴν
 ἔχεις ἄνδρα μεθ' ἃ ἦν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρχει γυναι-
 κὶ σώφρονι. Εἰπὼν κατεφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δά-
 κρυα. καὶ αὐτὸς ἐδόκει παντὸς μὴ εἶναι νύκτα· ποτι-
 μώτερος τὰ δάκρυα παντὸς ὃ εἰ πρὸς ὀδυλῶν. Φαρ-
 μάκω δυνάτωτερος. ἡ ὃ ὀλίγα αὐτὴν προσφθεγχά-
 μωρῃ Ναί. φησὶν. Ἀβροκόμη δοκῶ σοι καλὴ καὶ μετ' ἃ
 σὺν ὁμορφίαν ἀρέσκω σοι. ἀνὰδρε καὶ δελεῖ πίστον
 ἐβράδην ἐρῶν χρόνον; πόσον ἡμέλησας; ἀπὸ τῆς
 ἐμῆς κακῶν ἀπέπονθας οἶδα. ἀλλ' ἰδοὺ δάκρυα
 μὴ ὑποδέχαι τὰμα καὶ ἡ καλὴ σε κόμη πινέτω πό-
 μα τὸ ἐρωτικὸν καὶ συμφυῖτες ἀλλήλοις ἀναμυγῶν
 καλαβρέχωμεν ὃ καὶ τὰς σεφάνες τοῖς ἀλλήλων δά-
 κρυσιν ἢ ἡμῖν καὶ ἄτοι σιωπῶσιν. Ἐπῆσα ἅπαν
 μὴ αὐτὴ τὸ πρόσωπον ἠσπάζετο. ἅπασαν ὃ τὴν
 κόμην τοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει καὶ τὰς σε-
 φάνες ἀνελάμβανον καὶ τὰ χεῖλη τὰς χεῖλεσι φιλεῖ-
 σα σιωπῶν. καὶ ὅσα ἐνεόεν ἀπὸ τῆς χιλιῶν ἐκ
 ψυχῆς εἰς τὴν πατέρα ψυχῆν ἀπὸ τῆς φιλήματι
 παρεπέμπετο. φιλεῖσα ὃ αὐτὴ τὰς ὀφθαλμὸς Ὡ.

Φησί. πολλάνκις με λυπήσαίης ὑμεῖς. ὥ τὸ πρῶτον
 ἐσθένης τῇ ἐμῇ κένηρον ψυχῇ. οἱ ποτὲ σοβαροὶ μὲν.
 νῦν δὲ ἐρωτικοὶ κακῶς μοι διηκονήσατε. καὶ τὸν ἔρωτα
 τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τέλος Ἀβροκόμῃ ψυχῇ ἀδηγή-
 σατε. τοιγαρὲν ὑμᾶς πολλὰ φιλῶ καὶ ὑμῖν ἐφαρ-
 μύζω τὰς ὀφθαλμὰς τὰς ἐμὰς τὰς Ἀβροκόμῃ δια-
 κόνας. ὑμεῖς δὲ βλέποιτε ταῦτα. καὶ μήτε Ἀβροκό-
 μῃ ἀλλῶ δέξητε καλῶς. μήτε ἐμοὶ δόξη τις ἄλ-
 λῃ. εὐμορφῇ. ἔχετε ψυχὰς ὥς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε.
 ταῦτάς ἐμοίως τηρήσατε. Ταῦτα εἶπε. καὶ περὶ φύλης
 ἀνεπαύσατο καὶ τὰ πρῶτα τῇ Ἀφροδίτῃ ἐρώτων ἀπή-
 λανον. ἐφιλονεύοντο δὲ ὅλης νυκτὸς πρὸς ἀλλήλους
 φιλοσιμῶμενοι τίς φανείῃ μᾶλλον ἐρῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡμεῖς ἐγέρτο ἀνίστατο πολὺ μὲν ἡδίο-
 νες. πολὺ δὲ θυμότεροι ἀπολαύσαντες ἀλλήλων ὥν
 ἐπεθύμησαν χρεῖαν καλῶν. ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίβῃ
 αὐτοῖς καὶ μετὰ δωχίας πάντα. καὶ ἡδὴ καὶ τὴν μεμνη-
 τὸν μὲν λήθη. ἀλλ' ἔτι εἰμαρμόν ἐπελέληστο ἀλλ'
 ἔτι ὅτε ἐδόκει ταῦτα θεῶ ἡμέλει. Χρόνῳ δὲ διελθόντος
 ὀλίγα ἐγνώσαν οἱ πατέρες ὁκνέμενοι αὐτὰς τὴν πό-
 λεως καὶ τὰ βεβαλόμενα. ἡμελλόν τε καὶ ἄλλῃ
 ὀψέσθαι γῆν καὶ ἄλλας πόλεις καὶ τὴν θεῶν χρησμὸν ὥς
 εἶόν τε ἦν ἀρχαυθήσεσθαι ἀπαλλαγίης χρόνῳ τινί.
 Ἐφίτα. Περικλέαζεν δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τέλος
 ἔξοδον. ναῦς τε μεγάλας καὶ ναῦται πρὸς ἀγνο-
 γίᾳ

γινώ ἔτοιμοι καὶ τὰ ὀπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. πολλή
 μὲν ἐοφθῆ καὶ ποικίλη. πολὺς ἄργυρος καὶ χρυσὸς ἦτε
 τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. θυσιαι δὲ πρὸς τὴν
 αἰγωγὴν τῇ Ἀρτέμιδι καὶ οὐχαὶ δὴμῳ παντὶ καὶ δά-
 κρυα πάντων ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων
 κρινῶν. Ἦν δὲ ὁ πλεὺς αὐτῶν εἰς Αἰγυπτον παρε-
 σκιδασμῶς. ὡς δ' ἦλθεν ἡ τὴν αἰγωγὴν ἡμέρα.
 πολλοὶ μὲν οἰκέται πολλαὶ δὲ θιρόπαινοι. Με-
 λλόντος δὲ τοῦ νεὸς ἐπανάστασθαι πάντων μὲν τὸ Ἐφεσίων
 παρὲν ὡς ἀπεμπόντων πολλὰ δὲ καὶ τῶν * * * *
 μὲν λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν ἔν ὁ Λυ-
 κομήτης καὶ ἡ Θεμιστὴ πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει
 ἡμόμαχοι. τὸ χρυσὸν. τὸ παιδὸς. τῆς ἀποδημίας.
 ἐκείνῳ εἰς γινώσκουσιν. ὁ δὲ Μεγαμήτης καὶ Εὐίππη
 ἐπεπόνθησαν μὲν τὰ αὐτὰ. Ὀδυρότεροι δὲ ἦσαν τὰ
 τέλη σκοπῶν τῶν μεμαλόμενων. Ἦδη μὲν ἔν
 ἐθορύβον οἱ ναῦται καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια καὶ ὁ κυ-
 βερνήτης τὴν αὐτὴν χώραν κατελάμβανε. Καὶ ἡ
 ναὺς ἀπεκινεῖτο. βοή δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλή. καὶ
 τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγῆς. τῶν μὲν αὖ παῖδες λεγόν-
 των φίλτατοι. ἀρετὴ ἔτι ὑμᾶς οἱ φῶντες ἐφύομεθα; τῶν
 δὲ πατέρες ἀρετὴ ὑμᾶς ἀποληψόμεθα; δάκρυα δὲ καὶ
 εἰρμογή. καὶ ἕκαστος ὀνομαστὴν οἰκῶν ἐκάλει. μέγα
 εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλείπειν τὸ ὄνομα. Ὁ
 δὲ Μεγαμήτης φιάλλων λαβὼν καὶ ὀπιωίνδων ἔρχετο
 ὡς

14 ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ὥς ἐξακυστὸν εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηί. ὧ παῖδες λέγων
 μάλισα μὲν δούχοιτε καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν
 μανθράματων καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ὑποδείξαντο Ἐφέ-
 σιοι. καὶ τὴν φιλατίῳ ἀπολάβοιτε πατρίδα. εἰ δὲ
 ἄλλο συμβαίῃ τῷτο μὲν ἴσεται. εἰ δὲ ἡμᾶς ἐτι ζήσομεν.
 προείμεν δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυστυχῇ ἀλλ' ἀναγκαίαν.
 ἐτι λέγοντα ἐξιώντα ἔπεχε τὰ δάκρυα. καὶ ἔτοι ἀπη-
 σαν εἰς τὴν πόλιν τῷ πλείους αὐτὸς θάρρειν ὡς
 καδέντι.

Ὁ δὲ Ἀβροκίμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοισι περὶ φύλης
 ἐκεῖνο πολλὰ ἀνασθενῆς τὰς πατέρας οἰκείρουσιν. καὶ
 πατρίδων ἐπιθυμῶντες. τὸ χρησμὸν δεδοκότες. τὴν
 ἀποδημίαν ὑποπλάουσιν. Παρεμυθεῖτο δ' αὐτὸς εἰς
 ἅπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλεῖς. καί κεν ἡμῶν μὲν τὴν
 ἡμέραν ἐν ᾧ χρησάμενοι πνέματι διανύσαντες τὸν
 πλεῖον εἰς Σάμον κατήνησαν τὴν τῇ Ἡερα ἱερὰν πη-
 σον. κἀνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιήσαντες. πολ-
 λα ὀξάμενοι. τῇ νυκτὶ ἐπινομήσας ἐπανήγοντο. ἔ-
 ρον ὁ πλεῖς αὐτοῖς ἔειπεν. λόγους δὲ ἐν αὐτοῖς πολ-
 λοὶ πρὸς ἀλλήλους Ἄρα ἡμῖν ὑπάρχει συγκαταβί-
 ναι μετ' ἀλλήλων; καὶ δὴ ποτε ὁ Ἀβροκίμης μέγα
 ἀνατίναξεν ἐν ὑπομνήσει τῶν ἑαυτοῦ γυμνάσας. Ἀν-
 θία ἔφησε τῇ ψυχῇ μοι ποθενότερα. μάλιστα μὲν
 δυστυχῇ εἶη καὶ σώζεσθαι μετ' ἀλλήλων. ἀν δ' ἄρα τι
 εἶη πεπωμένον παθεῖν; καὶ πῶς ἀλλήλων ἀπαλλα-
 γῶμεν

γαῶν; ἐμόςωμεν ἑαυτοῖς φιλάτη. ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ
 μωρεῖς ἀγνή καὶ ἄλλον ἄνδρα ὥς ὑπομνῆς. ἐγὼ δὲ
 ὅτι ἐκ ἄλλης γυναικὶ συνοικήσαμεν. Ἀκέεσσα δὲ Ἀν-
 θία μέγα ἀνωλόλυξε. καὶ τί ταῦτα ἔφησεν Ἀβροκό-
 μη πεπίσδωκας ὅτι ἐὰν ἀπαλλαγῶ σε παρὶ ἄνδρες
 ἔτι κατ' ἐμὲ σκέψῃ; ἥτις εὐδὲ ζήσομαι τὴν ἀρχὴν
 ἀνδρὸς σὺ; ὡς ὁμνῶν τε τὴν πατέρα ἡμῶν θεὸν τὴν
 μεγάλην Ἐφεσίων Ἀρτεμιν καὶ ταύτην ἣν διανοήσμεν
 θάλατταν καὶ τὴν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμῆναισα
 θεὸν ὡς ἐγὼ καὶ βραχύ τι δόξασθεῖσα σὺ ἔτε ζήσο-
 μαί ἔτε τὴν ἡλιονόψομαι. ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία. ἐπάμ-
 νυε δὲ καὶ ὁ Ἀβροκόμης. καὶ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίησε τὰς
 ὁρμὰς φανερωτέρας. Ἐν τῷ τῷ δὲ ἡ ναὺς Κῶ μὲν πᾶσα
 μέλει καὶ Κνίδον. κατεφαίνετο δὲ ἡ Ρόδιον νῆσος με-
 γάλη καὶ καλὴ καὶ αὐτὰς ἐνηαῦθα εἶδε καταχθινῶν πάν-
 τως δὲν ᾧ ἔφασκεν οἱ ναῦται καὶ ὑδρόβια καὶ αὐτὰς
 ἀναπαύσασθαι μέλλοντας εἰς μακρὴν ἐμπειρεῖσθαι πλῆν.

Κατήγετο δὲ ἡ ναὺς εἰς Ρόδον καὶ ἐξέβαινον οἱ ναῦ-
 ται. ἐξήκει δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἔχων μὲν χεῖρα τὴν Ἀν-
 θίαν. σωήσαν δὲ πάντες οἱ Ρόδιοι τὸ κάλλος τὴν
 παιδῶν καταπεπληγότες καὶ ὥς ἐσιν ὅστις τὴν ἰδούσαν
 παρῆλθε σιωπῶν. ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὀπίσθημιαν εἶναι
 τὴν θεῶν οἱ δὲ προσεκινῶν καὶ προσεποιεῖτο. ταχὺ δὲ δι-
 ὅλης τὴν πόλιν διεπεφοιτῆκε τὸ ὄνομα Ἀβροκόμης καὶ
 Ἀνθίας. ἐπύχοντο δὲ αὐτὰς δημοσίᾳ καὶ θυσίας τε
 θύεσι

θύεσι πολλὰς καὶ ἑορταῖς ἄγασσι τὴν Ὀπιδημίαν αὐτῶν. οἱ δὲ τὴν τε πόλιν ἅπασαν διςτόρησαν καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ θεῖον Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῶν καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ὀπίγραμματα τὰ ἀναβέβαιον.

Οἱ ξῆνοι τὰδε σοι χρυσήλαβα τόχ' ἐθήκαν
Ἀνθία Ἀβροκόμης θ' ἱερῆς Ἐφέσσοιο πολίται.

Ταῦτα ἀναβέβητες ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μέναντες ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν ἀνήγοντο Ὀπισιτισάμωροι. παρέπεμπε δὲ αὐτὰς ἅπαν τὸ Ῥεδίων πλῆθος καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο ἐρῶν πνέμασι καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλεῖς ἄσπιδος. καί κεν ἰδὼν τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν Ὀπιδῶσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμετρεῖν τὴν Αἰγυπτίαν καλαμένην θάλατταν. τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος. γαλήνη δὲ καὶ ὁ πλεῖς βραδὺς καὶ ναυτῶν ῥαθυμία καὶ πότος ἐν τῷ καὶ μέθῃ καὶ ἀρχὴ τῆς μεμανόσμενων. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐφίσατο γυνὴ ὀφθῆναι φοβερά τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἀνθρώπων ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῶν. Ὀπισῶσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίνειν καὶ τὰς μὲν ἄλλας ἀπολλύουσι αὐτὴν δὲ μὴ τὴν Ἀνθίας διανήκειν. Ταῦτα ὡς εἰδὼς εἶδεν ἐταράχθη καὶ προσεδέκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ἐνείρατος. καὶ τὸ δεινὸν ἐγένετο.

Ἐτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ περὶ αὐτὰ παρορμῆντες αὐτοῖς Φοίνικες τὸ γῆρας ἐν τριήρει μεγάλη. παρόρμηται δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ καὶ γυνικοί. ἔτοι καλαμεμα-

μεραθήκεσαν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδρά-
ποδα πολλὰ καὶ τίμια. διέγνωσαν ὅν ὀπιθέμενοι τὰς
μὲν ἀντιμαχομένους ἀποκλινύειν τὰς δὲ ἄλλας ἄγειν
εἰς Φοινίκην πρᾶτσομενους καὶ τὰ χρήματα. κατέ-
φρόνεν δὲ ὡς ἐκ ἀξιομάχων αὐτῶν. Τῶν δὲ πεπρα-
τῶν ὁ ἐξαρχὸς Κορύμβος ἐκαλεῖτο. νεανίας ὀφθῆναι
μέγας. φοβερὸς τὸ βλέμμα. κόμη ὡς αὐτῷ αὐχμη-
ρὰ καθεμένη. ὡς ταῦτα οἱ πεπραταὶ ἐβλάδυσαν το
μὲν πρῶτα παρίπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἀβροκόμην.
τελευταῖον δὲ ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας ἐκεῖνο δὲ πάν-
τες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥαθυμίας οἱ μὲν
καθόδουτες οἱ δὲ ἀλύοντες. ἐφίστανται δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ
τὸν Κορύμβον ἐλασνομένη τῇ νηὶ. τριήρης ἦν σὺν ὀξύ-
τητι πολλῇ. ὡς δὲ πλησίον ἐγγόντο ἀνεπήδησαν ὅππῃ
τὴν ναὺν ἀπλισμένοι τὰ ξίφη γύμνα' ἔχοντες. κινή-
ταῦθα οἱ μὲν ἐρρίπην ἑαυτοὺς ὑπὸ ὀκλήξεως εἰς
τὴν θάλασσαν καὶ ἀπόπλυντο. οἱ δὲ ἀμυνέοντες θέλοντες
ἀπεσφάζαντο. ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία περὶ τρε-
χετι τῷ Κορύμβῳ τῷ πεπρατῇ. καὶ λαβόμενοι τῶν
γονάτων αὐτῶν τὰ μὲν χρήματα ἔφασαν ὃ δέσποτα καὶ
ἡμᾶς οἰκέτας ἔχει. φῆσαι δὲ τῷ ψυχῆς καὶ μηκέτι
φόνει τὰς ἐκείνης ὑποχείμενος σε γυμνός. μὴ
πρὸς αὐτῆς θαλάσσης. μὴ πρὸς δεξιᾷς τῷ σῆς. ἀγα-
γῶν δὲ ἡμᾶς ὅποι θέλεις ἀπόδω τὰς σεαυτοῦ οἰκέτας.
μόνον οἰκίηρον ἡμᾶς ὑφ' ἐνὶ ποιήσας δεσπότη. Ἀκέ-

D

σας

σας ὁ Κόρυμβος αὐτὸς μὲν ἐκέλευσε φέσασθαι φο-
νῶσθαι. μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων
καὶ τὸ Ἀβροκόμῳ καὶ τὴν Ἀνθίαν. ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰ-
κετῶν ἐλίγχε. ἐπέπρησε δὲ νῆων. καὶ οἱ λοιποὶ πάντες
κατεφλέχθησαν. τὸ δὲ πάντες ἄγειν ἔτε ἰδιούρην
ἔτε ἀσφαλὲς εἶρα. ἦν δὲ τὸ θάλαμα ἐλεεινόν. τὸ μὲν
ἐν τῇ τριήρει ἀναγομῶν τὸ δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομῶν.
καὶ οἱ μὲν ἔλεγον. Ποῦ ποτὲ ἀχθέσεσθε δεσπότες; τίς
ὑμᾶς ὑποδέξει γῆ; καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε;
οἱ δὲ ὦ μακάρι μύθους ἀποθνήσκων εὐτυχῶς
πρὸ τῆς περὶ τὴν δεσμῶν. πρὸ τῆς δαλεί-
αν ληστρικῶς ἰδεῖν. Ταῦτα λέγοντες οἱ μὲν ἀνέ-
γοντο οἱ δὲ κατεφλέγοντο. ἐν τῷ τῷ ὁ τροφὸς τῆς
Ἀβροκόμης πρεσβύτης ἤδη σεμνὸς ἰδεῖν καὶ εἰς τὸ
γῆρας ἐλεεινὸς ἐκ ἀνείκων ἀναγομῶν τὸ Ἀβροκό-
μῳ ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνήχετο ὡς καλα-
ληφόμενος τὴν τριήρη Ποῦ με καλαλείψῃ τέκνον. λέ-
γων. τὸ γέροντα τὸ παιδαγωγὸν ποῦ δὲ ἀπερχόμενος
Ἀβροκόμῃ; αὐτὸς ἀπέκλεινόν με τὸ δυσυχὴ καὶ θάψον.
τί γάρ ἐσί μοι ζῆν ἄνδρ' οὐδ'; ταῦτα ἔλεγε καὶ τέλει
ἀπελπίσας ἔτι Ἀβροκόμῳ ἐλέσθαι πρὸς τὸν ἑαυτὸν
πῶς κύμασιν ἀπέθανε. τῷ τῷ καὶ Ἀβροκόμῃ πάντων
ἦν ἐλεεινότατον. καὶ δὲ τὰς χεῖρας ἐξέτεινε τῷ πρεσ-
βύτῃ καὶ τὰς περὶ τὰς ἀναλαμβάνειν παρεκάλει. οἱ
δὲ εὐδὲνα λόγον ποιησάμενοι διανύοντες ἡμέρας τρεῖς
τ

ἡ πλὴν κατήχθησαν εἰς πόλιν τῆ Φοινίκης Τύρον ἔνθα ἦν πῆς περὶ ταῖς τὰ οἰκεῖα * αὐτὰς εἰς αὐτὴν μὲν τὴ πόλιν ἔχί. εἰς πλησίον δὲ τι χωρίον ἀνδρὸς ἀρχοῦ ληστῆς Ἀψύρτος τὸνομα. ὃ καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ὑπερέτης ἐπὶ μαθῶν καὶ μέρεϊ τῷ λαμβανομένων. ἐν τῷ τῷ πλὴν διαστήματι ἐκ πολλῆς τῆ κατ' ἡμέραν ὀψείως ἐρεῖ ὁ Κόρυμβος τῷ Ἀβροκόμῳ σφοδρὸν ἐρωτά. καὶ αὐτὸν πρὸς τὸ μεράκιον σινηθῆναι ἐπὶ πλέον ἐξέκει. καὶ ἐν μὲν τῷ πόνῳ ἔτε πῆσαι διωγτὸν ἰδοῦκε εἶναι. ἰώρα γὰρ ὡς διάκει) μὲν ὑπὸ ἀθυμίας πονήρας. ἰώρα τῷ καὶ τῷ Ἀνθίας ἐρῶντα. ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν αὐτῷ κατεφαίνετο. ἰδοῦκε γὰρ μήτι ἑαυτὸν ἐργάσει) δεινόν.

Ἐπεὶ τῷ κατήχθησαν εἰς Τύρον ἔκετι καρτερῶν τὰ μὲν πρῶτα ἰεραπόει τὸν Ἀβροκόμῳ καὶ θαρρῆν παρεκάλει. καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν. ὁ τῷ ἐλεῖν τὸν Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτὸ ποιῆσθαι τῷ ἐπιμέλειαν. τὸ δὲ ἄλλο τῷ ἀνακρινῆται ὁ Κόρυμβος τὸν ἐρωτά τῷ συλλησῶν τινι Ἐυζείνῳ τὸ ὄνομα. καὶ δεῖται βοηθὸν γνέσθαι καὶ συμβαλεῦσαι τινι τρόπῳ διωστῆ) πῆσαι τὸ μεράκιον. ὁ τῷ Ἐυζείνῳ ἄσμενος ἀκεί τὰ πρὸς τῷ Κορύμβῳ καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθία διέκειτο πονήρας. καὶ ἦρα τῷ κόρης σφοδρὸν ἐρωτά. λέγει τῷ πρὸς τὸν Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτῷ Καὶ γάρ, ἔφη. σφόδρα ἀγνὸς κινδυνώουσα καὶ πᾶσα βαλλομένη μηδὲ

λαίην μὲν ἀδείας ὧν ἐκλήσάμεθα πόνων. διωκσά-
 μεθα ὅτι αὐτὰς. ἔλεγεν. ἐξαιρέτως παρ' Αἰφύρτε λα-
 βεῖν δωρεάν. Ταῦτα εἰπὼν ῥαδίως ἔπειθεν αὐτὸν ἐ-
 ρῶντα. καὶ ὅτι συνήθε' ἔχ' ταῦτα τὰς ὑπὲρ ἀλλήλων
 ποιήσασθαι πόνους. καὶ πείθει ἔτι μὲν Ἀβροκόμῳ
 Κόρυμβον ὅτι Ἀνθίαν. ἐν τῷ τῷ χρόνῳ ἔκιντο αἰθυ-
 μοὶ πολλὰ προσδεκῶντες ἀλλήλοις διαλεγόμενοι.
 σιωπῆς ὁμνύοντες τηρήσιν τὰ συκείμενα. ἔρχονται
 ὅτι πρὸς αὐτὰς ὁ Κόρυμβος καὶ Ἐυξάνος καὶ Φερίσαν-
 τες ἰδίᾳ τι θέλουν εἰπεῖν. ἀπάγεται καθ' αὐτὰς ὁ μὲν
 ἔτι Ἀνθίαν ὁ δὲ ἔτι Ἀβροκόμῳ. πῶς ὅτι αἵτε ψυχαὶ
 ἐκραδαίνοντο καὶ ἄδεν ὑγιᾶς ὑπενόων. λέγει ἔν ὃν Ἐυ-
 ξάνος πρὸς τὸν Ἀβροκόμῳ ὑπὲρ Κορύμβου Μειρά-
 κιον εἰκὸς μὲν ὅτι τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλεπῶς. οἰ-
 κέτω μὲν ἐξ ἐλευθέρου θυόμενον. πένητα ὅτι αὐτὸν Ὀ-
 δαίμονος. δὲ δὲ σε τῇ ψυχῇ πάντα λογίσασθαι. καὶ
 εἴργειν τὸ κατέχοντα δαίμονα καὶ τὰς θυμολήτας δεωί-
 τας ἀγαπᾶν. ἴσθι ὅτι ὡς ἐνέσι σοι καὶ Ὀδαιμοσύνη
 καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν. εἰ. θελήσεις πείθεσθαι τῷ
 δεωότῳ Κορύμβῳ. ἐγὼ γάρ σε σφοδρὸν ἐρώω καὶ
 πάντων ἐπιμὸς ἐσι δεωότῳ ποιῶν τὴν αὐτῇ. πείσῃ
 ὅτι χαλεπὸν μὲν ἔδεν. ἀνέστερον ὅτι σεαυτῷ τὸ δεωό-
 τῳ ἐργάσῃ. ἐνόησον ὅτι ἐν οἷς ὑπάρχεις. βοηθὸς
 μὲν ἔδεις. γῆ ὅτι αὐτὴ ξένη. καὶ δεωόται λησαὶ καὶ
 ἡδεμιᾶς τιμωρίας ἀποφυγὴν ὑπερηφανήσαντι Κό-
 ρυμβον.

ρυμῶν. τί δὲ σοι γυναικὶς δεῖ νῦν καὶ πραγμάτων;
 τί ἢ ἐρωμῆς τηλικῶδε ὄνῃ; πάντα διπύρρηνον.
 πρὸς μόνον δὲ σε τὸ διαπότην βλέπειν. τάτῳ κε-
 λύσαντι ὑπακύν. Ἀκίστας ὁ Ἀβροκόμης Διὸς
 μὲν ἀχανὴς ἦν καὶ ἅτε τι διποκρέμεσθαι ἤμελκεν. ἐδά-
 κρυσσε ἢ καὶ ἀνέστεινε πρὸς αὐτόν. ἀφορῶν εἰς οἷα ἄρρα
 ἐλήλυθε. καὶ δὴ λέγει πρὸς τὸ Ἐυξείνον ὀπίστρεψον δέσ-
 πτα βελύσσασθαι βραχύ. καὶ πρὸς πάντα διποκρινῶ-
 μαι σοι τὰ ρηθέντα. καὶ ὁ μὲν Ἐυξείνῳ ἀνεχώρη. ὁ
 ἢ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλετο τὸ ἐρωτᾶ τὸ Ἐυξείνῳ
 καὶ τὸ παρῆσαν ἀνάγκην. καὶ ὅτι δὴ πάντως αὐτῷ
 πέθεσθαι πῶς διαπότης. ὑπέχετο ἢ πολλὰ καὶ γάμον
 νόμιμον καὶ χρήματα πεισθείσθαι ἐπεισσίαν. ἢ ἢ αὐ-
 τῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρένατο αἰτησαμένη βραχυὶ βε-
 λύσσασθαι χεῖρον. καὶ ὁ μὲν Ἐυξείνῳ καὶ ὁ Κόρυμβῳ
 μετ' ἀλλήλων ἦσαν περικύμοντες ὅτι ἀκίστον ἤλπιζεν
 ἢ αὐτοῖς ῥαδίως πείσειν.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Β.

Ο ἡ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία εἰς τὸ δωμα-
 τιον ἔνθα σωήθως διητῶντο. καὶ πρὸς ἀλ-
 λήλας εἰπύμεναι ἅπερ ἠκηκόεσαν. καταβα-
 λόντες ἑαυτὰς ἔκλαιον ὠδύροιντο. ὦ πατέρ, ἔλεγον ὦ
 μητέρ, ὦ πατέρες φίλτατοι καὶ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς. Τε-
 λωταῖον ἡ ἀνεγκλὼν ὁ Ἀβροκόμης ὦ κακοδαίμονες
 ἔφησεν ἡμεῖς τί ἄρα πεσόμεθα ; ἐν γῇ βαρβάρων
 περσῶν. ὕβρει πρῶτοθεντες περσῶν. ἄρχε) τὰ
 μεμνησμένον. τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τὸ ὑπερηφα-
 νίας εἰσπράττει. ἔρα Κόρυμβος ἐμῶ. σὺ ἡ Ἐυξένος.
 ὦ τὸ ἀκαίρως πρὸς ἑκατέρως ὁμορφίας. εἰς τῶτο ἄρα
 μέλει νῦν σάφρων ἐτηρήθην ἵνα ἑμαυτὸν ὑποθῶ ληστῇ
 ἐρῶν) τὸ αἰσχρὰν ὀπιθυμίαν ; καὶ τίς ἐμοὶ βίος πε-
 λείπει) πόρην μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς ἡμιμόρου. ἀποσερηνήν)
 ἡ τὸ Ἀνθίας τὸ ἐμῆς ; ἀλλ' εὖ μὰ τὸ μέλεις ἄρτι
 σωφροσύνην

σωφροσύνην ἐκ παιδὲς μοι σύντροφον ἐκ ἀν ἑμαυτὴν
 ὑποθείλω Κορύμβω. τεθνήξομαι ᾧ πρότερον καὶ
 φανῆμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεδά-
 κρυσεν. ἡ δὲ Ἀνθία φεῖ τ' κακῶν ἔπεν ταχέως ᾧ τ'
 ὄρκων ἀνακαζόμεθα. ταχέως τ' δεθείας περῶμεθα.
 ἔρχ' τις ἐμῷ καὶ πείσεν ἡλπιζεν εἰς δύνῃ ἐλδύσεια
 τ' ἐμῷ μὲν Ἀβροκόμῳ καὶ σωμακακλιθήσεια καὶ
 ἀπολαύσειν ὀπιθυμίας; ἀλλὰ μὴ ἔτως ἐγὼ φιλέζω-
 ος ἡγοίμην μὴδ' ὀπιμείναιμι ὑβριστεῖσα ἰδεῖν τὴν
 Ἥλιον. δεδέχθω ταῦτα. ἀποθνήσκειν Ἀβροκόμῳ.
 ἔξομν ἀλλήλας μὲν θάνατον. ὑπ' ἐδενὸς ἐνοχλῶ-
 μέντοι.

Καὶ πῶς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο. ἐν δὲ τέστις Ἀψυρ-
 τος ὁ προεστὼς τῷ ληστειῷ ἡγάγετο ὅτι τε ἤκασιν
 οἱ περὶ τὸν Κέρυμβον. καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια
 κομίζοντες χρήματα ἤκεν εἰς τὸ χωρὶν καὶ εἶδε τε τὰς
 περὶ Ἀβροκόμῳ καὶ κατεπλάγη τὴν ὁμορφίαν καὶ ὁ-
 θύς μέγα κέρδιον νομίζων ἡτήσατο ἐκείνης. τὰ μὲν
 ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους ὅσαι σι-
 λήφθησαν δένειμε πῶς περὶ τὸν Κόρυμβον περὶ ταῖς
 ὁ δὲ Ἐυξενος καὶ ὁ Κέρυμβος ἀκόντες μὲν σι-
 νεχώρουν τὰς περὶ τὸν Ἀβροκόμῳ τῷ Ἀψύρτῳ. σι-
 νεχώρουν δ' ἐν ἀνάγκῃ. καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάσσοντο. ἐ δὲ Ἀψύρτος
 πρὸς λαβὼν τὸν Ἀβροκόμῳ καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκίτας
 δύο Δάκωνα καὶ Ρόδῳ ἡγαγιν εἰς τὸ Τύρον. περὶ
 8 βλεπῆ

βλεπῶν ὃ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ καὶ πάντες ἐτεθαυ-
μάζεσαν τὸ κάλλος. ἔ' ἄνθρωποι βάρβαροι μήπω
πρότερον τοσαύτῳ ἰδοῖτες ὁμορφίαν θεὸς ἐνόμιζον
ἦναι τὰς βλεπομένης. ἐμακάριζον ὃ τ' Ἀψυρτον οἷος
εἰκέτας εἶη κεκλημένον. ἀγαγὼν ὃ αὐτὰς εἰς τ' οἰ-
κίαν πειδίδωσιν οἰκίῃ πιστῇ δι' Ἰπτιμελείας κελύ-
σας ἔχεν ὡς μεγάλας κερδατῶν εἰ δόδοιτο τ' ἀξίας
αὐτὰς τιμῆς.

Καὶ οἱ μὲν περὶ τ' Ἀβροκόμῳ ἐν τέττις ἦσαν.
ἡμερῶν ὃ διαγρομένων ὀλίγων ὁ μὲν Ἀψυρῶν ἐπ'
ἄλλῳ ἐμπορίᾳ εἰς Συρίαν ἀπῆλθε. θυγατὴρ ὃ
αὐτῷ Μαλιῶ ὄνομα ἡγάδη ἔ' Ἀβροκόμῳ. ἦν ὃ καλὴ
καὶ ὠραία γάμων ἦδη. πολὺ ὃ ἔ' Ἀβροκόμῳ κάλλος
ὑπελείπετο. αὐτὴ ἡ Μαλιῶ ἐκ τ' συνήθως ἔ' Ἀβροκό-
μῳ διαίτης ἀλίσκετο) ἔ' ἀκατασχέτως εἶχε. καὶ ἡ πόρεῖ ὅ
τι ποιῆσαι. ἔτε γὰρ πρὸς τ' Ἀβροκόμῳ εἰπεῖν ἐτόλμα
γυναικα ἰδίαν ἔχοντα. καὶ πείσσειν ἐδέποτο ἐλπίζουσα.
ἔτε ἄλλῳ τινὶ τ' ἑαυτῆς. δέει τῷ πατρὸς. δι' αὐτὴν δὲ καὶ
μᾶλλον ἀνεκαίετο. καὶ δέκετο πονήρως. καὶ ἐκέτι καρτε-
ρεῖσα ἔγνω πρὸς τ' Ρόδῳ τ' σύμβροτον τ' Ἀνθίας ἔσαν
ἡλικιωτὶν καὶ κόρῳ καλεῖσθαι τ' ἔρωτα. ταύτῳ γὰρ μί-
νῳ ἡλπιζε σιωεργήσεν αὐτῇ περὶ τ' Ἰπτιθυμίαν. καὶ
δὴ χολῆς λαβομένη ἄγει τ' κόρῳ πρὸς τὰ πατρὸς αὐ-
τῇ τ' οἰκίας ἰερά καὶ δέεται μὴ καλεῖσθαι αὐτῆς. καὶ
ὄρκως λαμβάνει. καὶ λίγει τ' ἔρωτα ἔ' Ἀβροκόμῳ καὶ
ἰκετεύει

ἰκετόναι συμβαλέσθαι καὶ πολλὰ ὑπέχετο συμβαλλο-
 μένη. ἔφη δ' Ἰδοὶ μὲν οἰκέτις ἔσα ἐμή. Ἰδοὶ ὃ ὀργῆς
 πειρασομένη βαρβάρω καὶ ἡδικημένῃς. Ταῦτα εἰπὼ-
 σα ἀπέπεμπε τὸ Ῥόδῳ. ἡ δὲ ἐν ἀμυχάνῳ κακῷ
 ἐγγόνει. τό τε γὰρ εἰπεῖν Ἀβροκόμῃ παρητεῖτο φι-
 λῆσα τὸ Ἀνθίαν. πάνυ ὃ ἐδεδόκει τὸ βαρβάρω τῷ
 ὀργῷ. ἔδοξεν ἔν αὐτῇ καλῶς ἔχεν Λόκῳ πρῶ-
 τῳ ἀνακρινῶσαι τὰ ὑπὸ τῷ Μάνῃς εἰρημνία. ἦν ὃ
 καὶ τῇ Ῥόδῃ κρινωνήμαϊα ἐξαιρέτως γνῶμῃα πρὸς
 Λόκῳ. καὶ σωῆσαν ἀλλήλοισι ἐν Ἐφέσῳ. τότε
 δὴ λαβομένη μόνῃ Ὁ Λόκῳ ἔφη ἀπολώλαμν τε-
 λείως. νῦν ἔκείτι τὸς συντρόφους ἔχομν. ἡ δὲ δεωτότε
 θυγατὴρ Ἀψύρτε ἐρᾷ μὲν Ἀβροκόμῃ σφοδρὸν ἐρω-
 τα ἀπειλεῖ ὃ εἰ μὴ τύχη θανά ἡμᾶς ἐργάσασθαι.
 σκόπει πίνω τί δέῃ ποιεῖν. πὲρ γὰρ ἀνέειπεν τῇ βαρ-
 βάρῳ σφαλερῇ. πὲρ ὃ ἀποζεύξαι Ἀβροκόμῳ Ἀνθί-
 ας ἀδιώατον. Ἀκύντας ὁ Λόκῳ δακρύων ἐπλήσθη.
 μεγάλας ἐκ τέτων συμφορὰς προσδοκῶν. εἴπῃ ὃ
 ἀνεγκλῶν. Σιώπα ἔφη Ῥόδῃ ἐγὼ γὰρ ἔκαστα διοικήσω.
 Ταῦτα εἰπὼν ἔρχετο πρὸς Ἀβροκόμῳ. τῷ ὃ ἄρα
 ἔδεν ἔργον ἦν ἡ φιλεῖν Ἀνθίαν καὶ ὑπὸ ἐκείνης φι-
 λῆσθαι καὶ λαλεῖν ἐκείνη. καὶ ἀκύναι λαλῆσης. ἐλθὼν
 ὃ παρ' αὐτὰς Τί ποιῆμν σύντροφοι; τί ὃ βεβλῶ-
 μέθα οἰκέται; δοκεῖς τινὶ τῷ δεωοτῶν Ἀβροκόμῳ
 καλός. ἡ θυγατὴρ ἡ Ἀψύρτε πονήρως ἐπὶ σοι διά-

κει). καὶ ἀναιπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν. σὺ ὦν ὅπως σοι δοκεῖ βελούσάμην σῶσον ἡμᾶς ἀπάντας καὶ μὴ πεύδῃς ἐργῇ δεωτοῶν ὑποπετόντας. Ἀχέσας ὁ Ἀβροκόμης αὖθις μὲν ἐργῆς ἐνεπλήσθη. ἀναβλέψας δὲ ἀπενὲς εἰς τὸ Λόκωνα Ὡπονηρὲς ἔφη καὶ Φοινίκων τὴν ἐλαῦθα βαρβαρώτερε ἐτόλμησας ἐπεῖν πρὸς Ἀβροκόμην ταῦτα ῥήματα. καὶ παρέσης Ἀνθίας ἄλλῳ παρθένον μοι διηγῇ; δὲ λῶ μὲν εἰμὶ ἀλλὰ σιωθήκας οἶδα τηρεῖν. ἔχουσιν ἐξουσίαν μετὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ ἐλευθέρῳ ἔχω. ἀπειλείτω νῦν εἰ θέλει Μανῶ ξίφη καὶ βρόχους καὶ πύρκα καὶ πάντα ὅσα διώα) σῶμα ἐνεγκὲν οἰκίετα εἰ γὰρ ἂν ποτε πεποδείκην ἐκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. ἡ δὲ Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἕκαστο ἀχανής. εἰδὲ προσφθέγγασθαι τι δυναμένη. ὅψι δὲ καὶ μόλις αὐτῇ ἐγείρεται Ἐχὼ μὲν φησιν Ἀβροκόμην τὴν εὐνοίαν τὴν σὺν καὶ ἐργασθὰν διαφερόντως ὑπὸ σε πίπτειν. ἀλλὰ δέομαί σε τὴν ψυχῆς καὶ τὴν ἐμῆς δεωτοῖα μὴ προδῶς ἐαυτὴν. μηδὲ εἰς ἐργὴν ἐμβάλης βαρβαρικῇ. συγκατάθεαι δὲ τῇ τὴν δεωτοῖνης ὀπιθυμία καὶ γὰρ ὑμῖν ἀπειμι ἐκποδὼν ἐμαυτῇ δοκίμασα. τοσούτον σε δέησομαι θάψον αὐτὴν. καὶ φίλησον πεποῖσαν καὶ μέμνησο Ἀνθίας. Ταῦτα πάντα εἰς μέζονα συμφορὰν τὸν Ἀβροκόμην ἦγε. καὶ ἠπόρει ὅστις γήνηται.

Καὶ

Καὶ οἱ μὲν ἐν τέπεις ἦσαν. ἡ δὲ Μανιὼ χροσιζέ-
 σης τὴν Ῥόθης ἐκέτι κάρτερεῦσα χράφει χαμμάτιον
 πρὸς τὴν Ἀβροκόμην. ἦν δὲ τὰ ἐγχεχαμμένα παιάδε.
 Ἀβροκόμη τῷ καλῷ δέσποινᾳ ἡ σὴ χυίρειν. Μανιὼ
 ἐρεῖ σε μηκέτι φέρειν διωαμύην. ἀπρεπὲς μὲν ἴσως
 παρθένῳ. ἀναγκαῖον δὲ φιλέσθαι. δέομαι μὴ με παρ-
 ᾶθης μηδὲ ὑβρίσης τὴν τὰ σὰ ἡρημένῳ. εἰάν τῳ παιδῆς
 πατέρα τὴν ἐμὴν Ἀψυρπὴν ἐγὼ πείσω σοὶ με σιω-
 κῆσαι. καὶ τὴν νῦν σοι γνωαῖκα ἀποσκλαστομέθα. πλε-
 τήσεις δὲ καὶ μακάριον ἔσθαι. εἰάν δὲ ἀηείπης ἐννόει
 οἷα πείσῃ τὴν ὑβρισμένης ἐαυτῆς ἐκδικήσης. οἷα δὲ οἱ
 μὲν σε κωνωνοὶ τὴν σῆς ὑπερηφανίας σύμβουλοι γυό-
 μοι. Τῆτο τὸ χράμμα λαβῶσα κάλασημνημένη
 δίδωσι Θεραπαίῃ τινὶ ἐαυτῆς βαρβάρῳ εἰπῶσα Ἀ-
 βροκόμη κομίζεν. ὁ δὲ ἔλαβε καὶ ἀνέγνω. καὶ πα-
 σὶ μὲν ἤχθετο πῶς ἐγχεχαμμένοις. μάλιστα δὲ αὐ-
 τὴν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. καὶ κείνῳ μὲν τὴν
 πωακίδα κατέχει ἄλλῳ δὲ ἐγγράφει καὶ δίδωσι
 τῇ Θεραπαίῃ. ἦν δὲ τὰ γεγραμμένα. Δέσποινᾳ ὅτι
 βύλει ποίει. καὶ χεῶ σώματι ὡς οἰκέτῃ. καὶ εἴτε
 ἀποκλείεναι θέλεις ἐπιμῆναι. εἴτε βασανίζεν ὅπως
 ἐθέλεις βασανίζε. εἰς ὧν δὲ τὴν σὴν ἐκ ἀν-
 ἔλθοιμι. ἕτε ἀνὴρ παιῶτα παιδείῳ κελεύσῃ. Λα-
 βῶσα ταῦτα τὰ χράμματα ἡ Μανιὼ ἐν ὀργῇ ἀκα-
 ταχέτῳ γίνεσθαι καὶ ἀναμίξασα πάντα. φθόνον. καὶ

ζηλοῦσι πῶς. λυπῶν. φόβον. ἐκένει ὅπως τιμωρήσασιν
τὴν ὑπερηφάνειαν.

Καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ ἐρχεῖ μὲν ἀπὸ Συρίας Ἀψυρ-
τος ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκῆθεν Μοῖραν
ὄνομα. ὡς ἡ ἀφίκετο δὴ οὗτος ἡ Μαρίω τὴν καὶ Ἀβρο-
κόμην τέχνῳ συνητάτην. καὶ παρῆλθον αὐτὴν κόμην
καὶ περιῆλθον αὐτὴν καὶ ἐδῆλται ὑπερήλθον αὐτὴν πατρὶ
καὶ προσεσῆσαν πρὸς τὰ γόνατα Οἰκίερον ἔφη πά-
τερ θυγατέρα τὴν σὺν ὑβελισμένῳ ὑπὸ οἰκέτῃ. ὁ γὰρ
σώφρων Ἀβροκόμης ἐπείρασε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν
ἀφανίσαι. ἐπεβόλῃ δὲ καὶ σοι λέγων ἐρεῖν με.
σὺ γὰρ ὑπὲρ τηλικύτων τετολμημένων ἑσπεύχῃ παρ'
αὐτῶν τιμωρίαν τὴν ἀξίαν. ἢ εἰ δίδως ἐκδοτὴν θυγατέ-
ρα τὴν σὺν τοῖς οἰκέταις. ἐμὰ τὴν φθάσαντα ἀποκτείνω.
Ἀκῶσας ὁ Ἀψυρτὸς καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν αὐ-
τῷ ἡρώδητι τὸ πρῶτον ἐκέτε. μελαπτεμφάμην
ἡ τὴν Ἀβροκόμην ὧς πολυμῶς καὶ μιᾶς ἔπεν κεφαλῇ.
ἐτόλμησας εἰς δεσπότης τῆς σῆς ὑβρίσαι; καὶ διαφ-
θεῖραι παρθένον ἡθέλησας οἰκέτης ὦν; ἀλλ' ἔτι χαίρη-
σεις. ἐγὼ γὰρ σε τιμωρήσομαι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις
τὴν σὺν αἰκίαν ποιήσομαι παρὰ δέδειγμα. Εἰπὼν ἐκέτε
ἀναχρόμην καὶ δὲ λόγον ἀκῶσαι ἐκέλευσε περιῆλθαι
τὴν ἐδῆλται αὐτῶν τοῖς οἰκέταις. καὶ φέρον παρὲς καὶ μάστι-
γας καὶ παῖον τὸ μεράκιον. ἦν ἡ τὸ θῆμα ἐλεεινὸν
αἷτε γὰρ βασάνοι τὸ σῶμα πᾶν ἡφανίζον βασάνων
ἀηθες

ἄηθες ὃν οἰκετικῶν. τὸ τε αἷμα κατέρρει πᾶν καὶ τὸ κάλλος ἐμαρμαίνειτο. προσῆγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερά καὶ πύρ καὶ μάλισα ἐχεῖτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτὸ τῷ νυμφίῳ τῷ θυγατρὸς ἐνδεικνύμενον ὅτι σάφρονα παρθένον ἔχεται. Ἐν τῷ ἡ Ἀνθία προσπίπτει πῶς γόνασι τῷ Ἀψύρτῃ καὶ ἰδεῖτο ὑπὲρ Ἀβροκόμῃ. ὃ ἡ Ἀλὰ καὶ μᾶλλον ἔφη διὰ σε κολαοθήσεῃ ὅτι καὶ σε ἠδίκησε γυναικα ἔχων ἄλλης ἐράων. Καὶ τότε ἐκέλευσε δῆσαντας αὐτὸν ἐκκαθεῖρξαι τινὲ οἰκήματι σκληρῶ.

Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο καὶ ἦν ἐν εἰρήνῃ. δεινὴ ἡ αὐτὸν ἀθυμία καταλαμβάνει καὶ μάλισα ἐπὶ Ἀνθίαν ἐκ ἐώρα. ἐζήτην ἡ θανάτῃ τρέπας πολλὰς ἀλλ' εὕρισκεν κδένα πολλῶν τῷ φρενέων ὄντων. Ὁ ἡ Ἀψύρτης ἐποίει τῷ θυγατρὸς τὰς γάμους καὶ ἐορτάζοντο πολλὰς ἡμέραις. Ἀνθία ἡ πάντα πένθῃ ἦν καὶ εἶποτε δωηθεῖη πέσαι τὰς ὅπῃ τῷ δεσμωτηρίῳ εἰσῆαι πρὸς Ἀβροκόμῃ λανθάνουσα. καὶ καλωδύρετο τῷ συμφορᾷ. Ὡς ἡ ἤδη παρισκιάζοντο εἰς Συρίαν ἀπίεσαι. προέπεμψεν ὁ Ἀψύρτης τῷ θυγατρὶ μὲν δάραν πολλῶν. ἰδιῆτάς τε τὰς βαβυλωνίας. καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἰδίῃ. ἰδωρήσατο ἡ τῇ θυγατρὶ Μαντῇ τῷ Ἀνθίαν καὶ τῷ Ρόδῳ καὶ τῷ Λόκῳ. ὡς ἔν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεῃ μὲν Μανθῆς. δωηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμοτήριον

τῆμεν περικλεξαμένη τῷ Ἀεροκόμῃ Δίωπτα εἶπεν
 εἰς Συρίαν ἄγομαι δῶρον δοθεῖσα τῇ Μανίῳ καὶ εἰς
 χεῖρας τῆς ζηλοῦπάσης ἄγομαι. σὺ δὲ ἐν τῷ δεσ-
 μωλήμῳ μέινας οἰκτρῶς δόποθήσκεις ἐκ ἔχων καὶ
 ὅστις σὺ τὸ σῶμα κρομήσει ἀλλ' ὁμνύω σοι τὸ ἀμφο-
 τέρων δαίμονα ὡς ἐγὼ μὲν σε καὶ ζῶσα καὶ δόποθανεῖν
 δεήσῃ. Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν καὶ περὶβαλ-
 λε καὶ τὰ δεσμά ἠπαύετο καὶ τῇ ποδῶν προκυλίετο.
 τέλει δὲ ἡ μὲν ἐξῆλθε δὲ δεσμωλήμῳ ὃ δὲ ὡς ἔχον
 ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς ῥήξας ἔσενεν ἐκλαiven ὧ πάτερ
 λέγων φίλτατε. ὦ μήτερ Θεμισώ. πῦ δὲ ἡ ἐν Ἐφέ-
 σῃ δεκῶσα ποτὲ Ὀδαιμονία; πῦ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ
 οἱ περικλεπτοὶ Ἀνθία καὶ Ἀεροκόμης οἱ καλοὶ; ἡ μὲν
 οἶχετο πέρρῳ πατρὶ γῆς αἰχμάλωτος. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ
 μόνον ἀφῆρημαι παρὰ μύθιον καὶ τεθνήξομαι δυστυχῆς
 ἐν δεσμωλήμῳ μόνος. Ταῦτα λέγουσα αὐτὸν ὕπνος
 καταλαμβάνει καὶ αὐτῷ ὄναρ ἐφίσατο. ἔδοξεν ἰδεῖν
 αὐτὸν τὸν πατέρα Λυκομήδην ἐν ἐσθῇ μελαίνῃ πλα-
 νώμενον καὶ παῖσαν γῆν καὶ θάλατταν. Ἰππιδάνα δὲ
 τῷ δεσμωλήμῳ λῦσαι τε αὐτὸν καὶ ἀφίεναι ἐκ τῶν οἰ-
 κήματων. τὸ δὲ ἵππον γυρόμενον ἐπὶ πολλῶν φέροντος
 γῆν διώκετο ἵππον ἄλλῳ θήλειαν καὶ τέλει Ὀρεῖν
 τὸν ἵππον καὶ ἄνθρωπον γυρόντος. ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν
 ἀνέθετό τε καὶ μικρὰ εὐελπίς ἦν.

Ὁ μὲν ὅν ἐν τῷ δεσμωλήμῳ κατέκλειτο. ἡ δὲ Ἀν-
 θία

Θία εἰς Συρίαν ἤγετο καὶ ὁ Λάκων καὶ ἡ Ῥόδη. ὡς δὲ ἦσαν οἱ παρὰ τὴν Μανιῶν εἰς Ἀντιόχειαν. ἐκείθεν δὲ ἦν Μοῖρας. ἐμνησικακεῖ μὲν καὶ τὴν Ῥόδον. ἐμίση δὲ καὶ τὴν Ἀνθίαν. καὶ δὴ τὴν μὲν Ῥόδον ὡς οὖν μὲν ἔξ ΛάκωνⓈ κελεύει ἐμβιβάσαντας τινὰς πλοῖα πορρωτάτω τῇ Συρίαν δόποδὸς γῆς. τὴν δὲ Ἀνθίαν οἰκίτη συκσιάζειν ἐνεόει. καὶ ταῦτα τὰ ἀτιμοτάτων αἰπόλων τινὲ ἀγροίκων. ἡγεμονίᾳ δὲ τὰς τιμαρῆσας αὐτὸν. μεταπέμπε δὲ τὴν αἰπολον Λάμπωνα τένοντα. καὶ παρὰ διδάσκει τὴν Ἀνθίαν καὶ κελεύει γυναῖκα ἔχειν. καὶ ἐὰν ἀπειθῇ προσέτατι βιάζεσθαι. καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ' ἀγρὸν σιωπομένη τῷ αἰπόλῳ. ἡγεμονίᾳ δὲ ἐν τῷ χωρίῳ ἔνθα ὁ Λάμπων ἐνεμε τὰς αἰγας προσπίπτοι τοῖς γόνασιν αὐτῆς καὶ ἱκετεύει καλοικεῖραι καὶ τηρεῖσαι. διηγέται δὲ ἥτις ἦν. τὴν προτέραν ὡς ἡγεμονίαν τὸν ἄνδρα τὴν αἰχμαλωσίαν. ἀκύνει δὲ ὁ Λάμπων οἰκείρει τὴν κόρην καὶ ὁμνυσιν ἢ μὲν φυλάξεν ἀμόλυτον καὶ θάρρειν παρεκελεύετο.

Καὶ ἡ μὲν παρὰ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ πάντα χρόνον Ἀβροκόμην θρηνῶσα. Ὁ δὲ ἈψυρⓈ ἐρδυνάμηνⓈ τὸ οἰκημάτιον ἔνθα ὁ Ἀβροκόμης πρὸ τῆς κολάσεως διῆγεν. ὅππυιχάνει τῷ χαμμαλιδίῳ τῷ Μανιᾷ πρὸς Ἀβροκόμην καὶ γνωρίζει τὰ θεάμματα καὶ ὅτι ἀδίκως Ἀβροκόμην τιμαρῆται ἔμαθεν. ὡς οὖν ἔν λῦσαί τε αὐτὸν προσέταξε καὶ ἀγαγὴν εἰς οὐρανόν.

ᾧψης. πονηρὰ δὲ καὶ ἐλεεινὰ πεπονθὼς προσιπτεῖ
 πῆς γόνασι πῆς Ἀψύρῃ. ὁ δὲ αὐτὸν ἀνίστησι. καὶ
 Θάρσει ἔφη ὦ μερῶνιον. ἀδίκως σε κατέγων πει-
 δεῖς θυγατρὸς λόγοις. ἀλλὰ νῦν μὲν σε ἐλεύθερον
 ἀπὲρ δέλω ποιήσω. δίδωμι δέ σοι τὴν οἰκίαν ἄρχων
 τῇ ἐμῇ καὶ γυναικίᾳ ἄξομαι τῶν πολιτῶν τινὸς θυ-
 γατέρα εἰδὲ μνησικακίης τῶν γενημελῶν. καὶ γὰρ
 ἐκὼν σε ἠδίκησα. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἀψύρῃ. ὁ δὲ
 Ἀβροκόμης Ἀλλὰ χάρις ἔφη σοι δεσπότη. ὅτι καὶ τὸ
 ἀληθὲς ἔμαθες καὶ τὴν σωφροσύνης ἀμείβη με. Ἐχαι-
 ρον δὲ πάντες οἱ καὶ τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἀβροκόμην. καὶ
 χάριν ἤδεσαν ὑπὲρ αὐτῶν τῷ δεσπότη. αὐτὸς δὲ ἐν
 μεγάλη συμφορᾷ καὶ Ἀνθίαν ἦν. ἐνεόκει δὲ πρὸς
 ἑαυτὸν πολλὰκις. Τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοὶ τί δὲ πλά-
 των καὶ ὀπμιλείας τῇ Ἀψύρῃ χρημάτων. καὶ πῶ-
 τον εἶναί με δεῖ. ἐκείνῳ καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν
 εὐροίμι.

Ὁ μὲν οὖν ἐν ταῖς ταῖς ἦν διοικῶν μὲν τὰ Ἀψύρην.
 ἐνοῶν δὲ ὁπότε καὶ πᾶσι τῇ Ἀνθίαν ὄρησαι. ὁ δὲ Λα-
 κων καὶ ἡ Ρόδη ἤχθησαν εἰς τὴν Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάν-
 θον. ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἢ πόλιν. κἀνταῦθα ἐπρά-
 θησαν πρεσβύτη τινὶ ὅς αὐτὸς εἶχε μὲν πάσης ὀπι-
 μελείας. παῖδας αὐτῶν νομίζων καὶ γὰρ ἄτεκνον ἦν.
 διήγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν παῶσιν ἐλύπην δὲ αὐτὸς
 Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης εἰς ὁράμφοι. ἡ δὲ Ἀνθία ἦν
 μὲν

μὴ τίνα χρένον ᾤχετο τῷ αἰπόλῳ. συνεχὲς γ' ὁ Μοῖ-
 ρεις ὁ ἀνὴρ τ' Μανῆς εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμενος ἐρᾷ
 τ' Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπει-
 ρᾶτο λανθάνειν τελευτῶν γ' λέγει τῷ αἰπόλῳ τ' ἔρω-
 τα καὶ πολλὰ ὑπὸ γυναικὶ συγκρούσασθαι. ὁ δὲ τῷ μὲν
 Μοίρῃ συνίσταται δεδοικώς δὲ τ' Μανῶν ἐρχετο πρὸς
 αὐτὸν καὶ λέγει τ' ἔρωτα τ' Μοίρῃ. ἡ δὲ ἐν ὄρ-
 γῃ ἡμορμή Πασῶν ἔφη δυστυχέστατη γυναικῶν ἐγὼ
 τ' διηλὼν περὶ ἀξομαι δι' ἣν τὰ πρῶτα ἐν Φοινίκῃ
 ἀφῆρέθην ἐρωμύς. νυνὶ δὲ κινδυνάω εἰς ἀνδρός.
 ἀλλ' εἰ χαίρεσά τε Ἀνθία φανέται καλὴ καὶ Μοί-
 ρῃ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν καὶ ὑπὲρ τ' ἐν Τύρῳ πράξομαι
 δίκας. Τότε μὲν γὰρ τ' ἡσυχίαν ἤγαγεν. ἀποδημήσαν-
 τος δὲ εἰς Μοίρῃ μελαπέμπετο τ' αἰπόλον καὶ κε-
 λῶν λαβόντα τ' Ἀνθίαν εἰς τὸ δασύτατον ἀγάγοντα
 τ' ὕλης ἀποκτείνει καὶ τὰς μὲν αὐτῷ δώσειν ὑπέσ-
 χετο. ὁ γ' οἰκίειρε μὲν τ' κέρην δεδοικώς γ' τ' Μαν-
 τῶν ἐρχετο ᾤχετο τ' Ἀνθίαν καὶ λέγει τὰ κατ' αὐ-
 τῆς δεδομύα. ἡ γ' ἀνεκώκυσε τε καὶ ἀνωδύρετο. Φεῖ
 λέγεται τὸ πρὸς τὸν κάλῳ ἐπίβηλον ἀμφοτέρους παν-
 ταχὲς εἶχε τ' ἄκαιρον ὁμορφίαν. Ἀβροκίμης μὲν
 ἐν Τύρῳ τέθηκεν. ἐγὼ γ' ἐπὶ αὐτῇ. ἀλλὰ δεύμαί σε
 τὸ λοιπὸν αἵ ποτε ὡς μεχρὶ νῦν ἐστίθηςας ἀν' ἀποκ-
 τείνης καὶ ὀλίγον θάψον με τῇ ᾤχεσθαι γῇ καὶ ὀφ-
 θαλμοῖς πῶς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς καὶ θάπ-

των σιωηχῆς Ἀδρυοκίμῳ κάλει. αὕτη γῆροίτ' ἂν ὦ-
δαίμων ἐμοὶ μὲν Ἀδρυοκόμῃ ταφή. Ἐλεγε ταῦτα. ὁ δὲ
αἰπόλῳ εἰς οἶκον ἔρχετο ἐννοῶν ὡς ἀνόσιον ἔργον
ἐργάτεον κέρῳ ἔδεν ἀδικῆσαν δοπεκτεῖναι ἔτω καλήν.
λαβὼν δὲ τὸ κέρῳ ὁ αἰπόλῳ φονεῖσαι μὴ οὔκ
ἠνίχετο φράζει δὲ πρὸς αὐτὸν τάδε. Ἀνθία οἶδας
ὅτι ἡ δέσποινα Μανίῳ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ φο-
νεῖσάί σε. καὶ θεὸς δεδιώς καὶ τὸ κάλλῳ οἰκείεας
βέλομαί σε μᾶλλον πωλῆσαι πέτρῳ παρὰ γῆς ταύ-
της. μὴ μαθεῖσα ἡ Μανίῳ ὅτι ἐτίθηκας ἐμὲ μᾶλ-
λον κακῶς διαθήσει. Ἡ δὲ μὲν δακρύων λαβομένη τὴν
ποδῶν αὐτῆς ἔφη. Θεοὶ καὶ Ἀρτεμι πατρῷα τὸν αἰπό-
λον ὑπὲρ τέτων τῶν ἀγαθῶν ἀμείψασθε. Καὶ παρε-
κάλει παραβλῦναι. ὁ δὲ αἰπόλῳ λαβομένη τὴν Ἀν-
θίας ὥχετο πρὸς τὴν λιμῆν. εὐρῶν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους
ἀνδράς Κίλικας ἀπένδοτο τὸ κέρῳ. καὶ λαβὼν τὸ ὑπὲρ
αὐτῆς τιμὴν ἤκεν εἰς τὸ ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι λα-
βόντες τὴν Ἀνθίαν εἰς τὸ πλοῖον ἤγον καὶ νυκτὸς ἐπελ-
θούσης ἤσαν τὴν πρὸς Κιλικίας. ἐναντίῳ δὲ πρυμναῖς
κατεχόμενοι καὶ τὴν νεῶς διαρραγείσης μόλις ἐν σανίδι
τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλῷ τινὲς ἦλθον. ἔχον δὲ τὴν
Ἀνθίαν. ἣν δὲ ἐν τῷ πέτρῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα. τὴν
ἐν νύκτῃ ἐκείνῳ πλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ ὑπὸ
τῷ ὡεὶ τὴν Ἰππέθρον τὴν λησίων συνηλθήθησαν.

Ἐν δὲ τόποις ἤκεν ὅπου τὴν Συρίας οἰκίτης ὑπὸ τὴν
Μάνης

Μάλης χαίμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τάδε.
 Ἐδωκάς με ἀνδρὲς ἐν ξένη. Ἀνθίαν δὲ ἦν μὲν τῷ ἄλ-
 λων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι πολλὰ διαπραξαμένη κακὰ
 εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκελευσάμεν. ταύτην συνεχῶς ἐν
 τῷ χωρίῳ θεώμεθα ὁ καλὸς Μοῖρις ἐρεῖ. μηκέτι
 δὲ φέρειν διωαμένη μέλεπεμψάμενη τὸ αἰπόλον. καὶ τὴν
 κόρην προαθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πώλει τινὶ τῇ
 Συρίας. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀβροκόμης ἐκέτι μῦθον
 ἐκαρτέρει. λαθὼν ἔν τῷ Ἀψυρίῳ καὶ πάντας τὰς καὶ
 τὸ οἶκον εἰς ὀπιζήτησιν τῇ Ἀνθίας ἐρχετο. ἐλθὼν ἔν ἐν
 τῷ ἀγρῷ ἔνθα μὲν τῷ αἰπόλῳ ἡ Ἀνθία διέτριβεν. ἄγει
 δὲ πρὸς τὸ αἰγιαλὸν τὸ Λάμπωνα εἰπεῖν αὐτῷ εἰ τι
 οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. ὁ δὲ αἰπόλος καὶ τὸ ὄνομα
 εἶπεν ὅτι Ἀνθία. καὶ τὸ γάμον καὶ τὸ ὠσεβειαν τὴν
 περὶ αὐτῆς. καὶ τὸ Μοῖριδος ἐρώτα. καὶ τὸ πρόσαγμα
 τὸ κατ' αὐτῆς καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν. ἔλεγε τε ὡς
 αἰεί τινος Ἀβροκίμου μέμνηται ἡ κόρη. Ὁ δὲ αὐτὸν ὅστις
 ἦν αὐτὴ λέγει. ἔωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὴν Κιλικίαν
 ἐλπίζων Ἀνθίαν εὐρήσκειν ἐκεῖ.

Οἱ δὲ περὶ τὸ Ἰππόβοον τὴν λησιῶν ἐκείνης μὲν τῇ
 νυκτὸς ἔμειναν ὠχάμενοι. τὸ δ' ἐξῆς περὶ τὴν θυσίαν
 ἐγένοντο. παρεσκευάζετο ἡ πάντα καὶ ἀγάλματα τῇ
 Ἀρεῶς καὶ ξύλα καὶ σεφανώματα. ἔδει ἡ θυσίαν
 γνέσθαι τῷ τῷ συνεῖναι. τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεσθαι
 εἴτε ἀνθρώπων εἴτε βέστημα εἴη κρεμάσαντες ἐκ δέν-

δρα καὶ διασάντες ἠκύνιζεν. καὶ ὅπιοι μὲν ἐπέτυχον τῶ-
 των ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν. ὅσοι δὲ ἀπέτυ-
 χον αὖθις ἐξιλάσκειτο. ἔδει δὲ τὴν Ἀνθίαν ἔτι περὶ
 γηθῆναι. ὥς δὲ πάντα ἔπειμα ἦν καὶ κρεμνᾶν τὴν κόρην
 ἤθελον. ψόφου δὲ ὕλης ἤκκετο καὶ ἀνθρώπων κλύπῃ.
 ἦν δὲ ὁ δὲ εἰρῶν τὸ ἐν Κιλικίᾳ πορσεὺς Περύλαος
 τῆνομα. ἀνὴρ τὰ πρῶτα τὸ ἐν Κιλικίᾳ διωαμόν.
 Οὗτος ἐπέστη τοῖς ληστῇς ὁ Περύλαος μὲν πλείους
 πολλὰ καὶ πάντας τε ἀπέκλειενεν. ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας
 ἔλαβε. μίνας δὲ ὁ Ἰππόβοτος ἠδωκῆθη διαφυγεῖν ἀρ-
 μύου τὰ ὅπλα. ἔλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περύλαος καὶ
 πυθόμενος τὴν μέλλουσαν ἠλέησεν. ἔτι δὲ ἄρα μεγά-
 λην ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. ἄγει δὲ αὐ-
 τὴν καὶ συληφθέντας τὸ ληστῶν εἰς Τάρσον τὴν Κιλι-
 κίας. ἡ δὲ συνήτης αὐτῇ τὴν κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε.
 καὶ κατὰ μικρὸν ἐαλάκει Περύλαος Ἀνθίας. ὥς δὲ ἦσαν
 εἰς Τάρσον. τὸς μὲν ληστὰς εἰς τὴν εἰρηλίαν παρέ-
 δακε. τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. ἦν δὲ ἔτι γυνὴ Περύ-
 λαῷ. ἔτι παῖδες. καὶ πλείονη χρημάτων ὅσα ὀλίγη.
 ἔλεγεν ἔνθα πρὸς τὴν Ἀνθίαν ὥς πάντα ἀνὰ αὐτῇ χροίσι
 Περύλαῷ. γυνὴ καὶ δεσπότης. καὶ παῖδες. ἡ δὲ τὰ μὲν
 πρῶτα ἀνείχετο. ὅσα ἔχουσα δὲ ὅτι ποιήσει βιαζο-
 μένῃ καὶ πολλὰ ἐκκεκρυμένη. δείσασα μήτι καὶ πλημῆση
 βιαιότερον. συγκατατίθει μὲν τὸ γάμον. ἱκετεύει δὲ
 αὐτὴν ἀναμῆναι χρόνον ὀλίγον. ὅσον ἡμερῶν τρεῖς καὶ

τα. καὶ ἄχραντον τηρῆσαι. καὶ σκήπη). ὁ δὲ Περί-
λα. πείθε). καὶ ἐπόμενυ) τηρήσεν αὐτῷ γάμων
ἄγνῳ. εἰς ὅσον ἂν ὁ χρόνος διέλθῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἐν Τάρσῳ ἦν μετ' Περίλα καὶ χρόνον
ἀναμύκτα ἔγχετο γάμους. Ὁ δὲ Ἀεροκόμης ἦεν τὸ πρὸς
Κιλικίας ὄδον. καὶ ἐκ πρὸ πολλῶν ἔλθων ἔλθων
καὶ ἐπεπλάνητο καὶ αὐτὸς τὸ πρὸς τὴν οὐδὴ οὐδὲ συν-
τυγχάνει τῷ Ἰπποθῳ ὡπλισμῶ. ὁ δὲ αὐτὸν ἰδὼν
προτρέχει καὶ φιλοφρονεῖται. καὶ δεῖται κοινωνίαν γυναικὸς
τὴν οὐδὴ. Ὁρῶ γάρ σε ὡς μετὰ μισθὸν ὅστις ποτὲ εἶ καὶ
ἐφθάρται καλὸν καὶ ἄλλως ἀνδρῶν. καὶ ἡ πλάνη φαί-
νεται πάντως ἀδικησύνῃ. ἰωὺν ἐν Κιλικίαν μὲν
ἀφέντες πρὸς Καππαδοκίαν. καὶ τὸ ἐκεῖ Πόντον. λέ-
γουσι καὶ οἰκεῖν ἄνδρες οὐδαίμονες. Ὁ δὲ Ἀεροκόμης
τὸ μὲν Ἀνθίας ζήτησιν ἐκ λέγει. συνκατατίθεται δὲ
ἀναγκάζοντι τῷ Ἰπποθῳ. καὶ ὅπως ποιεῖσι συνεργή-
σεν τε καὶ συλλήψεσθαι. ἤλπιζε δὲ ὁ Ἀεροκόμης ἐν
τῇ πολλῇ πλάνῃ τὸ Ἀνθίαν ὁρῆσεν. ἐκείνῳ μὲν
ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἄντρον εἶτι αὐτοῖς εἶτι
πρεσβυτέρῳ ἦν. αὐτὰς καὶ τὸ ἵππον ἀνελάμβανον. ἦν καὶ τῷ
Ἰπποθῳ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Γ.

Τῇ δὲ ἐξῆς πειρήσαντο μὲν Κιλικίαν. ἐποιῶντο
δὲ τὴν ὁδὸν ἐπὶ Μάζακον πόλιν τῆς Καππα-
δοκίας. μεγάλῃ καὶ καλλύ. ἐκείθεν γὰρ Ἰπ-
πόθοσσι ἐνενείη συλλεξάμενοι νεανίσκους ἀκμάζον-
τας συστήσαντες πάλιν τὸ λησήμενον. ἴσθι δὲ αὐτοῖς διὰ
κωμῶν μεγάλων. πάντων ἦν ἀφθονία τῆς ἐπιτηδεί-
ων. καὶ γὰρ ὁ Ἰππόθοσσι ἐμπείρως εἶχε τῆς Καππαδο-
κῶν φωνῆς καὶ αὐτῶ πάντες ὡς οἰκίῳ προσεφέροντο.
Διανύσαντες δὲ τὴν ὁδὸν ἡμέραις δέκα εἰς Μάζακον
ἔρχονται. κἀνλαῦθα πωλησίον τῶν πυλῶν εἰσφύκισαντο.
καὶ ἔγνωσαν ἑαυτοὺς ἡμερῶν τινῶν ἐκ τῶν καμάτων θε-
ραπεύσαι. καὶ δὴ δῶκα μύρων αὐτῶν ἐξέναξεν ὁ Ἰπ-
πόθοσσι. καὶ ἐπεδάκρυσεν. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤρετο
αὐτὸν τίς ἡ αἰτία τῶν δακρύων. καὶ ὅς Μεγάλα εἶφη
τάμα διηγέμεθα. καὶ πολλὰ ἔχοντα τραγωδίαν.
Ἐδέετο

Ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν ὑποχρῆσθαι καὶ τὰ καθ' αὐτὸν διηγήσασθαι. ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἀνῶθεν. μόνοι δὲ ἐτύγχανον ἐντες ἐξηγῆται τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐγὼ ἐφη εἰμὶ τὸ γῆμ' ἀπόλειψ Περὶνθ. πλησίον δὲ τῆ Θράκης ἡ πόλις. τὰ πρῶτα ἐκεῖ διωαμῶν. ἀκτίεις δὲ καὶ τὸ Πέρηνθον ὡς εὐδοξ' καὶ τὰς ἀνδρας ὡς δαδαίμονες. ἐπαῦθα ἐκεῖ νεὸς ὧν ἡρώδην μερακίς καλῶ. ἦν δὲ τὸ μερακίον τῆ Ὀπχωρίων. ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. ἡρώδην δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδὼν. καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. ἰορτῆς ἀγομῆς Ὀπχωρίς καὶ παννυχίδος ἐπ' αὐτῆς πρόσκειμι τῷ Ὑπεράνθῃ καὶ ἱκετεύω κατεκλιθεῖσαι. ἀκτίσαν δὲ τὸ μερακίον πάντα ὑποχρῆται κατελεήσαν μέ. καὶ τὰ πρῶτά γε τῷ ἑρώδῃ οἰδοπορεῖ φιλήματα καὶ ψαύσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμὲ δάκρυα. τέλος δὲ ἰδυνήθημεν καιρῷ λαβόμοι γῆρας μετ' ἀλλήλων μόνοι. καὶ τὸ τῆ ἡλικίας ἀλλήλοις ἀνυπόπτον ἦν. καὶ χρόνῳ σωῆμεν πολλῷ ἐργοντες ἀλλήλους διαφερόντως. ἕως δαίμων τις ἐνεμέσῃ καὶ ἔρχεται τις ἀπὸ Βυζαντίου. πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῇ Περὶνθ. ἀνὴρ τῶν πρῶτα ἐκεῖ διωαμῶν. ὅς ἐστι πλῆτ' καὶ πεισσία μεγαφρονῶν Ἀεγύμαχος ἐκαλεῖτο. ἔπειτα Ὀπχῶν. οὗτος τῇ Περὶνθῃ ὡς ὑπὸ τιν' ἀπεσταλμῶν κατ' ἐμὲ θεῖν ὁρᾷ τὸ Ὑπεράνθην σωὲν ἐμοὶ καὶ ὅπως ἀλίσκετο τῷ μερακίῳ θαυμάσας τὸ κάλλ' πάντα ὄντιν

τινῶν ἐπάγεσθαι διωάμενον. Ἐρατοῖς ὃ ἐκέτι μετρί-
ως κατέειχε τὸ ἔρωτα ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μει-
ρακίῳ προσέπεμπεν. ὡς ὃ ἀδιώατον ἦν αὐτῷ. ὁ γὰρ
Ἵπεράνθης διὰ τὸ πρὸς ἐμὲ εὐνοϊαν κδεῖνα προσίετο.
παίθει τὸ πατέρα αὐτοῦ πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττωσα
χρημάτων. ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸ Ἵπεράνθην προφά-
σαι διδασκαλίας. ἔλεγε γὰρ εἶναι λόγων τεχνίτης.
παύλαβων δὲ αὐτὸν τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον
εἶχε. μὲν τῷ δὲ ἀπῆρεν εἰς Βυζάντιον. ἐπόμην καί-
γὰρ πάντων καίφαρμονήσας τὴν ἑμαυτῆς καὶ ὅσα ἐδιωάμεν
συνήμην τῷ μειρακίῳ. ἐδιωάμεν δὲ ἰλίγα καὶ μοι φί-
λημα πάντιον ἐγίνετο. καὶ λαλιὰ δυσχερῆς. ἐφρερέμεν
δὲ ὑπὸ πολλῶν. τελευταῖον ἐκέτι καρτερῶν ἑμαυ-
τὸν παροξυνίας ἐπάνειμι εἰς Πέρηνθον καὶ πάντα ὅσα
ἦν μοι κλήματα ἀποδόμην. συλλέξας ἄργυρον εἰς
Βυζάντιον ἔρχομαι. καὶ λαβὼν ξιφίδιον. σιωδοκῶν τῷ-
το καὶ τῷ Ἵπεράνθῃ. εἴσομαι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς
Ἀρτισομάχης καὶ εὐρίσκω συγκατακείμενον τῷ παι-
δί. καὶ ὁρῆς πωλοθεὶς παῖδα τὸν Ἀρτισομάχον καί-
ριαν. ἡσυχίας δὲ ἔσης καὶ πάντων ἀναπαυομένων
ἔξεμι ὡς εἶχον λαβὼν ἐπαγόμην. καὶ τὸν Ἵπεράν-
θην. καὶ διὰ ὅλης νυκτὸς ἐδόξας εἰς Πέρηνθον εὐθὺς
νεὴς ὁπλιστὴς κδενοὺς εἰδοτὸν ἐπλεον εἰς Ἀσίαν. καὶ
μετὰ μὲν τινος διήνυστο ὠτυχῶς ὁ πωλῆς. τελευ-
ταῖον δὲ καὶ Λέσβον ἡμῖν γνομένης ἐμπίπῃ πνεῦμα
σφοδρὸν

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ Γ. 41

σφοδρὸν καὶ ἀνατρέπει τὴν ναὸν καὶ γὰρ μὲν τῷ
 Ὑπεράνθῃ σωτηνυχόμεν. ὑπαιὼν αὐτῷ καὶ κεφ-
 τέραν τὴν νῆξιν ἐποιέμεν. νυκτὸς δὲ γυμνῶς ἐκέτι
 ἐνεῖκον τὸ μεράκιον παρείθη τῷ καλυμῶ καὶ ὑπο-
 θήσκει. ἐγὼ δὲ πᾶσιν ἡδιωθήναι τὸ σῶμα διασώ-
 σαι ὅτι τὴν γλῶσσαν καὶ θάψαι. καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ
 στενάχας ἀφελὼν λείψανα καὶ διωθεῖς ὑπορῆσαι πρὸς
 ἐνὸς ὁπτιηδαίον λίθου στήλῃ ἐπέσησα τῷ τάφῳ καὶ
 ἐπέγραψα εἰς μνήμην ὅτι δυσυχὲς μερακίᾳ ὁπτιηδαί-
 ον παρ' αὐτὸν ἐκείνον τὸ καιρὸν πλάσασθαι.

Ὑπερέβη κλεινὴ τεύξεν τὸδε σῆμα Ὑπεράνθῃ
 Οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱεροῦ πολίτη
 Ἐς βάθρον ἐκ γαίης. ἀνθ' αὐτοῦ κλυτὸν ὅν ποτε
 δαίμων

Ἡρπασεν ἐν πελάγει μεγάλῃ πνέουσαν αἴτην.

Τὴν εὐθὺν δὲ ὡς μὲν Πέρηνθον ἐλθεῖν εἰς διέγνων.
 ἐστράπην δὲ δι' Ἀσίας ὅτι Φρυγίαν τὴν μεγάλην καὶ
 Παμφυλίαν. καὶ ἡλῶθα ὑπορῆσαι βίαν καὶ ἀθυμίαν τὴν
 συμφορᾶς ἐπέδωκα ἑμαυτὸν ληστῆρῳ καὶ τὰ μὲν
 πρῶτα ὑπορῆτης ληστῆρος γυμνῶμαι τὸ τελευτάειον
 δὲ πρὸς Κιλικίαν αὐτὸς σωτηνυχόμεν ληστῆρον ὁδο-
 κίμησαι ὅτι πολὺ. ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ εἰς
 πρὸς πολλὰς εἰς σε ἰδεῖν. αὕτη μὲν ἡ τὴν ἐμὴν διηγη-
 μάτων τύχη. σὺ δὲ ὡς φίλτατε εἰπέ μοι τὰ ἑαυτῶν.

G

δὴλ.

δὴ λῶν ᾧ ἑ-μεγάλη τινὲ ἀνάγκη τῇ κτ' ἢ πλάνῳ
 χρώμῳ.

Λέγει ὅ Ἀβροκόμης ὅτι Ἐφέσι καὶ ὅτι ἡ-
 εἶσθε κίρης καὶ ὅτι ἐγημῶ αὐτῶν καὶ τὰ μαλίσματα
 καὶ ἢ δόποθιμῶν καὶ τὰς περὶ αὐτὰς καὶ ἢ Ἀψυρτον. καὶ
 ἢ Μανίῳ καὶ τὰ δεσμά καὶ ἢ φυγῶν καὶ ἢ αἰπόλον
 καὶ ἢ μέγας Κιλικίας ὁδόν. Ἐτι λέγοντες αὐτῶ σιων-
 εθρῶν σιν ὁ Ἰωπίθο λέγων. ὦ πατέρες ἐμοὶ. ὦ
 πατέρες ἦν ἔποτε ἔψομαι. ὦ πάντων μοι Ὑπεράν-
 θη φίλτατε σὺ μὲν ἔν Ἀβροκόμῃ καὶ ὅψῃ ἢ ἐρωμέ-
 νῳ καὶ δόποθιμῳ χρώμῳ ποτέ. ἐγὼ ὅ Ὑπεράνθῳ
 ἰδεῖν ἔκτετι δυνήσομαι. Λέγων ἰδεῖν τε ἢ κίρῳ
 καὶ ἐπεδάκρυεν αὐτῇ. ὡς ὅ ἱκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφο-
 τεροὶ δόποθιμῳ εἰς ἢ Ἀβροκέμῳ ὁ Ἰωπίθο.
 Ἄλλο ἔφη σοι ὀλίγον διήγημα πάρελθον οὐκ εἰπὼν
 πρὸ ὀλίγου ἔ τὸ ληστήριον ἀλῶναι ἐπέστη τῷ ἄν-
 τρω κόρη καλὴ πλανωμένη. ἢ ἡλικίαν ἔχουσα ἢ αὐ-
 τῶν σοι καὶ πατρίδα ἔλεγε ἢ σῶν. πλεὺν ᾧ ἔθεν
 ἔμαθον. ταύτῳ ἔδοξε τῷ Ἀρει θύσαι. καὶ δὴ πάντα
 ἦν παρὲς κλάσματος καὶ ἐπέστησαν οἱ δῖοι κίρες. καὶ γὰρ
 μὲν ἐξέφυγον ἢ ὅ οὐκ οἶδα ὅ τι ἐγίνετο. ἦν ὅ καλὴ
 πάντῃ Ἀβροκόμῃ καὶ ἐσαλμῶν λιτῶς. κόμη ξανθὴ
 χαρμένῃς ὀφθαλμοί. Ἐτι λέγοντες αὐτῶ ἀνέβησεν
 Ἀβροκόμης τῶν ἐμῶν Ἀνθίαν ἰώρακας Ἰωπίθοι. πᾶ
 ὅ ἄρα καὶ πέφωγε; τίς ὅ αὐτῶν ἔχει γῆ. ὅτι Κι-
 λικίαν

λικίαν τραπώμεθα ἐκείνῳ ζητήσωμεν. ὅκ ἐσι πόρ-
 ρῳ ἔ' λησῆμί. ναὶ πρὸς αὐτὸ σοι ψυχῇ Ὑπεράν-
 θας μὴ με ἐκῶν ἀδικήσης. ἀλλ' ἰωμεν ὅπως διωησό-
 μεθα Ἀνθίαν ὄρεϊν. Ὑπιοχνεῖται ὁ Ἰσπύθοσ πάν-
 τα ποιήσεν. ἔλεγε ᾧ ἀνθρώπος δεῖν ὀλίγας συλλέ-
 ξασθαι πρὸς ἀσφάλειαν τ' ὁδῷ.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τέτοις ἦσαν ἐννοῶντες ὅπως ἐπίσω
 τ' εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται. τῇ δ' Ἀνθία αἱ τριά-
 κοντα παρεληλύθεσαν ἡμέραι. καὶ παρσκευάζετο τῷ
 Περλάῳ τὰ πρὶν τ' γάμον ἱερεῖα καὶ κατήγετο ἐκ
 τ' χωρίων. πολλοὶ δ' καὶ τ' πολιτῶν σιωεώρταζον τ'
 Ἀνθίας γάμον. ἐν δ' τῷ χρόνῳ ὃν ἡ Ἀνθία λη-
 φθῆσα ἐκ ἔ' λησῆμί ἦλθεν εἰς τ' Τάρσον πρεσβύ-
 της Ἐφέσισ ιατροὺς τέλῳ τέχνῳ Ἐυδοξσ τένομα.
 ἦκε δ' ναυαγίῳ περσιπιδῶν εἰς Αἴγυπτον πλέων. ἔ-
 πος ὁ Ἐυδοξσ περὶ ἡμῶν καὶ τὰς ἄλλας ἀνδρας ὅσοι
 Ταρσέων ὀδοκιμώτατοι. ἔς μὲν ἐοῦντας ἔς δ' ἀρ-
 γύρον αὐτῶν διηγέμενσ ἐκάσῳ τέλῳ συμφορὰν.
 προσῆλθε δ' καὶ τῷ Περλάῳ καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσισ
 καὶ ἱατροὺς τέλῳ τέχνῳ, ὁ δ' αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς
 τέλῳ Ἀνθίαν ἠσθήσεασ νομίζων ἀνδρὲς ἐφθένῃ Ἐφε-
 σίῳ. ἡ δ' ἐφιλοφρόνει τότε τ' Ἐυδοξον καὶ ἀνεπυθάν-
 νετο εἰ τι πρὶν τ' αὐτῆς λέγειν ἔχοι. ὁ δ' ὅτι ἔδεν
 ὀπίσκειτο. μακρὰς αὐτῇ τ' ἀποδημίας τ' ἀπὸ Ἐφέσῃ
 γενημμένης. ἀλλ' ἔδεν ἥτιον ἔχαιρεν αὐτῇ ἡ Ἀνθία.

καὶ εἰσὶ παρ' ἑκάσῃ πρὸς τὴν Ἀνθίαν πάντων
 ἀπλάουν τῶ Ὀπτηδαίων. αἱ δὲ ὁρμῶν αὐτῆς εἰς
 Ἐφῆσον ὥραπεμθῆναι. καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν
 αὐτῶ καὶ γυνή. Ὡς ἔν πάντα τὰ πρὶ τὸ γάμον ἐκτε-
 τέλεστο τῷ Περλάῳ ἐφεισθήκει ᾧ * * καὶ δέπνοντο μὲν
 αὐτοῖς πολυελεῖς ἡπίμαστο. καὶ ἡ Ἀνθία ἐκεκόμετο
 κόσμῳ νυμφικῷ. ἐπαύετο ᾧ ἔτε νύκτωρ ἔτε μεθ' ἡ-
 μέραν δακρύουσα. ἀλλ' αἰὲ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν Ἀ-
 βροκόμην. ἐνενοῶτο ᾧ ἅμα πολλὰ. τὸ ἔρωτα τὰς
 ὄρκας τὸ πατρίδα τὰς πατέρας τὸ ἀνάγκην τὸ γά-
 μον. Ἐ δὴ καθ' αὐτὴν ἡγομένη καιρῷ λαβομένη.
 παρῆχασα τὰς κόμας Ὡ πάντα ἄδικῶ ἐγὼ φη-
 σι καὶ πονηρῶ. ὡς ἔχει πῖς ἴσοις Ἀβροκόμην ἀμεί-
 βομαι. ὁ μὲν γε ἵνα ἐμοὶ ἀνὴρ μείνῃ καὶ δεσμὰ ὑπο-
 μῖναι καὶ βασάνες καὶ ἴσως πα καὶ τέθηκεν, ἐγὼ ᾧ καὶ
 ἐκείνων ἀμνημονῶ καὶ γαμῶμαι δυστυχῆς. καὶ τὸ ὑμέ-
 ναιον ἄσαι τις ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἐπ' ὄντω ἀφίξομαι τὴν
 Περλάαν. ἀλλ' ὦ φιλτάτη με πασῶν Ἀβροκόμη
 ψυχῇ. μηδὲν τι ὑπὲρ ἐμῷ λυπηθῆς. εἰ γάρ ποτε
 ἐκῶσα ἀδικήσαιμί σε. ἐλδύσομαι καὶ μέχρι θανάτου
 μέναισα νύμφη σή. Ταῦτα εἶπε καὶ ἀφικομένη παρ'
 αὐτῶ τῷ Ἐυδόξῳ τῷ Ἐφισίῳ ἰατρῷ ἀπαγαγῶσα
 αἰτὸν ἐπ' οἴκημά τι ἡρεμαῖον. προσπίπτει πῖς γό-
 νασιν αὐτῶ, καὶ ἱκετεύει μηδενὶ καλεῖσθαι τὸ ῥηθησο-
 μῶν μηδὲν καὶ ὀρκίζει τὸ πάτριον θεῶν Ἀρτεμιν
 συμπεῖσαι

συμπερᾶται πάντα ὅσα ἂν αὐτὸς δεηθῇ. ἀνίστησιν αὐ-
 τῷ ὁ Ἐυδοξὸς πολλὰ θρηνησάν. καὶ θαρρῆν παρη-
 κάλει. καὶ ἐπώμνυε πάντα ποιήσεν ὑπερχνέμενος.
 λέγει ᾧ αὐτῷ ὅτι Ἀβροκόμῃ ἔρωτα καὶ τὰς ὅρκους τὰς
 πρὸς ἐκείνον. καὶ τὰς περὶ τῆ σωφροσύνης συνθήκας. καὶ
 Ἐι μὴ ἦν ζῶσαν ἔφη με δόπολαθεῖν ζῶντα Ἀβροκόμῃ
 ἢ λαθεῖν δόποδράσασαν ἐπεδθεν περὶ τέτων ἂν ἐβελ-
 ὀμῃ. ἐπειδὴ ᾧ ὁ μὴ τέθηκε φυγεῖν ᾧ ἀδιώατον καὶ
 ὅτι μέλλοιτο ἀμήχανον ὑπομῆναι γάμον. ἔτε γὰρ
 τὰς συνθήκας ὡρθέσομαι τὰς πρὸς Ἀβροκόμῃ
 ἔτε ὅρκον ὑπερόψομαι. σὺ πίνω βοηθὸς ἡμῶν
 γῆς. φάρμακον ὡρῶν ποθεν ὁ κακῶν με ἀπαλ-
 λάξει ὅτι κακοδαίμονα. ἔσαι ᾧ ἀντὶ τέτων σοι πολλὰ
 μὴ καὶ ὡρθεῖ τῶ θεῶν οἷς ἐπείξομαι καὶ πρὸς τὸ θα-
 νατὸν πολλάκις ὑπὲρ σε. αὐτὴ δὲ σοι καὶ δρυγύριον
 δώσω. καὶ ὅτι ὡρθεομπλὺ ὀπισκιάσω. διωθήσῃ ᾧ
 πρὸς τὴ πύθεοταί τινα ὀπισθὰς νεῶς ὅτι ἐπὶ Ἐφείσῃ
 πλεῖν. ἐκῆ ᾧ γῆρομῃ ἀναζητήσας τὰς γονεῖς
 Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππῳ ἄγγελλε αὐτοῖς ὅτι ἐμὴν
 τελώτῃ. καὶ πάντα τὰ κατὰ τὸ δόποδημίαν. ὅτι Ἀ-
 βροκόμῃ ἀπόλωλε λέγε. Εἰπῆσα τῶ ποδῶν αὐτῶ
 προσκυλίετο καὶ ἐδῆτο μηδὲν ἀληπεῖν αὐτῇ. δῆναί τε
 τὸ φάρμακον. καὶ προσχεμίσατα ἔχουσι μνᾶς δρυ-
 γίς πειδέραμά τε αὐτῆς. ἦν ᾧ αὐτῇ πάντα ἄφθονα
 πάντα γὰρ ἐξουσίαν ἔχει τῶ Πεμελάς. δίδωσι τῶ Ἐυ-
 δόξῳ.

δαυλή. διδόχθω ταῦτα. πίνω μὲν τὸ φάρμακον. Ἀ-
 βροκίμῳ εἶναι δεῖ μοι ἄνδρα. ἐκκῆνον καὶ τεθνηκότα
 βύλομαι. Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἤγετο εἰς τὸ θάλαμον.
 καὶ δὴ μόνῃ μὲν ἐγεγόνει. ἔτι δὲ Περίλα^α μὲν τὴν Φί-
 λων ὠχεῖτο. σκηψαμένη δὲ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίσφης
 κατελήφθαι. ἐκέλευσεν αὐτὴ τινὶ τῶν οἰκετῶν ὕδωρ
 ἐνέγκειν ὡς δὴ πσιμνίῃ. καὶ δὴ κομιθέντ^α ἐκπώ-
 μα^α λαβῶσα κθενὸς ἐνδον αὐτῇ παρίη^α ἐμβάλα-
 λει τὸ φάρμακον. καὶ δακρύσασα ὦ φιλτάτη φησὶν
 Ἀβροκόμω ψυχὴ. ἰδὲ σοὶ τὰς ὑποσχέσεις ἀποδίδω-
 μι καὶ ὁδὸν ἔρχομαι τὴν ὡρᾶν σε δυστυχῇ μὲν ἀλλ'
 ἀναγκαῖον. καὶ δέχου με ἄσμεν^α καὶ μοι πάρεχε
 τὴν ἐκκῆ μετὰ σε διαίταν ὠδαίμονα. Εἰπῶσα ἔπει-
 τὸ φάρμακον. καὶ ὄθους ὕπν^α αὐτῶν κατέχευε. καὶ
 ἐπιπτεν εἰς γλῶ. καὶ ἐποίησεν τὸ φάρμακον ὅσα ἐδύνατο.
 ὡς δὲ εἰσῆλθεν ὁ Περίλα^α ὄθους ἰδὼν τὴν Ἀνθίαν
 κειμένην ἐξεπλάγη καὶ ἀνεβόησε. θόρυβός τε πολὺς
 τὴν κατὰ οἰκίαν ἦν. καὶ πάθη συμμιγῇ. οἰμαγὴ
 φόβ^α ἐκπληξίς. οἱ μὲν ὥκλειρον τὴν δοκῶσαν τεθ-
 νηκέναι. οἱ δὲ σωτήχθοντο Περίλα^α. πάντες δὲ ἐβρή-
 ναν τὸ γεγονός. ὁ δὲ Περίλα^α τὴν ἐοδητῶν περὶ ῥή-
 ξαμεν^α ἡμιπεσῶν τῷ σώματι ὦ φιλτάτη μοι
 κέρη φησὶν. ὦ παρὰ τὴν γάμον καλαλιπῶσα τὴν ἐρῶν-
 τα. ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περίλα^α χλοομένη. εἰς
 οἶόν σε θάλαμον τὴν τάφον ἔξομεν; ὠδαίμων ἄρα

ὅς τις ποτὲ Ἀδρυκόμης ἦν. μακάρι' οὐκ αἶν' αἰς ἀληθῶς τηλικαῦτα παρ' ἐρωμῆς λαβὼν δῶρα. Ὁ μὲν πιαῦτα ἐβρήκει. περὶβέβηκεν ἢ ἅπασαν. καὶ ἠπάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας. Νύμφη λέγων ἀθλίας γύναι δυσυχέςερα. Ἐκίσμει ἢ αὐτῷ πολλὰ ἐοδῆτα ἐσθύνων. πολὺν ἢ περὶ χροσόν. καὶ ἐκείτι φέρων τ' εἶαν. ἡμέρας γυρομένη ἐνέιδμ' κλίνη τ' Ἀνθίαν. ἢ ἢ ἐκεῖτο ἀναισθητῶσα. ἦγεν εἰς τὸς πλεσιόν τ' πόλεως τάφους. κἀνθαυθα κατέθετο ἐν τινὶ οἰκήματι. πολλὰ μὲν ὀπισφάξας ἱερῆα. πολλὰ ἢ ἐοδῆτα. καὶ κόσμον ἄλλον ὀπισκαύσας.

Ὁ μὲν ἐκτελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τ' οἰκείων εἰς τὴν πόλιν ἦγεν. καλαιβηθεῖσα ἢ ἐν τῇ τάφῳ ἢ Ἀνθία ἑαυτῆς γυρομένη. καὶ σιωπῶσα ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν σενάξασα καὶ δακρύσασα Ὡς ψεύσασθαι με τὸ φάρμακόν φησιν. ὦ κωλύσαν ὀδεύσαι πρὸς τ' Ἀδρυκόμην ὁδὸν Ἰσχυρῆ. ἐσφάλλω ἄρα. πάντα κενά. καὶ τ' ὀπισθυμίας τῷ θανάτῳ. ἀλλὰ ἔνεσι γε ἐν τῇ τάφῳ μέναςαν τὸ ἐργον ἐργάσαθαι τῷ φαρμάκῳ λιμῷ. καὶ γὰρ ἐκτελέθει με τις ἀνέλοιτο. ἐδ' ἂν ὀπίδοιμι τ' ἥλιον. ἐδ' ἂν εἰς φῶς ἐλδύσσωμαι. Ταῦτα εἰπῶσα ἐκαρτίρει τ' θάνατον προσδεχομένη γυναικίως. ἐκ ἢ τέττα νυκτὸς ὀπισθυμένης λησαί τινες μαθόντες ὅτι κόρη τέθαπται πλεσίως. καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμῳ συγκατάκει) γυναι-

γυναικῶν. πολὺς ὁ ἀργυρος καὶ χρυσός. ἦλθον
 ἐπὶ τὸ τάφον. καὶ ἀναρρήξαντες τὰς τάφους τὰς θύρας.
 εἰσελθόντες πῶς κόσμον ἀνήγειρον καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν
 ὁρῶσι. μέγα ὁ καὶ τὸ τοῦ κέρδους ἡγάμενοι ἀνίσταν τε
 αὐτῶν καὶ ἄγειν ἐβόλοντο. ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προ-
 κυλισμένη πολλὰ εἰδὼς. Ἄνδρες οἵτινες ἐστὲ λέγοντα
 τὸ μὴ κόσμον τῆτον ἅπαντα ἐστὶ ἐστὶ καὶ ἅπαντα τὰ
 συλλαφένια λαβόντες κομίζετε. φέισαοτε ὅτι τὸ σῶ-
 ματι. δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτὶ καὶ Θανάτῳ τέ-
 ταις ἐάσατε χολάσαι με. καὶ πρὸς τὸν θεῶν τὸ πα-
 τέρων ὁμῶν. μὴ με ἡμέρας δάξητε καὶ ἄξια νυκτὸς
 καὶ σκότους δυστυχῶσαν. Ταῦτα ἔλεγεν. οὗτοι ἔπειθε
 ὅτι τὸς λησάς. ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτῶν τὰς τάφους
 κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν. καὶ ἐνθέρμοι σκάφη τιλῶ
 εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγαγον. ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθερά-
 πιδον αὐτῶν καὶ θάρρειν παρεκάλεον. ἡ δὲ ἐν οἷς
 κακοῖς ἐγεγόνει πάλιν ἐνοήσασα. θρηῆσα καὶ ὀδυ-
 ρομένη πάλιν ἔφησε λησάει καὶ θάλασσα. πάλιν
 αἰχμαλώτῳ ἐγώ. ἀλλὰ πῶς δυστυχέστερον ὅτι μὴ
 με Ἀεροκόμης. τίς με ἄρα ἐποθέξει γῆ καὶ τίνας
 ὅτι ἀνθρώπους ὀφθαλμοῖς; μὴ Μοῖρην ἔτι. μὴ Μανθῶ;
 μὴ Περίλαον. μὴ Κιλικίαν. ἔλθοιμι ὅτι ἐνθάδε. καὶ
 τάφον Ἀεροκόμης μόνον ὀφθαλμοῖς. Ταῦτα ἐκάστοτε
 ἐδάκρυε. καὶ αὐτὴ μὴ ἐπὶ ποτὶν καὶ τροφῶν προσίστη.
 ἡγάσκαζον ὅτι οἱ λησάει.

Η

Καὶ

Καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέραις ὅκ' ὀλίγαις τὸν
 πλὴν κατήσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ἡαῦθα ἐξεβί-
 βασαν τ' Ἀνθίαν. καὶ διέγνωσαν ὅκ' ἔ' πλ. ἔ' ὡς θάδ-
 ναι τισὶν ἐμπόροις. Ὁ δ' Ἰ. Περίλαος μαθὼν τ' ἔ'
 τάφῳ διωρυγῶ καὶ τῷ σώματι ἀπώλειαν ἐν
 πολλῇ καὶ ἀναναχίτῳ λύπῃ ἦν. ὁ δ' Ἀβροκόμης ἐζή-
 τει καὶ ἐπολυπραγμένῃ εἰ τις θήσεται κέρει πό-
 θεν ξένῳ αἰχμαλώτῳ μὲν ληστῶν ἀχθεῖσαν. ὡς δ'
 ἔδεν εὗρεν δοκομαῶν ἦλθεν ἔ' κατήγορος. δεῖπτον
 δ' αὐτοῖς οἱ πρὶ τ' Ἰππόθοον παρισκιάσαν. καὶ εἰ
 μὲν ἄλλοι ἰδεπνοποιῶντο ὁ δ' Ἀβροκόμης πάντῳ ἄθυ-
 μος ἦν καὶ αὐτὸν ἐπὶ τ' ὄνῃς ρίψας ἔκλειε καὶ ἔκε-
 το ἔδεν προσιέμενος. προσιῶσι δ' τῷ πότῳ πῆς πρὶ
 τ' Ἰππόθοον παρῆσα καὶ τις πρεσβύτερος ἄρχε)
 διηγῆματι ἢ ὄνομι Χρυσίου. Ἀκέσατε ἔφη ὦ ξέ-
 νοι πάθες ἔ' πρὸ πολλῶν φρομένῳ ἐν τῇ πόλει. Περί-
 λαός τις ἀνὴρ τ' τὰ πρῶτα διωαμένων ἄρχεν μὲν
 ἐχειροτονήθη τ' εἰρήνης τ' ἐν Κιλικίᾳ. ἐξελθὼν δ' ἐπὶ
 ληστῶν ζήτησιν ἤγαγέ τινας συλλαβῶν ληστὰς καὶ
 μετ' αὐτῶν κέρει καλῶ. καὶ ταύτῃν ἔπαθεν αὐτῷ
 γάμηθῆναι. καὶ πάντῃ μὲν τὰ πρὸς τ' γάμον ἐκτε-
 τέλεστο. ἢ δ' εἰς τ' θάλαμον εἰσελθῶσα εἴτε μανῆ-
 σα εἴτε ἄλλῃ τινὸς ἐρῶσα πῶστα φάρμακόν ποθεν
 λαβὴν ἔσπευτο. ὅτ' τῷ θανάτῳ τρόπος αὐτῆς ἔλε-
 γετο. Ἀκέσας ὁ Ἰππίθεος. Ἀυτὴ ἔφησεν ἔστιν ἡ
 κρίση

κόρη ἦν Ἀβροκόμης ζητεῖ. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἤκουε
 μὲν τῆ διηγήματος. παρῆτο δὲ ὑπὸ ἀθυμίας. οἶπε
 δὲ καὶ ἀναθορῶν ἐκ τῆ Ἰωποθέως φωτὸς. Ἀλλὰ νυν
 μὲν σαφῶς τέθηκεν Ἀνθία. καὶ τάφοι ἴσως αὐτῆς
 εἰσιν ἐνθάδε καὶ τὸ σῶμα σώζει. Λέγων εἰδὼτο δὲ
 πρεσβυτίδου τοῦ Χρυστίου ἄγειν ἐπὶ τὸν τάφον αὐτῆς
 καὶ δεῖξαι τὸ σῶμα. ἢ δὲ ἀναστάντα. Τῷ γὰρ
 ἔφη τῇ κόρῃ ταλαιπῶρον τὸ δυσυχέσατον. ὁ μὲν γὰρ
 Περιλαὸς καὶ ἑθαίρειν αὐτῷ πολυτελῶς καὶ ἐκόσμη-
 σε. πυθόμοι δὲ τὰ συλαφείλα λησαι ἀνευρέαντες τὸν
 τάφον πέντε κόσμον ἀνείλοντο καὶ τὸ σῶμα ἀφανὲς
 ἐποίησαν. ἐφ' οἷς πολλὴ καὶ μεγάλη ζήτησις ὑπὸ
 Περχλάδω γίνετο. Ἀκέσας ὁ Ἀβροκόμης περιέρρηξε
 τὸ χιτῶνα καὶ μεγάλως ἀνωδύρειτο. Καλῶς μὲν καὶ
 σωφρόνως δοποθανῶσαν Ἀνθίαν. δυσυχῶς δὲ καὶ τὸ
 θάνατον δοπολημένῃ. τίς ἄρα ληψὴς ἕτως ἐρωτι-
 κὸς ἵνα καὶ νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σε; ἵνα καὶ τὸ σῶμα
 ἀφελῇ; ἀπετερήθῃ σε ὁ δυσυχὴς καὶ τὸ μόνος ἐμοὶ
 παρὰ μυστίας. δοποθανῆν μὲν ἔστιν ἔγνωται πάντως.
 ἀλλὰ τὰ πρῶτα κατετήρησα μέχρι νῦν τὸ σῶμα ἐν-
 ῥῶν τὸ εἶναι καὶ παρὰ τῶν ἐμαυτὸν ἐκείνου συλκατα-
 θάψω. Ταῦτα ἔλεγεν ὁδυρόμοι. Παρρεῖν δὲ αὐ-
 τὸν παρεκάλεον οἱ περὶ τὸ Ἰωποθεον. τότε μὲν ἀν-
 παύσαντο δι' ὅλης νυκτὸς. ἔννοια δὲ πάντων Ἀβρο-
 κόμην εἰσήρχετο. Ἀνθίας δὲ θανάτου δὲ τάφου δὲ

ἀπωλείας. καὶ δὴ καὶ ἐκέτι καρτερῶν λαθῶν πάντας.
 ἔπειτα δὲ ὑπὸ μέθης οἱ παρὶ τῶ Ἰαπτόθεον. ἔξισιν
 ὡς δὴ τινος χρηζόντων. καὶ καλαλιπῶν πάντας. ὅτι τῇ
 θαλάττῃ ἐρχετο. καὶ ὅτι τυγχάνει νῆες εἰς Ἀλεξάν-
 δρειαν ἀναγομένης. καὶ ὅτι πᾶς ἀνάγει. ἐλπίζων. καὶ
 τὰς λησὰς τὰς συλήσαντας πάντα ἐν Αἰγύπτῳ
 καλεμήσεσθαι. αἰσθάνεται δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπίς δυ-
 συχής.

Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἐπὶ Ἀλεξάνδρειαν. ἡμέρας
 δὲ ἡμερῶν οἱ παρὶ τῶ Ἰαπτόθεον ἡνιωτο μὲν ὅτι τῷ
 ἀπαλλαχθῆναι τὰ Ἀβροκόμην. ἀναλαβόντες δὲ αὐ-
 τὰς ἡμερῶν ἐλίγων ἔγνωσαν τῇ ὅτι Συρίας καὶ Φοι-
 νίκης λησάσθαι. ἔπειτα. Οἱ δὲ λησάσθαι. Ἀνθίαν εἰς
 Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόρους πολλοὺς λαβόντες
 δεγύριον. οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτῶν πολυτελῶς καὶ τὸ
 σῶμα ἐθεράπευον ζητούντες αἰετῇ ἀνησέμενον κατὰ
 αἰτίαν. ἔρχεται δὲ πρὸς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδι-
 κῆς τῆς ἐκείνου βασιλείας καὶ θεῶν τῆς πόλεως καὶ καὶ
 καὶ εἰς ἐμπορίας. ἡ δὲ αἰτία τὸ ὄνομα. ἔπειτα ὁ ἡμέτερος
 ἐρῶν τῇ Ἀνθίαν πρὸς πᾶσι ἐμπόροις καὶ ἰδὼν αἰσχύνην
 καὶ δεγύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολλὸν καὶ λαμ-
 βάνει θεράπευαν αὐτῶν. ἀνησέμενον δὲ ἀνθρα-
 πος βάρβαρον καὶ αὐτὸς ὁ παλαιὸς βιάζεσθαι καὶ
 καὶ πρὸς σιωπῆαν καὶ θάλασσαν δὲ τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἀνέλεγε. τελευταῖον δὲ σκήπτρον. πρὸς τὸν ἡμέ-
 μιν

μιν. δεισιδαίμονες ἢ φύσει βάρβαροι. ὅτι αὐτὴν ὁ πα-
 τὴρ ἠγωνομένην ἀναθεῖν Ἰσιδι μέχρ' ὥστε θάματα
 καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸ χροῖον ἐνιαυτῷ τίθεσθ. Ἦν ἔν
 φησὶν ἐξυθρίσης εἰς τὸ ἱερὸν τὸ θεὸν μιλῶσαι μὲν ἐκεί-
 νη. χαλεπὴ ἢ ἡ τιμαρτία. Πείθε' Ψάμμις καὶ τὸ θεὸν
 προσεκυῖαι. καὶ Ἀνθίας ἀπέχε'.

Ἦ ἢ ἐπὶ τῷ Ψάμμιδι ἦν φραγεμένη πρὸς τὸ
 Ἰσιδὸν νομιζομένη. ἢ ἢ καὶς ἢ τὸ Ἀβροκόμην ἔχου-
 σα τῷ μὲν καὶ Ἀλεξάνδρῳ πλεῖστα διαμαρτάνει. ἐμ-
 πίπῃ ἢ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νείλου τὴν τοῦ Πα-
 ραίτιον καλεσμένην καὶ Φοινίκης ὅσην ἀφ' ἀβαλακῶσιν
 ἐκπεσῶσι ἢ αὐτοῖς ἀπιδραμόντες τὸ ἐκεῖ ποιμένας.
 τὰ ἢ φόρτια διαρπάξουσιν καὶ τοὺς ἀνδρας δεσμώ-
 σιν καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἐρημὴν πολλὴν εἰς Πηλυσίον τὸ
 Αἰγυπτίαν πόλιν καὶ ἐθαύθα πιπρῶσιν ἄλλον
 ἄλλω. ἀνέται ἢ τὸ Ἀβροκόμην προσεύτης τεχτιώ-
 της. ἦν ἢ πεπαιδευμένος Ἀραξὸς τὸ ὄνομα. ὅπως δ'
 Ἀραξὸς εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μιαν ἀκκαθῆναι
 πολὺ χεῖρω ἅπασαν ἀρσέναν ὑπερβεβλημένην
 Κυωὶ τὸ ὄνομα. αὕτη ἡ Κυωὶ ἔρα δ' Ἀβροκόμης
 ὡς αὐτὸς ἀχθέντος εἰς τὸ οἶκόν. καὶ ἐκείτι καρτερεῖν
 δευρὴ καὶ ἐραδῆναι καὶ ἀπλάσσειν ἐθέλει τὸ ἀπθυμί-
 ας. Ὁ μὲν δὲ Ἀραξὸς ἐγάπα τὸ Ἀβροκόμην καὶ
 παῖδα ἐποιεῖτο ἢ δὲ Κυωὶ προσφέρει λόγον πρὸς
 τὴν γυναῖκα. καὶ δεῖται πείθεσθαι καὶ ἄνδρα ἔχειν
 ὑπὸ ἑαυτοῦ.

ὑπερχνέτο καὶ Ἀραξὸν ἀποκτείνει. δεινὸν ἰδοῦναι τῷ
 τῷ Ἀβροκόμῳ καὶ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει τὸ Ἀνθίαν τὰς
 ὄρκους τὸν πολλὰς αὐτὸν σωφροσύνην ἀδικήσαντα.
 ἤδη δὲ τέλος ἐκείνης τῆς Κνωῆς συγκατατίθεται.
 καὶ νυκτὸς γνομένης ἢ μὲν ὡς ἄνδρα ἔχουσα τὸ Ἀβρο-
 κόμῳ τὸ Ἀραξὸν δοκίμῳ καὶ λέγει τὸν πρῶτον
 τῷ Ἀβροκόμῳ. ὃς δὲ οὐκ ἐνέκων τὸν γυναικὸς ἀπέλ-
 γουσαν ἀπὸ τῆς αἰτίας καλαλιπὼν αὐτὴν οὐκ
 αἶν ποτὶ μαιφόνῳ συγκατακλιθήσασθαι φήσας. ἢ δὲ
 ἐν αὐτῇ γνομένη ἅμα, τῇ ἡμέρᾳ προσελθῶσα, ἔνθα
 τὸ πλῆθος τῶν Πηλοσσιωτῶν ἦν ἀνωδύρετο τὸν ἄνδρα,
 καὶ ἔλεγον ὅτι αὐτὸν ὁ νεώτερος δεῦλῳ δοκίμῳ καὶ
 πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνη. καὶ ἰδοῦναι λέγειν τῷ πλήθει
 πρῶτα. οἱ δὲ οὐδὲν σκέλεον τὸ Ἀβροκόμῳ καὶ δῆ-
 σαντες ἀνέπεμπον τῷ τῷ Αἰγύπτῳ πρὶν ἄρχῳ. καὶ
 ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο. ὑπερ-
 ὢν ἰδοῦναι τὸν δευτέρῳ Ἀραξὸν δοκίμῳ.



ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Δ.

Ο ἢ πρὶ τ' Ἰωπόθεον ὁπὸ Ταρσῶ κινήσαντες ἦσαν ὅπῃ τ' Συρίαν πᾶν εἴτι ἐμποδῶν λάβοιεν ὑποχείρην ποιῶμενοι. ἐνέπρησαν ὃ καὶ κώμας καὶ ἄνδρας ἀπίεσφασαν πολλὰς. καὶ ὕτως ἀπελθόντες εἰς Λαοδικεαν τ' Συρίας ἔρχοντο. καὶ λαῶντα ἐπεδήμην ἐκέτι ὡς λησάει ἄλλ' ὡς καὶ θείαν τ' πείλειος ἤκοιες. Ἐλαῶντα ὁ Ἰωπόθεος ἐπολυπραγμόνους πόθεν Ἀβροκίμῳ δῶρεν διωήσετο. ὡς ὃ ἐδὲν ἤνυσε λαβόντες αὐτὰς τ' Φαινίκης ἐτρέποιντο κακῆθεν ἐπ' Αἰγυπτον. ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς καταδραμεῖν Αἰγυπτον. καὶ συλλεξάμενοι μέγα ληστήριον ἔρχονται τ' ὅπῃ Πηλῆσιον καὶ ποταμῷ τῷ Νείλῳ πλωσάντες εἰς Ἑρμῆπολιν τ' Αἰγύπτου καὶ Σχεδιὰν ἐμβαλόντες εἰς διώρυγα τ' ποταμῷ τ' ὑπὸ Μενελάου γυρομένῳ. Ἀλεξάνδρειαν μὲν παρήλθον. ἦλθον ὃ ἐπὶ Μεμφιν τ' ἱερὰν τ' Ἰσιδον. κακῆθεν ἐπὶ Μένδῳ. παρέλαβον ὃ καὶ τ' ὅπῃ χωρίον κῶμα-

νὰς τῷ ληστρίᾳ καὶ ἐξηγητὰς τῷ ὁδῷ. διελθόντες μὲν
 ὅταν ταῦτα ἐπὶ Λαονίᾳ ἔρχοντο πόλιν, καὶ ἄλλας παρελ-
 θόντες κώμας οὐκ ὀλίγας, ἂν τὰς πολλὰς ἀφα-
 νῆς, εἰς Κοπήον ἔρχονται τῷ Αἰθιοπίᾳ πλησίον. Ἐν-
 ταῦθα ἔγνωσαν ληστέων. πολὺ γὰρ πληθύνει ἐμ-
 πύρων τὸ διοδεῖον ὡς τῶν τε ἐπὶ Αἰθιοπίαν καὶ τῷ
 ἐπὶ Ἰνδικὴν φοιτῶντων. ὡς ὅταν αὐτοῖς καὶ τὸ ληστῆμα
 ἀνδρῶν περὶ αὐτοῖς. κατὰ λαβόντες ὅταν τῷ Αἰθιοπίᾳ
 τὰ ἄκρα καὶ ἀντακατασησάμενοι διέγνωσαν τὰς παρ-
 εῖναι ληστέων.

Ὁ δὲ Ἀβροκίμης ὡς ἦκε πρὸς τὸ ἄρχοντα τῷ
 Αἰγύπτῳ, ἐπετάλκεσάν τε οἱ Πηλεσιῶται τὰ θρό-
 νον αὐτοῦ καὶ τὸ τῷ Ἀράξῃ φόνον οἰκέτης ὃν τει-
 αῦτα ἐτόλμησε. Μαθὼν ὅτι ἕκαστα ἐκείνι ἔδωκε πυθό-
 μεν τὰ θρόνον κελύει τῷ Ἀβροκίμῳ ἀγαγόν-
 τας προσαρτῆσαι σαρῶν. Ὁ γὰρ δὴ μὲν τῷ κακῶν
 ἀχανὲς ὡς. παρεμυθεῖτο ὅταν αὐτὸν τῷ τελευτήσῃ ὅτι
 ἰδοὺ καὶ Ἀθίαν τεθνηκέναι. ἄγασσι ὅταν αὐτὸν οἷς τῷ-
 πρὸ προσετέτακτο πρὸς τὰς ὄχθας τῷ Νείλῳ. ὡς
 ὅταν κρημνὸς ὑποτομὸς εἰς ῥεῦμα τῷ ποταμῷ βλέ-
 πων, καὶ ἀναστήσαντες τῷ σαρῶν προσαρτῶσι σπάρ-
 τας τὰς χεῖρας σφίξαντες καὶ τὰς πόδας. τῷ γὰρ
 τῷ ἀνασαρῶσεως ἐθῶς πῖς ἐκείνῃ. κατὰ λυπόντες ὅταν
 ἔρχονται ὡς ἐν ἀσφαλὲς τῷ προστηρημένῳ μύοντι.
 Ὁ γὰρ δὴ πρὸς εἰς τὸ ἥλιον καὶ τὸ ῥεῦμα τῷ Νείλῳ

Ὁ Θεὸς φησὶ φιανθρωπότητι. ὃς Ἀιγυπτίον ἔχει·
 δι' ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν.
 εἰ μὲν τι Ἀβροκόμης ἀδικεῖ καὶ ἀπολοίμην οἰκιστῶς καὶ
 μέζονα τιμωρίαν εἰ τίς ἐστὶ ταύτης ὑπόχοιμι. εἰ δὲ
 ὑπὸ γυναικὸς προδίδομαι πονηρῶς μήτε τὸ Νεῖλος
 ῥεύμα μανθείη ποτ' ἀδίκως ἀπολομένην σώματι·
 μήτε σὺ ταῦτον ἴδοις θεάμα ἄνθρωπον εἶδέν ἀδική-
 σαντα ἀπολλύμενον ἐπὶ τῇ σῆς. ἐνταῦθα ἤρξατο
 καὶ αὐτὸν ὁ Θεὸς οἰκείρει. καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέ-
 μως γίνετο καὶ ἐμπίπτει τῷ σαυρῷ καὶ διαβάλλει μὴ
 εἶ κρημνῶ τὸ γεῶδες εἰς τὸ ἦν ὁ σαυρὸς ἡρεμνῶ.
 Ἐμπίπτει δὲ ὁ Ἀβροκόμης τῷ ῥόματι. καὶ ἐφέρειτο
 ἕτε εἰς ὕδατος αὐτὸν ἀδικῶν. ἕτε τῇ δεσμῶν ἐμ-
 ποδιζόντων. ἕτε τῇ θηρίων ὡρραβλαπτόνων. ἀλλὰ
 ὡρραπέμποντος εἰς ῥόματος φερόμενος δὲ εἰς τὰς ἐμ-
 βολὰς δέχετο τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Νεῖλος.
 καὶ ταῦθα οἱ ὡρραφυλάστοις λαμβάνουσιν αὐτὸν. καὶ
 ὡς δραπέτην τῇ τιμωρίας ἄγασιν ὡρρα τῇ διοικῶν-
 τα τῇ Ἀιγυπτίον. Ὁ δὲ ἐστὶ μάλλον ὀργισθεὶς καὶ πο-
 νηρὸν εἶναι νομίσας τελέως. κελῶν πυρρὰν ποιή-
 σαντας ἐπιθέντας καὶ αὐτὸν τῇ Ἀβροκόμην. καὶ
 ἦν μὴ ἀπαντα παρυσκιδασίδια καὶ ἡ πυρρὰ καὶ τὰς
 ἐκβολὰς εἰς Νεῖλος. καὶ ἐπετίθετο μὴ ὁ Ἀβροκόμης
 καὶ τὸ πῦρ ἐπετίθετο. Ἄρτι δὲ τῇ φλογὸς μελλήσης
 ἀπλεῶς εἰς σώματι ἤνυχετο πάλιν ἐλίγα ὅσα ἐ-

διώατο σώσαι αὐτὸν ἐκ τῆ καθεσώτων κακῶν. Καὶ ταῦθα κυματῆται μὲν ὁ Νεῖλος. Πηπίπει δὲ τῇ πυρᾷ τὸ ρεύμα καὶ καίασθέννυσσι τὴ φλόγα. Θαῦμα δὲ τὸ ἡμόρμον πῆς παρῆσιν ἦν. καὶ λαβόντες ἄγασσι τὴ Ἀεροκόμην πρὸς τὴ ἀρχοῖα τῇ Αἰγύπτῃ. καὶ λέγασσι τὰ συμβάντα. καὶ τὴ Νεῖλος βοήθειαν διηγῆται. Ἐθαύμασεν ἀκῶσας τὰ ἡμόρμον. καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν τηρεῖσθαι μὲν ἐν τῇ εἰρήνῃ. Πημέλειαν δὲ ἔχεν πᾶσαν ἕως ἔφη μάθωμεν ὅστις ὁ ἄνθρωπος ἐστίν. καὶ ὅτι ἔτις αὐτῷ μέλει θεοῖς.

Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἰρήνῃ. ὁ δὲ Ψάμμης ὁ τῇ Ἀνθίαν ὠνησάμενος διέγνω μὲν ἀπίεται τὴ ἐπὶ οἶκον. καὶ πάντα πρὸς τὴ ὁδοπορίαν παρεσκευάζετο. ἔδει δὲ αὐτὸν ὁδοῦσαντα τὴ ἄνω Αἰγύπτῳ Πητὶ Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν ἔνθα ἡ τὸ Ἰσποθὸν λησθήμεν. ἡ δὲ πάντα Ὀτρεπῇ κάμηλοι τε πολλαὶ καὶ ὄνοι καὶ ἵπποι σκυδαγωγοί. ἦν δὲ πολὺ μὲν πλῆθος χρυσίου πολὺ δὲ ἀργύρου πολλὴ δὲ ἐοδῆς. ἦγε δὲ καὶ τῇ Ἀνθίαν. ἡ δὲ ὥς Ἀλεξάνδρειαν παρελθῶσα ἐνέμετο ἐν Μέρφει ἤρχετο τῇ Ἰσιδι εἶσα πρὸς τῷ ἱερῷ Ὡ μεγίστη θεῶν μέχρη μὲν νῦν αἰνῇ μὲν λογίζομένη σὴ. καὶ γάμον ἄρχαντον Ἀεροκόμη τηρῶ. τέντεσθεν δὲ Πητὶ Ἰνδὸς ἐρχομαι μακρὰν μὲν τῇ Ἐφεσίαν γῆς μακρὰν δὲ τῇ Ἀεροκόμῃ λευφάναν. ἡ σώσον ἔν ἐντεσθεν τὴ δυστυχῇ. καὶ ζῶντι δότιδ' Ἀεροκόμη. ἡ εἰ πάντως

πάντως ἡμερῶν χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν. ἐργασαι ταῦτα. μῆναί με σωφρονίσαν τῷ νεκρῷ. Ταῦτα ἤσυχον καὶ προσέσαν τ' ὁδὸν καὶ ἡδὴ μὲν διεληλύθεισαν Κορίνθον ἐνθεαίνοντο ὅτι τοῖς Ἀιθίοπων ὅροις καὶ αὐτοῖς Ἰσποθόῳ ἐπιτίπῃ. καὶ αὐτὸν μὲν τ' Ὑάμμιν ἀποκλινύει καὶ πολλὰς τ' σὺν αὐτῷ καὶ τὰ χεῖμαλα λαμβάνει καὶ τ' Ἀνθίαν αἰχμάλωτον. συλλεξάμεν ὅτι τὰ λειφθέντα χεῖμαλα ἦγεν εἰς ἁγίου τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τ' χεχημάτων. ἐνταῦθα ἦεν καὶ ἡ Ἀνθία. σὺν ἐγνώριζε ὅτι Ἰσποθόον εἶδε Ἰσποθόον τ' Ἀνθίαν. ὁπότε ὅτι αὐτῆς πύθοιτο ἥτις τε εἶη καὶ πέθεν. τὸ μὲν ἀληθές σὺν ἔλεγεν. ἔφασκε ὅτι Ἀιγυπτίαν εἶναι ἐπιχώρεον. καὶ τὸ ὄνομα Μεμφίτις.

Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἰσποθόῳ ἐν τῷ ἄντρον τῷ ληστειῷ. ἐν τῷ τῷ μελαπέμπετ' ὅτι Ἀβροκόμην ὁ ἄρχων τ' Αἰγύπτου. καὶ πωθάνετ' τὰ κατ' αὐτὸν καὶ μαθάνει τὸ διήγημα. καὶ οἰκτερεῖ τ' τύχην καὶ δίδωσι χεῖμαλα καὶ εἰς Ἐφεσον ἄξεν ὑπαρχεῖν ὅτι ἅπασαν μὲν ἡδὲ χάριν αὐτῷ τ' σωτηρίας. ἐδῆτο ὅτι ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τ' Ἀνθίαν. καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν ἐπὶ αὐτὸν σκάφη ἀνήγετο τ' ἐπὶ Ἰταλίας ἐκεῖ πρὸς ὁδὸν τι μαθεῖν περὶ Ἀνθίας. ὁ δὲ ἄρχων τ' Αἰγύπτου μαθὼν τὰ κατ' ὅτι Ἀραξὸν μελαπεμψάμεν ἀνεσαύρωσε τ' Κυρῶν.

Τῆς δὲ Ἀνθίας ὕψους ἐν τῷ ἄλλῳ ἐρεῖ τὸ Φρερέν-
 των αὐτῷ ληστῶν εἰς Ἀγχιάλῳ τέννομα. ὅπως ὁ
 Ἀγχιάλῳ ὡς μὲν τὸ ἀπὸ Συρίας Ἰπποθόῳ σιω-
 ληλυθότων Λαοδικῶς τὸ γῆν. ἐτιμᾶτο δὲ ὡς τῷ
 Ἰπποθίῳ. νεανίσκος τε καὶ μεγάλα ἐν τῷ ληστ-
 εῖῳ διωάμεν. ἐρατοὺς δὲ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶ-
 τα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων καὶ ἔφασκε λόγῳ
 λήψεσθαι. καὶ ὡς Ἰπποθόῳ δῶρον αἰτήσεν. ἡ δὲ
 παύσα ἡρεῖτο. καὶ εὐδὲν αὐτῷ ἐδυσώπει. οὐκ ἄν-
 τρον. καὶ δετμὰ. καὶ ληστῆς ἀπειλῶν. ἐφύλασσε δὲ ἐ-
 αὐτῷ ἐτι Ἀβροκίμη καὶ δοκῆνι τεθνηκέναι. καὶ πολ-
 λάκις ἀνεβία. εἶποτε λαθεῖν ἡδυνάτο Ἀβροκόμη
 μόνον γυνή μῆναι. καὶ ἀποθανεῖν δέη. καὶ ὦν πέ-
 πονθα χείρῳ παθεῖν. ταῦτα εἰς μείζῳ συμφορὰν
 ἦγε τὸ Ἀγχιάλον. καὶ ἡ καθημέραν τὴν Ἀνθίας ὄψις
 ἐξέκαεν αὐτὸν εἰς τὸ ἔρωτα. καὶ ἐτι δὲ φέρειν διωά-
 μεν ἐπεχείρει βιάζεσθαι τὴν Ἀνθίαν. καὶ νύκτωρ
 ποτὲ καὶ παρῆν Ἰπποθίῳ ἀλλὰ μὲν τῶν ἄλλων ὄν-
 τες ἐν ληστειῷ ἐπανίστατο καὶ ὑβρίζον ἐπειράτο. ἡ
 δὲ ἐν ἀμνηστῇ κακῇ γυμνασίᾳ παταρμένη τὸ ὡς
 κείμενον ξίφος παύει τὸ Ἀγχιάλον καὶ πλεγήν γί-
 νει καιρία. ὁ μὲν δὲ περὶ τὸν ἄνθρωπον καὶ φιλήσων
 ὅλῳ ἐνενοῦκε πρὸς αὐτὸν. ἡ δὲ ὑπενεκῆσα τὸ
 ξίφος καὶ τὸ σέρον ἐπληξε. καὶ Ἀγχιάλῳ μὲν
 δίκην ἰκανῶς ἐδεδώκεν τὸ πονηρῆς ἐπιθυμίας. ἡ δὲ

Ἀνθία

Ἀνθία εἰς φόβον μὲν τῷ δεδραμμένων ἔρχετο καὶ πολ-
 λα ἐβλάπτετο. ποτὲ μὲν αὐτῷ ἀποκηθῆναι. ἀλλ' ἔτι
 ὑπὲρ Ἀβροχόμης τι ἐλπίζετο. τίς γὰρ φυγεῖν ἐκ τῆς ἀν-
 τρας. ἀλλὰ τῷτο ἀμήχανον ἦν. ἔτε γὰρ ἡ ὁδὸς αὐτῇ ἑυ-
 πορος ἦν. ἔτε ὁ ἐξηγησόμενος τὴν πορείαν. ἔγνω μένειν
 ἔν τῳ ἀνδρὶ καὶ φέρειν ὅτι ἀν τῷ δαίμονι δοκῇ κα-
 κύνῃ μὲν τὴν νύκτα ἔμεινεν ἕτε ὕπνῳ τυχεῖσα καὶ πολ-
 λα ἐνοῶσα. ἐπεὶ γὰρ ἡμέρα ἐγγύετο ἦκον οἱ παῖδες τῷ Ἰπ-
 πόθῳ καὶ ἐρώσι τὴν Ἀγχιάλον ἀνηρημῶν. καὶ τὴν Ἀν-
 θίαν παρὰ τῷ σώματι. καὶ εἰκάζουσι τὸ γνῶμενον καὶ
 ἀνακρίναντες αὐτῷ μαρτυροῦσι πάντα. ἔδοξεν ἔν αὐ-
 τοῖς ἐν ἐργῇ τὸ γνῶμενον ἔχειν. καὶ τὴν τεθηγκότα ἐκ-
 δικῆσαι φίλον. καὶ ἐβλάπτετο καὶ Ἀνθίας ποικίλα.
 ὁ μὲν τις ἀποκηθῆναι κελύων. καὶ σωθῆναι τῷ Ἀν-
 χιάλῳ σώματι. ἀλλὰ γὰρ ἡ ἀνασταυρῶσαι. ὁ γὰρ Ἰπ-
 πόθῳ ἡνιᾶτο μὲν ὅτι τῷ Ἀγχιάλῳ ἐβλάπτετο γὰρ
 καὶ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν. καὶ δὴ κελύει τάφρον
 ἐρύξαντας μεγάλῳ καὶ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τὴν Ἀνθίαν.
 καὶ κυίας μετ' αὐτῆς δύο. ἵνα ἐν τῷ μεγάλῳ δί-
 κῳ ὑπάρχῃ τῷ τετολμημένων. καὶ οἱ μὲν ἐποίουν τὸ
 προσωχθῆν. ἤγετο γὰρ ἡ Ἀνθία ὅτι τὴν τάφρον. καὶ οἱ
 κυίας γὰρ ἦσαν Αἰγυπῆσιοι. καὶ τὰ ἄλλα μεγάλοι καὶ
 ὀφθλῶν φοβεροί. ὥς γὰρ ἐνεβλήθησαν ξύλα ὅτιτι-
 θέντες μεγάλα ἐπέχωσαν τὴν τάφρον. ἡ γὰρ ἡ Νεί-
 λω ὀλίγον ἀπέχουσα. καὶ κατέστησαν φρεσὶν ἕνα τῷ
 λησῶν

62. ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ληστῶν Ἀμφίνομον. ἔτις ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ
 πρότερον ἐαλώκει τῇ Ἀνθίας τότε δ' ἔν ἡλέει μάλ-
 λον αὐτῷ καὶ τῇ συμφορᾷ ἠκίρειν. ἐπειόκει τῷ ὅπως
 θῆτι πλεῖον αὐτῇ ζήσει. ὅπως τε οἱ κυῖες αὐτῇ μη-
 δὲν ἐνοχλήσωσι. καὶ ἐκάστοτε ἀφαιρῶν τῇ Ἰπικειμένων
 τῇ τάφρῳ ξύλων. ἄρτους ἐτίβαλε καὶ ὕδωρ παρείχε
 καὶ ἐκ τέττα τῇ Ἀνθίαν θάρρειν παρεκάλεε καὶ οἱ κύνεις
 τρεφόμενοι καὶ ἐνι δεινὸν αὐτῷ εἰργάζοντο. ἀλλὰ
 τίθαστοι ἐγίνοιτο καὶ ἡμερσι. ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλεψά-
 σα εἰς ἑαυτῷ. καὶ τῇ παρῆσαν τύχῃ ἐννοήσασα.
 Οἶμοι φησὶ τῇ κακῶν. εἴαν ὑπομῶν τιμωρίαν; τά-
 φρος καὶ δεσμοκτήμον. καὶ κυῖες καθεστῶν. πολὺ τῇ
 ληστῶν ἡμερώτεροι. τὰ αὐτὰ Ἀβροκόμη σοι πάσχω.
 ἦς γὰρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τυχῇ καὶ σὺ. καὶ σε ἐν Τύ-
 ρῳ κατέλιπον ἐν δεσμοκτηρίᾳ. ἀλλ' εἰ μὲν ζῆς ἐνι
 δεινὸν καὶ ἐν. ἴσως γὰρ ποτε ἀλλήλως ἔξομῳ. εἰ δὲ
 ἤδη τέθνηκας μάτῃ ἐγὼ φιλοτιμῶμαι ζῆν. μάτῃ
 δὲ ἔτις ὅσις πῶποτε ἐστὶν ἐλέει με τῇ δυσυχῇ. Ταῦτα
 ἔλεγε καὶ ἐπεθρύνει συνεχῶς. καὶ ἡ μὲν τῇ τάφρῳ
 κατεκέκλητο μὲν τῇ κυῶν. ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἐκά-
 στοτε κακείνῳ παρεμυθεῖτο καὶ τὰς κυῖας ἡμέρας
 ἐποίει τρέφων.

ΞΕΝΟ-

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Β.

Ο ὃ Ἀβροκόμης διανύσας τὴν Αἰγύπτῳ πλὴν εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχετο. τὸ δὲ πνεῦμα τὸ ναὺν ἀπῶσαν ἔμεινεν κατ' αὐτὴν ἀπέσφηλε πλὴν. ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν. καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρράκους μεγάλλῃ καὶ καλλύ. ἐβλῆθα ὁ Ἀβροκόμης γυμνῶν ἔγνω περὶ εἶναι τὴν νῆσον καὶ ἀναζητεῖν ἔτι περὶ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιο. καὶ δὴ ἐνοικίζετο μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης πρὸς ἀνδρῶν Αἰγιαλῶν πρεσβύτη ἀλιεὶ τὴν τέχνην. ἔτι δὲ ὁ Αἰγιαλὸς πένης μὲν ἦν καὶ ξένος καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ὥς τὴν τέχνης. ὑπεδέξατο δὲ τὴν Ἀβροκόμην ἄσμενον. καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτῇ καὶ ἡγάπα διαφερόντως. καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ὥς πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους σινηθείας. ὁ μὲν Ἀβροκόμης αὐτῇ διηγέσατο τὰ κατ' αὐτὸν. καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει καὶ τὴν ἔρωτα καὶ τὴν πλάνην. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἄρχετο τῶν αὐτῇ διηγημάτων.

Ἐγώ

Ἐγὼ ἔφη τέκνον Ἀβροκόμῃ ἕτε Σικελιάτης
 εἶδε Πιπχώρῃ ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνι
 τὰ πρῶτα ἐκεῖ διωαυμένων καὶ πενισίαν ἔχων
 πολλῶν. νεὸς δὲ ὧν ἐράδην ἐν τοῖς ἐφήβοις κατα-
 λελεγμῶν κόρης πολίτιδ. Θελξινόης τένωμα.
 ἀνῆλθα δὲ καὶ Θελξινόη καὶ τῇ πόλει παννυχίδ.
 αἰγομένης σωήλοισι ἀλλήλοισι ἀμφοτέρως ὁδηγ-
 μέναι θεῶ καὶ ἀπηλαύσαμεν ὧν ἕνεκα σωήλοισι.
 καὶ χροῖον τινὲ ἀλλήλοισι σωήλοισι λανθάνοντες καὶ
 ὠμόσαμεν ἀλλήλους πολλάκις ἔξεν καὶ μέγα
 θανάτου. Ἐνεμέσθησι δὲ τις ἄρα θεῶν καὶ γὰρ μὲν ἔτι
 ἐν τοῖς ἐφήβοις ἡμῶν. τὴν δὲ Θελξινόην ἐδίδοσαν
 πρὸς γάμον οἱ πατέρες διωχωρέω τινὲ νεανίσκῳ
 Ἀνδροκλῆϊ τένωμα. ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἦρα ὁ Ἀνδρο-
 κλῆς. τὰ μὲν ἔν πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις
 ἐποιεῖτο ἀναβαλλομένη τὸ γάμον. τελευτᾶτον δὲ διω-
 θεῖσα ἐν ταύτῳ μοι γνέσθαι συγίθεον νύκτωρ ἐξελ-
 θεῖν Λακεδαίμονα μετ' ἐμῶ καὶ δὴ ἐσελάμεν ἐ-
 σωτὲς νεανικῶς. ἀπέκερα δὲ καὶ τὸ κέρμεν τὸ Θελξι-
 νόης ἐν αὐτῇ τῇ τὸ γάμων νυκτὶ. ἐξελθόντες ἔν τ' πό-
 λεως εἰημερ εἰς Ἀργὸν καὶ Κόρινθον κρείσθεν ἀνα-
 γόμενοι ἐπλάσσαμεν εἰς Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι δὲ
 πυθόμενοι τὸ φυγῶν ἡμῶν θάνατον κατεψήφισαντο.
 ἡμεῖς δὲ ἐλαῦθα διήγομεν ἐν ἀπορίᾳ μὲν τὸ Πιπτη-
 δαίαν. ἡδόμενοι δὲ καὶ πάντων ἀπελαίειν δοκῶντες ὅτι
 ἡμεῖς

ἡμῶν μετ' ἀλλήλων. Καὶ τέθνηκεν ἐξηῶθα ἔ
πολλῶ. Θελξινόη καὶ τὸ σῶμα ἔτίθαπται ἀλλὰ ἔχω
ᾧ μὲ ἐμαυτῆς ἔ ἀεὶ φιλω ἔ σωῶμαι.

Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸ Ἀβροκόμῳ εἰς τὸ
ἐνδοτερον δωματίον ἔ δέκνυσι τὸ Θελξινόῳ γυναικα
πρεσβύτιν μὲν ἤδη καλῶ ἡγομένην ἔτι Ἀιγιαλεῖ
κόρῳ. τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτίθαπτο ταφῇ Ἀιγυπία.
ὡς καὶ τῶν ἑμπροσθέντων γέρον. Ταύτη ἐν ἑφῇ
ὡ τέκνον Ἀβροκόμῃ ἀεὶ ὡς ζώσῃ λαλῶ καὶ σιωπατά-
κειμαι καὶ σωδωχῶμαι καὶ ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆ ἀλεί-
ας κεκμηκὼς αὕτη με ᾧ ἀμυβεῖται βλεπομένη. ἔ
καὶ οἷα νῦν ὁρᾶταί σοι πιαύτη φαίνεται μοι. ἀλλὰ
ἐποῶ τέκνον οἷα μὲν ὡς ἐν Λακεδαίμονι. οἷα δὲ ἐν
τῇ φυγῇ. τὰς παννυχίδας ἐνοῶ. Ἐτι λέγοντῶν
ὡ πατρὶν δυσυχεσάτη κόρη πότε ἀν ὄρῃσω καὶ
νεκρῶν; Ἀιγιαλεῖ μὲν καὶ τῇ βίῃ μεγάλη ᾧ ἀμυ-
βία τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης. καὶ νῦν ἀληθῶς με-
μάθηκα ὅτι ἔρως ἀληθινὸς ἔρον ἡλικίας οὐκ ἔχει.
ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν καὶ πᾶσαν γλῶ καὶ θάλασ-
σαν ἔ διδύμῃ καὶ ἔδε ἀκῶσαι περὶ σε. ὡ μαν-
τάμαλα δυσυχῇ. ὡ τὰ πάντων ἡμῶν Ἀπολλον χεή-
σας χαλεπώτατα. εἰκλερον ἤδη. καὶ τὰ τέλη τῇ με-
μαηδύμων σοποδίδω.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμῃ ταυτὶ πατοδύρετο.

Κ

ᾧ ἀμυβ.

ὤφρα μὲν αὐτὸν Ἀιγιαλέως διῆγεν ἐν Συρίᾳ·
 κέσαις ἤδη καὶ τῇ τέχνῃ Ἀιγιαλεῖ κεινωνῶν. οἱ δὲ
 οὐκ ἔτι Ἰωπόθοον μέγα μὲν ἤδη τὸ ληστῆμον κατε-
 στήσαντο. ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Ἀιθιοπίας. καὶ μέζο-
 σιν ἤδη πείρασιν ἐπιτίθεσθαι. καὶ ὅτι ἐδόκει Ἰωπο-
 θόῳ αὐταρκὲς εἶναι λησθεῖν κατ' ἄνδρα εἰ μὴ καὶ
 κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. καὶ ὁ μὲν ὤφρα λαβὼν
 τὰς σὺν αὐτῷ καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα. ἦν δὲ
 αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ καὶ κάμηλοι οὐκ ἐλίγαι.
 Ἀιθιοπίαν μὲν κατέλιπεν. ἦεν δὲ ἐπ' Αἴγυπτον τε
 καὶ Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ἐνεκείνῃ Φοινίκῃ καὶ Συρίαν πάλιν.
 καὶ δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθυγκέναι. Ὁ δὲ Ἀμ-
 φινόμοσ' ὁ φρεσὶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτῷ ἐρωτικῶς
 διακείμενος οὐκ ὑπομένων δοποπασθῆναι τῇ πόρῃ
 ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτῷ φιλοσοργίαν καὶ τῇ ἐπιχειμένῃ
 συμφορᾷ Ἰωποθόῳ μὲν οὐκ εἶπετο λανθάνειν δὲ ἐν
 πολλοῖς πῖς ἄλλοις καὶ δοποκρύπτειν ἐν αἵρῃ τινὶ σὺν
 πῖς ἐπιτηδεύοις οἷς σιωλέξατο. Νυκτὸς δὲ γενομένης
 οἱ οὐκ ἔτι Ἰωπόθοον ἐπὶ κώμῃ ἐληλύθεσαν τῇ Ἀι-
 γύπτῃ Ἀρειον καλεσμένῳ περθεῖσθαι θείοντες. ὁ δὲ
 Ἀμφινόμοσ' ἀγορεύσας τῇ τάφρῳ καὶ ἐξάγει τῇ Ἀνθί-
 αν καὶ θάρρειν παρεκάλει. τῇ δὲ ἐτι φοβεμένης καὶ
 ὑποπλάσσης τῇ ἡλίῳ ἐπόμνυσι τὰς ἐν Αἰγύπτῳ
 θεὰς σεμνὴν τηρήσεν. γάμων ἀγνὴν μέχρι αὖ καὶ
 αὐτὴ ποτε πεισθεῖσα θείῃσιν συγκαταθείσθαι.

ται πῆς ὄρεσις Ἀμφινόμῃ Ἀνθία καὶ ἔπεται αὐτῇ.
 οὐκ ἀπελείπονη ὅ οἱ κυῖες ἀλλ' ἐσεργον σωήθεις
 ἡρόμοφοι. ἔρχονται ὅ εἰς Κοπήν καὶ ἡαῦθα ἔγνωσαν
 ἡμέρας διαγαγεῖν. μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τῆ
 Ἰωπόθοον τ' ὁδῷ. ἐπεμελῆνη ὅ τῇ κυῶν ὡς ἔχοιεν
 τὰ θλιπτήδεια.

Οἱ ὅ περὶ τῇ Ἰωπόθοον προσβαλίηε τῇ κώμῃ
 τῇ Ἀρείᾳ πολλὰς μὲν τῇ ἐνοικίων ἀπέκλειαν καὶ τὰ
 οἰκήματα ἐτίρησαν. καὶ κατήσαν ἐ τῇ αὐτῷ ὁδῷ
 ἀλλὰ διὰ τῇ Νείλῃ. πάντα ὅ τὰ ἐκ τῇ μεταξὺ
 κωμῶν σκάφῃ συλλεξάμενοι θλιπτάδες ἐπλεον. θλιπ
 Σχεδία καὶ ** καὶ ἡεῖθεν ἐκβάδες ἐπλεον ὡς τὰς
 ὄχθας τῇ Νείλῃ. διώδδον τῇ ἄλλῃ Αἰγυπτον. Ἐν
 τάτῃ ὅ ἄρχων τῇ Αἰγύπτῃ ἐπέπυσε μὲν τὰ περὶ
 τῇ Ἀρείᾳ. καὶ τὸ Ἰωποθὸν λησήμεν καὶ ὅτι ἐπ' Αἰ-
 θιοπίαν ἔρχον. ὡς σκαδάσας ὅ στρατιώτας πολ-
 λὰς καὶ ἄρχοντα τάτας θλιπτήσας τῇ συγγρῶν τῇ αὐ-
 τῇ Πολυίδον νεανίσκον ὁφθῆναι χαριέντα δρόται
 ἡνικὸν ἐπεμψεν θλιπ τὰς λησὰς. Οὗτος ὁ Πολυίδος
 ὡς λαβὼν τὸ σράτωμα ἀπέντα καὶ Πηλῆσιον πῆς
 περὶ τῇ Ἰωπόθοον. καὶ διὰ τὸς ὡς τὰς ὄχθας μά-
 χη τε αὐτῶν γίνε. καὶ πίπῃσιν ἐκατέρων πολλοὶ.
 νυκτὸς ὅ θλιπτομένης τρέπον. μὲν οἱ λησὰ καὶ πάν-
 τες ὑπὸ τῇ στρατιωτῶν φονδύον. εἰς ὅ οἱ καὶ ζῶν-
 τες ἐλήφθησαν. Ἰωποθὸς μόνος ἀπορρίψας τὰ

ἔπλα ἔφυγε τ' ὑκτὸς καὶ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ
 κεῖθεν διωθεὶς λαθεῖν Ὀπιβάς ἀναγομῶν πλοῖον
 ἐπανήχθη. Ἦν δ' αὖτ' ἡ πᾶσα Ὀπί Σικελίας ὄρ-
 μη. ὅαί τ' ἰδοῦσι μάλιστα διαλήσειαί τε καὶ διατρα-
 φήσασθαι. ἦκε δ' ἡ νῆσον εἶναι μεγάλῃ καὶ ὠδαί-
 μονα. Ὁ δ' Πολυίδης ἔχ' ἱκανὸν εἶναι ἐρόμιοι κρη-
 τῆσαι τ' συμβαλόντων ληστῶν. ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνε-
 ρεῖναι τε καὶ ἐκκαθαῖραι τ' Αἴγυπτον ἢ πᾶν ἢ τ'
 Ἰσπύθοον ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινὰ ἀνδρείοι. Παραλα-
 βὼν δ' ἐν μέρῳ τι τ' στρατιωτικῇ καὶ τὰς εἰλημνόμε-
 τῶν ληστῶν. ἐν ἑτίσι φαίνοίτο οἱ μινύσσει. ἀνέπλει τ'
 Νάϊλον καὶ τὰς πόλεις διηρᾶνα καὶ ἐπενόει μέχρις
 Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἐρχονται δ' καὶ εἰς Κοπλὸν ἐν-
 θα λῶ Ἀνθία μὲν Ἀμφινόμῃ. καὶ αὐτὴ μὲν ἔτυ-
 χεν Ὀπί τ' οἰκίας. τ' δ' Ἀμφινόμοι γνωρίζουσιν οἱ
 τῶν ληστῶν εἰλημνόμενοι καὶ λέγουσι τῷ Πολυίδῃ ὅτι
 Ἀμφινόμῳ λαμβάνει. ὅτι ἀνακενόμενῳ τὰ πρὶ
 τ' Ἀνθίαν διηγᾶται. Ὁ δ' ἀκέσας κελᾶν καὶ αὐτῷ
 ἄγασθαι. καὶ ἐλθόντος ἀνεπιωθάνετο ἥτις εἴη καὶ πό-
 θεν. ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν εἶδεν λέγει. ὅτι δὲ Αἰ-
 γυπτιᾶ εἴη ὅτι ἐπὶ τῶν ληστῶν εἰληπτο. Ἐν τούτῳ ἔρῃ
 ὅτι Πολυίδης Ἀνθίας ἐρωτᾷ σφοδρὸν. λῶ δὲ αὐτῷ
 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνή. ἐραστὴς δὲ τὰ μὲν πρῶτα
 ἐπηρεᾷ πείθειν μεγάλα ὑπερχνέμεν. τελευτᾷ-
 εν δὲ κατήσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὡς δὲ ἐλθόντο ἐν
 Μέμφει

Μέμφει ἐπεχείρησεν ὁ Πολύιδος βιάζεσθαι Ἄνθιαν.
 ἢ ὃ ἐκφυγεῖν διωθεῖσα ὅτι τὸ τῷ Ἰσίδος ἱερὸν ἐρ-
 χεῖ. ἰκετὶς γλυκὴν Σὺ μὲν εἶπεν ὡς διαπονεῖ Ἀιγύπτῳ
 πάλιν ὥσπερ ἢ ἐβοήθησας πολλάκις. Φεισάδω με
 καὶ Πολύιδος τῷ Διὶ σε σώφρονος Ἀδρυκόμη τηρε-
 ρήης. Ὁ ὃ Πολύιδος ἅμα μὲν τῷ Θεῷ ἐδιδόκει.
 ἅμα ὃ ἦρα τῷ Ἀνθίας καὶ τῷ τύχῃ αὐτῶν ἡλίου.
 πρῶτος ὃ τῷ ἱερῷ μόνος καὶ ὁμνυσι μήποτε βιά-
 σασθαι τῷ Ἀνθίαν ἐδὲ ὑβρίζαι τι εἰς αὐτῶν ἀλλὰ
 τηρῆσαι ἀγνῶν εἰς ὅσον αὐτῇ θελήσει. αὐταρκὲς ὅ
 αὐτῷ φιλεῖν ἰδοὺ εἶναι καὶ βλέπειν μόνον καὶ λα-
 λῆν αὐτῇ. Ἐπειὶ πῶς ὅρκους ἢ Ἀνθία καὶ κατῆλθεν
 ἐκ τῷ ἱερῷ καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτὴς
 ἀναλαβῆν ἐν Μέμφει. ἔρχεῖ ἢ Ἀνθία εἰς τὸ τῷ
 Ἀπιδος ἱερὸν. Διασημότατον ὃ τῷ ἐν Ἀιγύπτῳ.
 καὶ ὁ Θεὸς πῶς βυλομένοις μαρτυρεῖ. ἐπειδὴ γὰρ τις
 προσελθὼν εὖξῃ καὶ δεηθῇ τῷ Θεῷ αὐτὸς μὲν ἔξει-
 σιν. εἰ ὃ πρὶν τῷ νεῷ τῷ Θεῷ Ἀιγύπτιοι αὐτὸ μὲν
 καταλογάδην αὐτὸ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν
 ἰσομένων. Ἐλθῶσα ὃ καὶ ἢ Ἀνθία προπίπτει τῷ
 Ἀπιδι. Ὡς Θεῶν ἔφη φιλανθρωπάτα. ὁ πάν-
 τας οἰκίειραν ξένους. ἐλέησον καὶ μὲν τῶν κακῶν
 μοῖα καὶ μοι μαρτυρεῖται ἀληθῆ πρὶν Ἀδρυκόμῳ
 πρῶτος. εἰ μὲν ὅ αὐτὸν ἐτι ὄψομαι καὶ ἄνδρα
 λήψομαι. καὶ μὲν καὶ γήσομαι. εἰ ὃ ἐκείνῳ τέθ-

ηκεν. ἀπαλλαγῆναι καὶ καλῶς ἔχει τῷ πονηρῷ
τάτῃ βίῃ. Ἐἰπῶσα καὶ κατακρύψασα ἐξῆλθε ἡ ἱερᾶ.
καὶν τότε οἱ παῖδες πρὸς ἡ τερψύκας παίζοντες ἅμα
ἐξεβόησαν. Ἀνθία Ἀδρυκόμην λήψε) τάχῃ ἄνδρα
τὸν ἑαυτῆς. Ἀκῆσασα θυμότερα ἐβόητο καὶ προσ-
έειπε) πῶς θεοὺς. καὶ ἅμα μὲν ἀπῆσαν εἰς Ἀλεξ-
άνδρειαν.

Ἐπέπυστο δὲ ἡ Πολυίδῃ γυνὴ ὅτι ἄγει κόρην
ἐρωμένην. καὶ φοβηθεῖσα μή πως ἡ ξένη αὐτῇ
παρὰδοκιμήσῃ Πολυίδην μὲν ἔδεν λέγει. ἐβόλῳ
δὲ κατ' αὐτῆς ὅπως τιμωρήσῃ) τὴ δοκῶσαν ἴππε-
λάν πῶς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲν Πολυίδῃ ἀπήγγελ-
λε τῷ ἀρχόντι τὴ Αἰγύπτῃ τὰ γρόμματα. καὶ τὰ λοι-
πὰ ἴππε τῷ στρατῷ διέκει τὰ τὴ ἀρχῆς. ἀπέν-
τες δὲ αὐτῇ Ῥηναία. τότε δὲ ἐκαλεῖτο ἡ τῇ Πολυί-
δῃ γυνὴ. μελαπέμπε) τὴ Ἀνθίαν. ἡ δὲ ἴππε τὴ
οἰκίας. καὶ περιρρήγνυσι τὴ ἐοικῆ καὶ αἰκίζε) τὸ σῶ-
μα. Ὡς πονηρὰ λέγεται καὶ τὴ γάμων τὴ ἐμῶν ἴππε-
βαλε. ματαίως ἔδοξας Πολυίδῃ καλῇ. καὶ γὰρ σε
ἐνήσει τὸ κάλλος τῷ. ἴσως μὲν δὲ πείθειν λεγὰς
ἐδωάσο καὶ συγκαθάρθαι νεανίσκοις μεθύσει πολ-
λοῖς. καὶ δὲ Ῥηναίας δύνῃ ἔποτε ὑβρίσας χαίρεται.
Ταῦτα εἰπῶσα ἀπέκειρε τὴ κόρην αὐτῆς. καὶ δεσ-
μὸν περιτίθει καὶ ὥραδ' οἰκίῃ τινὶ πρὸς Κλυ-
τῇ τῷνομα κελθεῖ ἐμβιβάσασθαι εἰς τὰν ἀναγαγόν-

τα ὑποδίδου εἰς Ἰταλίαν πορνοδοσκῶ ἢ Ἀνθίαν. Οὕτω γὰρ ἔφη διωθήσῃ ἡ καλὴ τῇ ἀκραιφνείᾳ κόρον λαβεῖν. Ἦγεν ὅτι ἡ Ἀνθία ὑπὸ τῷ Κλυτῷ κλαίῃσα καὶ ὀδυρομένη. Ὡς κάλλει ὁπίσθιον λέγεται. Ὡς δυσυχῆς ἀμορφία τί μοι φερόμενέτε ἐνοχλήθη; τί ὅτι αἰτία πολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρξαν οἱ τάφοι οἱ φένοι τὰ δεσμά τὰ ληστῆρα; ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ οἰκήματι σήσεμαι; καὶ ἢ μέχρι νῦν Ἀβρομόμη τηρεμένην σωφροσύνην πορνοδοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν; ἀλλ' ὡς δεῦρο. προσπεσῶσα ἔλεγεν πῶς γόνασι τῷ Κλυτῷ. μή με ἐπὶ ἐκείνῳ ἢ τιμωρίαν ἅμα προαγάγῃς. ἀλλὰ ὑποκλινόν με αὐτὸς. οὐκ οἶσω πορνοδοσκὸν δεσπότην. σωφρονεῖν πείσῃσον εἰθίσμεθα. Ταῦτα εἰδὼς ἡλέει ὁ αὐτῷ ὁ Κλυτὸς. καὶ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν. ἡ δὲ Ῥωαία ἐλθόντι τῷ Πολυίδῳ λέγει ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία. καί κεν οὐκ τῶν ἤδη πεπραγμένων ἐπίσταν αὐτῇ. Ἡ δὲ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα πόλιν τῇ Ἰταλίας. ἐπαύθα δὲ ὁ Κλυτὸς δεδοικώς τὰς τῇ Ῥωαίας ἐπὶ οὐλὰς ὑποδίδεται αὐτῷ πορνοδοσκῶ. ὁ δὲ ἰδὼν κάλλει οἷον. ἔπω. πρότερον ἔτεθέατο. μέγα κέρδιον ἔχειν ἢ παῖδα ἐνόμιζε. καὶ ἡμέραις μὲν τρισὶν αὐτῷ ἐλάμβανεν οὐκ τῷ πλεονεκτικῇ. Ἐκ τῶν ὑπὸ τῇ Ῥωαίας βασιάνων.

Ὁ δὲ Κλυτὸς ἦκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰ
 προαχθέντα ἐμείνυσε τῇ Ῥωαίᾳ. ὁ δὲ Ἰσπύθεος
 διανύσας τὸ πλεῖν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν. ὅτε
 εἰς Συρακῆσας δὲ ἀλλ' εἰς Ταυρομένειον. καὶ ἐζήτει
 καιρὸν δι' ἃ τὰ ἐπιτήδεια ἔξει. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐν
 Συρακῆσαις ἕως χρόνου πολὺς ἐθύετο ἀθυμία ἐμ-
 πίπῃ καὶ ὀπορία δαυή. ὅτι μηδὲ Ἀνθίαν εὐρίσκει
 μηδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζειτο. διέγνω ἔνδοξα πλά-
 σας ἐκ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν. καὶ κεῖθεν εἰ
 μηδὲν εὐρίσκει τὴν ζητημάτων εἰς Ἐφεσον πλάσαντα
 πλεῖν δυστυχῆ. Ἦδη γὰρ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέ-
 σιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν. ἕτε ἀγγέλω
 παρ' αὐτῶν ἀφίγμένῃ ἕτε γραμμάτων. ἀπέπεμ-
 πον γὰρ πανταχῶς τὰς ἀναζητήσεων. ὑπὸ ἀθυμίας
 γὰρ καὶ γήρεως καὶ διωθέντι ἀνιχθεῖν οἱ γονεῖς ἑκατέρω
 ἑαυτὰς ἐξήγαγον ἔβρι.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ἦεν τὴν πρὸς Ἰταλίας ὁδόν.
 ὁ γὰρ Λάκων καὶ ἡ Ῥέδη οἱ σύγγροφοι τῷ Ἀβροκόμῃ
 καὶ τῇ Ἀνθίᾳ. τεθνηκότος αὐτοῦ ἐν Ἐάνθῳ τῷ δεσ-
 πότῃ καὶ τῷ κληρῳ. ὧν γὰρ πολὺς. ἐκείνοις καταλι-
 πόντι διέγνωσαν εἰς Ἐφεσον πλεῖν. ὡς ἤδη μὲν
 αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσσωμένων. ἱκανῶς τὸ καὶ τὴν
 ὀποδημίαν συμφορὰς πεπνευμένοι. ἐσθιέμενοι δὲ
 πάντα τὰ αὐτῶν νηὶ ἀνήγοντο εἰς Ἐφεσον. καὶ ἡμέ-
 ραις τε καὶ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸ πλεῖν ἦκον εἰς Ῥέ-
 δον.

δον. καὶ καὶ μαθόντες ὅτι εἰδὼς μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζονται. τεθνήκασιν ὅτι αὐτῶν οἱ πατέρες. δι-
 ἔγνωσαν εἰς Ἐφεσον μὴ κατελθεῖν. ἡρόντων δὲ τινὲς
 ὅτι καὶ ἡρόντων μὲχρις ὅτι τὸ πρὸς τῶν δεωποτῶν πύ-
 θανται.

Ὁ ὅτι πορνόδοκος ὁ ὅτι Ἀνθίαν ἀνηγάγει καὶ ἡ-
 ρόντων διελθόντων ἡνάγκασεν αὐτὸν οἰκῆματι πρὸς-
 εἶναι. καὶ δὴ καὶ καὶ καλῇ μὲν ἐοικῆτι πολλῶν ὅτι
 χρυσῶ ἦγεν ὡς πορνόδοκος ἐγένετο. ἡ ὅτι μεγάλη
 ἀνακαλύψασα Φεῦ μοι ὅτι κακῶν εἶπεν ὅτι ἰκανῶς
 ὅτι αἱ πρότερον συμφοραὶ τὰ δεσμά τὰ ληστῆρα
 ἀλλ' ἔτι καὶ πορνόδοκος ἀναγκάζομαι; ὅτι καλῶς δι-
 καίως ὑποσπόμενον τί ὅτι ἡμῖν ἀκαίρως ὡς ὡς ὡς;
 ἀλλὰ τί ταῦτα θρῆναι; καὶ ὅτι ὡς ὡς τινὰ μη-
 χανῶν. δι' ἧς φυλάξω ὅτι μὲχρις νῦν σωφροσύνην
 τῆς ἡμετέρας. Ταῦτα λέγεται ἡγετο ὅτι τὸ οἶκον
 τῶν πορνόδοκων τὰ μὲν δεσμένους θάρρειν τὰ ὅτι ἀπει-
 λῶντων. ὡς ὅτι ἦλθε καὶ πρὸς τὴν πλῆθος ἐπερρεῖ τῶν
 τεθαυμαστότων τὸ καλῶν. οἱ ὅτι πολλοὶ ἦσαν ἐπιμοι
 ἐργάζοντο κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν. ἡ ὅτι ἐν ἀμηνά-
 νων ἡμετέρας κακῶς ἐυρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς. πῶς
 μὲν ὅτι εἰς γλῶσση καὶ παρῆται τὸ σῶμα. καὶ ἐμιμῶτο
 τὸς νοσηῖας ὅτι ὅτι θεῶν καλῶν τῶν νόσων. ἡ ὅτι
 τῶν παρόντων ἐλεῶν ὅτι καὶ φόβος καὶ τῶν μὲν ἐπι-
 θυμῶν σωστικῆς ἀπείχοντο. ἐπερρεῖ τὸν ὅτι Ἀνθίαν.

ὃ ὅ πορνοδοσκὸς σιωεὶς οἱ κακῶν ἐγγεγόνει καὶ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τὸ κόρην ἦκεν εἰς τὴν οἰκίαν. κατέκλινέ τε καὶ ἐθεράπευε. καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γελοῖναι ἀνεπιωθάνετο τὴν αἰτίαν τῆ νόσου. ἡ δὲ Ἀνθία καὶ πρότερον ἔφη δέωσα εἰπεῖν πρὸς σε ἐβελόμην τὸ συμφερόν τὸ ἐμὸν καὶ διηγέσασθαι τὰ συμβαίνα. ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδούμενη. νυνὶ δὲ ἔδεν χαλεπὸν εἰπεῖν πρὸς σε πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ' ἐμέ. Παῖς ἔτι ἦσα ἐν ἑορτῇ καὶ παννυχίδι δόπολανεθῆσα τῶν ἐμαυτῆς ἦκον πρὸς τινὰ τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθηκότος. καὶ ἡλῶθα ἐφάνη μοί τις ἀναθορῶν ἐκ τῆς τάφου καὶ κατέχευεν ἐπεισάτω. ἐγὼ ὅ ἀπέφυγον καὶ ἐβόων. ὁ δὲ ἄνθρωπος ὡς μὲν ὀφθῆναι φοβερός. φωνῶν ὅτι πολλὴν εἶχε χαλεπωτέραν. καὶ τέλει ἡμέρᾳ μὲν ἤδη ἐγύρετο ἀφείς δέ με ἐπληξέ τε καὶ ἔστηθε. καὶ νόσον ταύτην ἔλεγεν ἐμβεβληκῆναι. ἐκείθεν δὲ ξαμνὴν ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. * * ἀλλὰ δέομαί σε δέωτοτα. μηδὲν μοι χαλεπήνης. εἰ γὰρ ἐγὼ τῶν αἰτίων διωχθῆσαί με δόποδός. καὶ μηδὲν δόπολέσαι τῆ δοθείσης τιμῆς. Ἀκῆστας ὁ πορνοδοσκὸς ἦν αὐτῇ μὲν. σιωεγίνωσκε ὅτι αὐτῇ ὡς οὐκ ἐκίσθη ταῦτα παχέως.

Καὶ ἡ μὲν ἐθεράπευε νοσῶσα παρὰ τῷ πορνοδοσκῷ. ὁ δὲ Ἀβροκόμης παρὰ τῇ Σικελίας ὑπεραχθεὶς κατήκει μὲν εἰς Νεκέρων τῇ Ἰταλίας. ἀπορία

ἣ τ' ὀπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ τι ποιήσει. τὰ μὲν
 πρῶτα πείθει τ' Ἀνθίαν ζητῶν. αὐτὴ γὰρ ἡ αὐτῇ
 τῶ βίᾳ παντὸς καὶ τ' πλάνης ἢ ὑπόθεσις. ὡς ἣ
 εἶδεν ἤυρσκειν. ἡ γὰρ ἐν Τάρρανθι ἡ κόρη παρὰ τῷ
 πορνοδοσκῷ. αὐτὸν ἀπεμίσθωσε πῆς τῆς λίθης ἐρ-
 γαζομένοις. καὶ ἡ αὐτῇ τὸ ἔργον ὀπίπνον. καὶ γὰρ
 σωμαίητος τὸ σῶμα. εἶδε αὐτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις
 αἰτίοις ἢ σκληροῖς. δέκετο ἣ πονήρως. καὶ πολλὰ-
 κίς καποδυρόμενον τ' αὐτὴ τυχλὼ Ἰδὲ φησιν Ἀν-
 θία ὁ σὸς Ἀβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονηρᾶς. καὶ
 τὸ σῶμα ὑποτίθεικα δαλεία καὶ εἰ μὲν εἶχεν τινα
 ἐλπίδα ὤρῃσεν τε καὶ τῶ λοιπῷ συγκαταβιάσασθαι
 τῷτο πάντων ἁμινόν με παρμυθεῖτο. νυνὶ δ' ἴσως
 καὶ γὰρ δυστυχὴς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ. καὶ σύ περ
 τέθηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἀβροκόμην. πίπνησμαι γὰρ
 φιλατάῃ ὡς ὅτε ἂν ποτε ἔτε ὑποθανῆσα ἐκλά-
 θοίό με.

. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ὠδύρετο. καὶ τῆς πόνους ἔφερον
 ἀλγεινῶς. τῇ δ' Ἀνθία ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάρρανθι. κοι-
 μώμενη ἐδόκει ἣ αὐτῇ εἶναι μὲν Ἀβροκόμην καλῶν
 ἔσαν μετ' ἐκείνης καλῆς. καὶ τ' πρῶτον εἶναι τῶ ἐρω-
 τῆς αὐτῆς χρόνον. φανέωμαι δέ τινα ἄλλῳ γυναι-
 κα καλῶν. καὶ ἀφέλκεν αὐτῆς τ' Ἀβροκόμην. καὶ
 τέλει ἀναβοῶν καὶ καλῶν ὀνομασί. ἐξανα-
 σῆναί τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ. ταῦτα ὡς ἐδοξεν ἰ-

δαίν. Ὡς μὲν ἀνέθορέ τε καὶ ἀνεθρήνησε. Ἐ ἀληθῆ
τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν. Οἱμοὶ τ' κακῶν λέγυσσα. ἐγὼ
μὲν ἔ πόνους ὑπομένω πάντας. Ἐ ποικίλων περὶ-
μαι δυσυχῆς συμφορῶν. Ἐ τέχνας σωφροσύνης δι-
ρίσκω Ἀβροκόμη. σοὶ δ' ἴσως ἄλλη δέδοκ' ἡ καλὴ.
ταῦτα γάρ μοι σημαίνει τὰ ὀνείρα. τί ἔν ἐτι ζῶ;
τί ἐμαυτῷ λυπῶ; κάλλιον ἔν ἀπολείω καὶ ἀπαλ-
λαγλῦναι τ' πονηρῶ τάττα βίη. ἀπαλλαγλῦναι δ' ἢ
ἀπρεπῆς ταύτης καὶ ὀπισθαλῆς δαλείας. Ἀβροκό-
μης μὲν γὰρ εἰ τὰς ὅρκας ὤρσασθαι μὴδὲν οἱ θεοὶ
τιμωρήσαιντο τῶν. ἴσως ἀνάγκη τι εἰργασαι. ἐμοὶ
δ' ἀποθανεῖν καλῶς ἔχει σωφρονέση.

Ταῦτα εἶπεν θρηνῶσα καὶ μηχανῶν ἐξίτη τελευ-
τῆς. οὐ δ' ἴ. Ἰσπόθο. οὐ Περύνη. ἐν τῷ Ταυρο-
μυρίῳ τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορία τῶν
ὀπλησίων. χρόνος δ' προϊόντων ἡρώδη πρεσβύτις
αὐτὴ καὶ ἐγὼ μὲν τε ὑπὸ ἀνάγκης τ' καὶ τ' ἀπορίαν
τ' πρεσβύτιν. καὶ ὀλίγω συγχρόμῳ χρόνῳ ἀπο-
θανέσης αὐτῆς. πλεῖστον τε διαδέχεσθαι πολὺ καὶ δι-
δαιμονίαν. πολλὴ μὲν οἰκετῶν ὄρατομπε. πολ-
λὴ δ' ἢ τ' ἐοδῆτων ὑπαρξίς. καὶ σκδῶν πολυτέλεια.
διέγνω δ' πλεῖσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν. ὠνήσασθαι δ'
οἰκέτας ὠραίους καὶ θεραπαίνας. καὶ ἄλλω σκδῶν
περιολῶν ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι. ἐμέμνητο
δ' αἰὲν τ' Ἀβροκόμη καὶ τῶν ἀνδρῶν ἥχυτο. περὶ
πολλῶν

πολλῶ ποιέμεν καὶ κοινωνῆσαί τε αὐτῷ ὁ βίβη παν-
τὸς καὶ τῶ κλημάτων. καὶ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κατήρην
εἰς Ἰταλίαν. εἶπετο δὲ αὐτῷ μερόσκιον τῷ εἰς Σικε-
λίαν ὅ γε γινόντων Κλειοθένης τῆνομα, καὶ πάν-
των μετείχετο τῷ Ἰπποθόῳ κλημάτων καλὸς ὢν.

Ὁ δὲ πορνοδοσκὸς ἤδη τῷ Ἀνθίας ὑγιαίνειν δοκέ-
σης ἐνενοήσας ὅπως αὐτῷ ἀποδώσει. καὶ δὴ προή-
γεν αὐτῷ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ πῶς ἀνηγορευμένοις ἐπε-
δείκνυεν. ἐν τῷ τόπῳ δὲ ὁ Ἰππόθεος παύει τὸ πόλιν
τῷ Τάρενθῳ εἰ τι καλὸν ἀνήσασθαι ζητῶν. καὶ ἐρᾷ τῷ
Ἀνθίαν καὶ γνωρίζει καὶ ὅτι τῷ συμβαίνει καταπλήσ-
σει καὶ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο. Οὐχ αὐτὴ ἡ
κόρη ἦν ἐγὼ ποῦ ἐν Αἰγύπτῳ τιμωρῶν τῷ Ἀλχιάλῃ
καὶ φόνῳ εἰς τάφρον κατάρουζα κυίας αὐτῇ συγ-
καθεύουσα; τίς ἔστι ἡ μεταβολή; πῶς δὲ σώζει; τίς
ἡ ἐκ τῆς τάφρου φυγή; τίς ἡ ἀλόγιστος σωτηρία;
Εἰπὼν ταῦτα προσήλθεν ὡς ἀνήσασθαι θέλων. καὶ
ᾤδυσσεύς αὐτῇ. Ὡς κόρη εἶπεν Αἰγυπτιον οὐκ οἶ-
δας; εἰδὲ ληστὰς ἐν Αἰγύπτῳ ἀπειπύλωκας; εἰδὲ
ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ ἀπειπύλωκας δεινὸν; εἰπὲ θαρ-
σύνουσα. γνωρίζω γάρ σε ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἰ-
γυπτιον ἀκύνουσα καὶ ἀναμνησθεῖσα Ἀλχιάλῃ καὶ ὁ
ληστὴρ καὶ τῆς τάφρου. ἀνάμωξέ τε καὶ ἀνωδύρατο.
ἀποβλέψασα δὲ εἰς τὸ Ἰσπίθρον ἐγνώρισέ τε αὐ-
τὴν ἑταίρως. Πέποιθα φησὶν ἐν Αἰγύπτῳ πολλὰ
ᾤ

ὃ ξένη καὶ θεινὰ. ὅς τις ἂν ποτε ὦν τυχεύων, καὶ λη-
 σταῖς πεπείσμενος. ἀλλὰ σὺ πῶς εἶπε γινώσκεις
 τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν δὲ εἰδέναι λέγεις ἐμὲ καὶ
 δυσυχῇ; διαβόητα μὲν καὶ ἐνδοξα πέπονθα μὲν,
 ἀλλὰ σὺ οὐ γινώσκεις τὸ σύνολον. Ἀκῆστας ὁ Ἰωπό-
 θος καὶ μᾶλλον ἐξ ὧν ἔλεγεν ἀναγνωρίσας αὐτῷ.
 τότε μὲν ἡσυχίαν ἤγαγεν. ἀνησάμενος δὲ αὐτῷ
 πρὸς τὸ πορνεύειν ἄγει πρὸς ἑαυτὸν καὶ θάρρειν
 παρεκελεύετο. καὶ ὅς τις μὲν λέγειν καὶ τὸ ἐν Ἀιγίπῳ
 γυρομένων ἀναμνησκει. καὶ τὸ ἑαυτὸ πλεῖστον διηγεί-
 ται καὶ τὸ φυγῆναι. ἢ δὲ ἡγεῖτο συγγνώμῃ ἔχειν καὶ
 αὐτῷ ἀπεξηγεῖτο ὅτι Ἀγχιάλον ἀπέκλεινε μὴ σωφρο-
 νεῖν. καὶ τὸ τάφρον καὶ τὸ Ἀμφίνομον καὶ τὸ τὴν κίμων
 πρᾶοτήτα καὶ τὴν σωτηρίαν διηγείται. κατὰ κείνην αὐ-
 τῷ ὁ Ἰωπόθος καὶ ἦτις μὲν μὲν ἐπέπυστο ἔδιδωκε.
 ἐκ δὲ τῆς καθημερινῆς σὺν τῇ κόρῃ διαίτης εἰς Πι-
 θυρίαν Ἀνθίας καὶ Ἰωπόθος ἔρχετο. καὶ συνελθεῖν
 ἔβλεπε. καὶ πολλὰ ὑποχρεῖται αὐτῇ. ἢ δὲ τὰ μὲν
 πρῶτα ἀνέλεγεν αὐτῷ ἀνάξια εἶναι λέγασθαι δυνῆ-
 στεωτικῆς. τέλειον δὲ ὡς ἐνέκειτο Ἰωπόθος ἐκέ-
 ῖχεσθαι ὅ τι ποιήσει. κάλλιον εἶναι νομίσασθαι εἰπεῖν
 πάντα αὐτῷ τὰ δεινὰ καὶ τὰ ὑπερβύματα πρὸς Ἀ-
 βροκίμῳ συνθήκας. λέγει δὲ Ἀβροκίμῳ καὶ Ἐφε-
 σον καὶ ἐρώτα τὰς ἐργας τὰς συμφορας τὰ ληστέ-
 μα. καὶ συνεχῆς Ἀβροκίμῳ ἀναδύρατο. ὁ δὲ Ἰω-
 πόθος

πόθοι ἀκῆσας ὅτι τε Ἀνθία ἦν. καὶ ὅτι γυνὴ τῇ πάντων αὐτῷ φιλότατα. ἀπαύζεται τε αὐτὴν καὶ ὀδυρμῶν παρεκάλει. καὶ τὴν αὐτὴν πρὸς Ἀβροκόμῳ Φιλίαν διηγῆται. καὶ τὸ μὲν ἔχεν ὅτι τὴν εἰκίαν πᾶσαν προσάγων Ὀπιμέλειαν Ἀβροκόμῳ αἰδᾷ μὲν. αὐτὸς δὲ πάντα ἀνθρώποις ἔπειτα τὸν Ἀβροκόμῳ ἀνδρεί.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα Ὀπιπόνως ἐν τῷ Νυκερῷ ἐργάζεται. τελειοταῖον δὲ ἐκείνῃ φέρων τὰς πόνας διέγνω νεῶς Ὀπιβάς εἰς Ἐφεσον ἀνάγει. καὶ ὁ μὲν νύκτωρ καλεσθὼν ὅτι θάλασσαν. Ὀπιφθάνας πλοῖον ἀναγομῶν καὶ Ὀπιβάς ἔπειτα ὅτι Σικελίαν πάλιν. ὡς ἐκείθεν ὅτι Κρήτιν τε καὶ Κύπρον καὶ Ῥόδον ἀφιεξιμῶν κακεῖθεν εἰς Ἐφεσον ἡμερόμην. ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῶ καὶ πρὸς Ἀνθίας τι συνθέσθαι. καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγομῶν καὶ διανύσας τὸ πλῆν τὰ μὲν πρῶτα ὅτι τὴν Σικελίας ἔρχετο καὶ Ὀρίσκει τὸ πρότερον ξένον τὸν Ἀιγιαλέα τεθνηκότα. ἐπετρέφας δὲ αὐτῷ χεῖρας καὶ πολλὰ καταδακρύσας ἀναχθεὶς πάλιν καὶ Κρήτιν παρελθὼν ἐν Κύπρῳ ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας. καὶ Ὀξάμην τῇ πατρίῳ Κυπρίῳ θεῷ. ἀνήγει καὶ ἔκειν εἰς Ῥόδον. ἐλθαῖθα πλησίον τῇ λιμνῇ εἰσφύκησεν καὶ ἤδη τε ἐγγὺς ἐγένετο Ἐφέσῃ καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τὸ δεινὸν εἰσέρχετο. τὸ πα-
τρίδ.

τρίδ' αὖ τ' πατέρων τ' Ἀνθίας τ' οἰκετῶν. καὶ ἀνα-
 τεράξας Φεῖ ἔφη τ' κακῶν. εἰς Ἐφεσον ἵξομαι μόν-
 οῦ καὶ πατράσιν ὀφθήσομαι πῶς ἑμαυτῷ χωρὶς Ἀν-
 θίας. καὶ πλάσσομαι πᾶν ὃ δυσυχῆς κενόν. καὶ διη-
 γήσομαι διηγήματα ἴσως ἄπιστα. κρινωνόν ἄν πεί-
 πονθα σὺν ἔχων. ἀλλὰ καρτέρησον Ἀβροκόμη. καὶ
 γυμνῶμαι ἐν Ἐφέσῳ πᾶσιν Ὀπιδίωσιν χρέονον. τά-
 φον ἔγειρον τῇ Ἀνθίᾳ καὶ θρηνήσων αὐτῇ. καὶ χοὰς
 ἐπένευκα. καὶ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. Ταῦτα
 ἔλεγε καὶ πεινῆται τ' πῶλιν ἀλύων. ὁπορία μὲν τῇ καὶ
 τ' Ἀνθίαν. ὁπορία δ' τ' Ὀπιδιῶν.

Ὁ δ' Ἀδίκων ἐν τέτῳ καὶ ἡ Ῥόδη διατρίβουσαι ἐν
 Ῥόδῳ ἀνάθημα ἀναλθεύκεσαν ἐν τῷ δ' Ἡλίας ἱερῷ
 ὧρα τ' χρυσὴν πανοπλίαν. ἣν Ἀνθία καὶ Ἀβροκό-
 μης ἀναλθεύκεσαν. ἀνέθησαν στήλῃν γραμμασι χρυ-
 σοῖς γεγραμμένῃν ὑπὲρ Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθίας. ἀνε-
 γέγραπτο δ' καὶ τ' ἀναθέντων τὰ ἐνόμια. ὃ τε Ἀδι-
 κων καὶ ἡ Ῥόδη. Ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἀβροκόμης Ὀπι-
 τυλχάνει. ἐληλύθει δ' προσδύξας τῷ θεῷ. ἀναγ-
 νῶς ἔν ἐ γνωρίσας τὰς ἀναθέντας ἐτ' οἰκετῶν εὐ-
 νοιαν. πλεσίον δ' ἐτ' πανοπλίαν ἰδὼν μέγα ἀνω-
 δύνετο ὡρακαθεστὴς τῇ στήλῃ. Ὡς πάντῃ ἔλεγεν
 ἐγὼ δυσυχῆς. ὅτι πὸ τέρμα ἤκω τῷ βίῳ. ἔστι δ'
 αὐτῇ ἡ στήλη τ' συνήρέφων τ' ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφο-
 τέρων πὸ ἀνάθημα. τίς ἔν γράμμαι μόνος; πῶς δ'
 τὰς

τὰς φιλάττας ἀνδρῶν ; Ταῦτα ἐθελῶν λέγων. καὶ
 ἐν τῷ ἐφίσα) ὁ Λόκων καὶ ἡ Ῥόδη σωήτως δι-
 χόμοι τῷ Θεῷ. καὶ θεωρεῖσι τὸ Ἀεροκόμῳ τῇ σή-
 λῃ πρᾶκαθεζόμενον καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέ-
 ποντα. καὶ γνωρίζουσι μὴ ἔχει. θαυμάζουσι ὅτι ὅς τις ὢν
 ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι πρᾶμοι. καὶ δὴ ὁ Λόκων
 ἔφη. Ὡς μεράκιον τί βελόμῳ ἀναθήμασιν ἔδεν
 σοι προσήκῃ πρᾶκαθεζόμενῳ ὁδῶν καὶ θρῆνεις ;
 τί δέ σοι τῶν μέλει ; τί ὅτι ἐλᾶνθα ἀναγεγραμ-
 μένων κεινῶν σοι ; Ἀποκρίνεται) πρὸς αὐτὸν Ἀερο-
 κόμης. Ἐμὰ φησὶν ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λόκων
 καὶ Ῥόδης ὡς ἰδεῖν ἔυχομαι μὲν Ἀνθίαν ὁ δυσυχής.
 Ἀκῆσαντες οἱ περὶ τὸ Λόκωνα δίδυς μὴ ἀχανεῖς
 ἐγγύοιο. ἀντεκόντες ὅτι καὶ μικρὸν ἐκγνώριζον ἐκ
 χήματῳ ἐκ τῆς φωνῆς ἐξ ἧς ἔλεγεν ἐξ ἧς Ἀν-
 θίας ἐμέμνησε. καὶ πείσῃσι πρὸς τὸ ποδῶν αὐτῶν καὶ
 τὰ καθ' αὐτὰς διηγῶν). τὸ ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν ἀπὸ
 Τύρου τὴν Μαλῆς ὁρῶν τὴν ἔκδοσιν τὴν πρᾶσιν τὴν
 Λυκίαν τὴν δεσποτῶν τελευτῶν τὴν περικτίαν τὴν
 εἰς Ῥόδον ἀφίξιν. καὶ δὲ πρᾶλαβόντες ἄγουσιν εἰς τὴν
 οἰκίαν ἵνα αὐτοὶ κατήγοιο. καὶ τὰ κήματα αὐτῶν
 πρᾶδιδόασιν. καὶ ἐπεμελῶντο καὶ θεραπεύοντο. καὶ θάρ-
 ρειν παρεκάλεν. τῷ ὅτι ἡμεῖς ἔδεν Ἀνθίας τιμιώτερον.
 ἀλλ' ἐκείνῳ ἐθελῶν παρ' ἑκάστα.

Καὶ ὁ μὴ ἐν Ῥόδῃ διῆγεν μὲν τὴν σωτηρίων ἔτι

M

πρᾶξιν

πρᾶξι βελούδμῳ. ὁ δὲ Ἰωπόθεος δίδνω τὴν
 Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἐφεσον. ὡς ἀπε-
 δώσων τε πῆς γονεῦσι καὶ πατρὶ Ἀδρεκόμῳ ἐκεῖ τε
 πλούσιον. καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτῷ εἰς
 ναὺν μεγάλῃ Ἐφεσίαν μὲν τὴν Ἀνθίας ἀνήγαγε καὶ
 θηλυτάς μάλ᾽ ἀσμεύως τὸ πλεον καὶ πολλὰς ἡμέ-
 ραις εἰς Ῥόδον κατὰίρει νυκτὸς ἔτι. καὶ ἡλῶθα παρὰ
 γὰρ τινὲς πρεσβύτιδι Ἀλθαίᾳ τὸ ἔνομα. πλη-
 σίον δὲ τὴν θαλάσσης καὶ τὴν τε Ἀνθίαν παρὰ γὰρ
 παρὰ τὴν ξένῳ. καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τὴν νυκτὸς ἀνι-
 παύσατο. τῇ δὲ ἔξῃς ἤδη μὲν πατρὶ τὸ πλεον ἐγίνοντο.
 Ἐορτὴ δὲ τις ἦγετο μεγαλοπρεπὴς δημοσίᾳ τὴν Ῥοδί-
 ων ἀγόνῳ τὴν Ἥλιον καὶ πομπήν τε καὶ θυσίαν καὶ πο-
 λιτῶν ἑορταζόντων πλεον. Ἐλῶθα παρὰ γὰρ ὁ
 Ἀδρεκόμῳ καὶ ἡ Ῥόδῳ. καὶ πρὸς τὴν ἑορτὴν μεθέξοντες
 ὅσον ἀναζητήσοις ἔτι πατρὶ Ἀνθίας πύθοιτο. καὶ δὴ
 ἦκεν ὁ Ἰωπόθεος εἰς τὸ ἱερὸν ἄγων τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ
 ἀπιδῶσα εἰς τὰ ἀναθήματα καὶ ἐν ἀναμνήσει τὴν προ-
 τέραν γνομῶν. Ὡς τὰ πάντων ἐφῆσεν ἀνθρώπων ἐφο-
 ρῶν Ἡλιε. μόνῳ ἐμὲ τὴν δυσυχῇ παρελθόν. πρότε-
 ρον μὲν ἐν Ῥόδῳ γνομῶν ὡς τυχεῖς σε προσεκύνη
 καὶ θυσίας ἔθουον μὲν Ἀδρεκόμῳ. καὶ ὡδαίμῳ πότε
 ἐνομιζόμεν. νῦν δὲ δέλη μὲν ἀντὶ ἐλπίδας. αἰχ-
 μάλλῳ δὲ ἡ δυσυχῆς ἀντὶ τὴν μακαρίας. καὶ εἰς Ἐ-
 φησον ἔρχομαι μόνῃ καὶ φανῆμαι πῆς οἰκείοις Ἀδρεκό-
 μῳ

μὲν οὐκ ἔχουσα. Ταῦτα ἔλεγε καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε. καὶ δέεται ὁ Ἰωποβόα θητεῖν αὐτῇ καὶ κόμης ἀφελῆν καὶ αὐτῆς καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ καὶ εὐχασταί τι περὶ Ἀβροκόμω. συγχωρεῖ ὁ Ἰωπόθεος. καὶ δοτιμεῦσα τῇ πλοκάμων ἴσα ἐδυῶτο καὶ θητεῖν καὶ λαβομένη πάντων ἀπηλλαγμένων ἀνατίθῃσιν θητεῖν. ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΑΒ. ΑΝ. ΤΗΝΚΟΜΗΝΤΩΙΘΕΩΙ ΑΝΕΘΕΚΕ. Ταῦτα ποιήσασα καὶ ὁξαμένη ἀπῆει μὲν τῷ Ἰωποβόα.

Ὁ δὲ Λόκων καὶ ἡ Ρέδη τίως ἦντες περὶ τὴν πομπὴν ἐφίσταντο τῷ ἱερῷ καὶ βλέπκοι τὰ ἀναθήματα καὶ γνωρίζοι τὴν δεωτοῶν. καὶ πρώτων ἀσπάζονται τὴν κόμην καὶ πολλὰ κατὰ θυρόν το ἔως ὡς Ἀνθίαν βλέποιντες. τελευτῶν δὲ περὶσαν εἶπε καὶ κείνῳ ὄρεον διωήσουν. Ἡδὲ καὶ τὸ πλῆθος τὴν Ροδίαν ἐγνωρίζον τὰ ὀνόματα οὐκ ἔδωκεν προτέρως ἀποδημίας. καὶ κείνῳ μὲν τὴν ἡμέραν εἶδεν εὐρίσκοις ἀπηλλάγησαν. Ὁ δὲ τῷ Ἀβροκόμῳ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμύλυνσαν. ὁ δὲ ἔπειθε μὲν ψυχρῶς θητεῖ τῷ ὁραδίζῃ τὰ πράγματα. εὐελπίς δὲ ὡς Ἀνθίαν ὄρεσων. Τῇ δὲ ἐξῆς ἔκριν Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερόν μὲν ὁ Ἰωποβόα. οὐκ ὄντος αὐτῆς πλῆ. προσκαθίσασα δὲ πῶς ἀναθήμασιν ἐδάκρυε καὶ ἀνίστατο. Ἐν τῷ τῷ δὲ ἐπιστάσιν ὁ Λόκων καὶ ἡ Ρέδη πῶς Ἀβροκόμῳ καὶ ἀλιπίνης ἔνδον ἀθύμως θητεῖ πῶς αὐ-

πῆς διακείμενον. ἐλθόντες ᾧ ἐρῶσι τ' Ἀνθίαν καὶ ἑὺ
 ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς. συμβάλλουσι δὲ πάντα. ἐρώμε
 δάκρυα τὰ ἀναθήματα τὰ ὀνόματα τὸ εἶδος. ἔ-
 τως καὶ βραχὺ ἐγνώριζον αὐτῶν. προσπεσόντες δὲ
 πῆς γόνασιν ἑκείνου ἀχανεῖς. ἡ δὲ ἐπεθαυμάκει τίνες
 τε ἦσαν καὶ τί βύλοινο. καὶ ᾧ ἂν ποτε Δάκωνα καὶ
 Ῥόδιον ἤλπισεν. οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γρόμφοι ὦ δέσποιν-
 α ἔφασαν Ἀνθία ἡμεῖς οἰκέται σοι Δάκων καὶ
 Ῥόδη οἱ δὲ ἀποδημίας κρινωνήσαντες καὶ ἔλθοντες.
 ἀλλὰ τίς ἐλθαῖνα ἄγει σε τύχη; θάρσει δέσποινα.
 Ἀδρυκόμης σώζει. καὶ ἔστιν ἐλθαῖνα αἰεὶ σε θρηνῶν.
 Ἀκύνεσσα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τῷ λόγῳ. μάστις δὲ
 ἀνενηκῶσα καὶ γνωρίσασα πέδῳ αὐτῆς καὶ
 ἀσπάζει. καὶ σαφέστατα τὰ καὶ Ἀδρυκόμην μαν-
 θάνει.

Συνέρρει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων. πυν-
 θανόμενον τῇ Ἀνθίας εὐρεσιν. * * Ἀλλὰ μίσσης τὴν πό-
 λεως βοῶν Ἀνθία εἰκαῖς μεμνηνότε ἔειπε. Ἐ δὲ σιω-
 τυλχάνει πῆς περὶ τῇ Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῷ Ἰσι-
 δῶ. πολὺ δὲ τῶν Ῥοδίων πλῆθος ἐφείπετο. ὥς δὲ
 ἔδον ἀλλήλους ὄφθιν ἀνεγνώριζαν. τῷτο ᾧ αὐτοῖς
 ἐδύλοντο αἱ ψυχαί. καὶ περὶ αὐτοῖς ἀλλήλους εἰς γλῶ-
 καλινέχθησαν. κατεῖχε δὲ αὐτὰς πάλιν ἄλλα πάθη.
 ἡδονὴ λύπη φόβος ἡ δὲ πρῶτον μὲν τὸ τῶν
 μελλόντων δέος. Ὅ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνδρόφρονης

τε καὶ ἀνολόλυξε. μεγάλῳ θεῷ ἀνακαλῶντες τὸ Ἰσθ. Πάλιν λέγοντες ὁρῶμεν Ἀβροκόμῳ καὶ Ἀνθίαν τὰς καλὰς. Οἱ δὲ ἀναλάβοντες ἑαυτὰς θανασιάντες εἰς τὸ Ἰσθ. ἱερὸν εἰσῆλθον. Σοὶ λέγοντες ὡς μεγίστη θεὰ τὴν ὑπερ τὴν σωτηρίας ἡμῶν χάριν οἶδαμεν. Διότι σε ὡς πάντων ἡμῶν τιμιωτάτη ἑαυτὰς ἀπειλή-
 φαμεν. προσκυλιόνό τε εἶ τιμῆς. καὶ τῷ βωμῷ προσέπιπτον. καὶ τότε μὲν αὐτὰς ἄγασσι ὡς τὸ Λόκονα εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ὁ Ἰππόβο. τὰ αὐτὰ μίση-
 σκιάζειτο ὡς τὸ Λόκονα. καὶ ἦσαν ἔτι μοι πρὸς
 τὸ εἰς Ἐφεσον πλῆν.

Ὡς δὲ ἔβυσαν ἐκείνης τὴν ἡμέραν καὶ ὠνεύθησαν. πολλὰ καὶ ποικίλα ὡς πάντων τὰ διηγήματα. ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος καὶ ὅσα ἔδρασε. παρεξέ-
 τεινέ τε ὅτι πολὺ τὸ συμπόσιον. ὡς αὐτὰς ἀπολα-
 βόντες χρόνον. ἐπεὶ δὲ νῦν ἤδη ἐγγόνει ἀνεπαύνη. οἱ
 μὲν ἄλλοι πάντες ὅπως ἔτυχον. Λόκων μὲν καὶ Ρό-
 δη. Ἰππόβο. δὲ καὶ τὸ μετόχιον τὸ ἐκ Σικελίας
 τὸ ἀναβήσαν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῷ ὁ Κλειδάτης
 ὁ καλὸς. ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύειτο μὲν Ἀβροκόμῳ. Ὡς
 δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες καλεσθήθησαν. ἡσυχία δὲ ἦν
 ἀκρεβής. πείλασθαι ἡ Ἀνθία τὸ Ἀβροκόμῳ ἐκ-
 λαιν. Ἀνθὺ λέγουσα καὶ δέσποτα ἀπείληφά σε πολ-
 λῶ γυνὴ πλανηθεῖσα καὶ θάλασσαν. ληστῶν ἀπει-
 λὰς ἐκφυγῶσα καὶ πνευμάτων ὁμιλητὰς καὶ πορνι-
 βοσκῶν

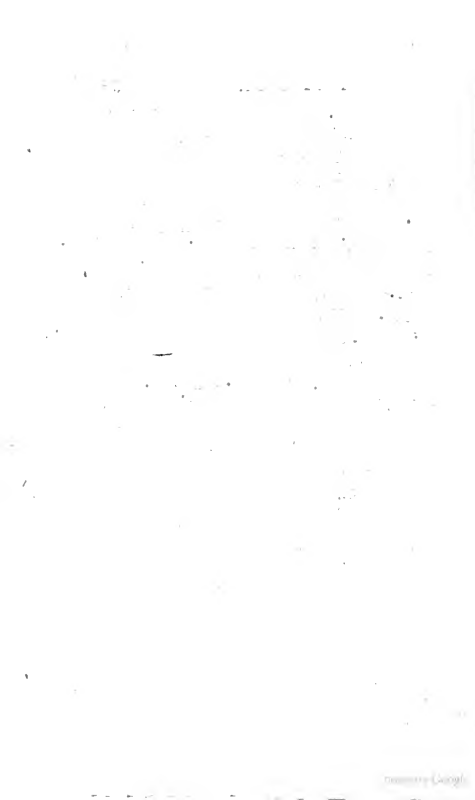
βοσκῶν ὕδρευς καὶ δισμὰ καὶ τάφρευς καὶ ξύλα καὶ
 φάρμακα καὶ τάφους. ἀλλ' ἤκουσεν οὖν πιαύτη τῇ ἡμῶν
 ψυχῇς Ἀβροκόμην διάπολα εἶα τὸ πρῶτον ἀπηλ-
 λὰγναι εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου. ἔπεισε δὲ με ἀμαρτῶν
 ἀδελφεὶς καὶ Μοῖσες ἐν Συρίᾳ καὶ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ
 καὶ ἐν Αἰγύπτῳ Ψάμμυς καὶ Πολύειδος ἐκ Ἀγχιά-
 λος ἐν Αἰθιοπία καὶ ἐν Τάρανθι ὁ διαπότης. ἀλλ'
 ὅγνη μὲν σοι παῖσαν σωφροσύνης μηχανῶν πεποιη-
 μένη. σὺ δ' ἄρα Ἀβροκόμην σώφρων ἡμετέρας; ἢ μή
 τις παραδοκίμησεν ἄλλη καλή. ἢ μή τις ἠναίκα-
 σέ σοι Ἰππιδάεσσαν τῇ ὄρκῳ τε καὶ μῦθῳ; Ταῦτα ἔλεγε.
 καὶ κατεφίλει σιωπῶν. ὁ δ' Ἀβροκόμης Ἀλλὰ ὁμνύω
 σοι φησὶ τὴν μόγιν ἡμῖν ἡμέραν ποθενὶν Ὀρημέ-
 νων. ὡς ἔτε παρθενταί μοι τις ἔδοξεν εἶναι καλή
 ἔτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἤρσει ζωή. ἀλλὰ πιστὸν
 εἶληφας Ἀβροκόμην καθαρὸν οἶον ἐν Τύρῳ κατέλι-
 πες ἐν δισμῶν ἡρώ. Πάντα δὲ ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοισ
 ἀπελογεῖτο. καὶ ῥαδίως ἔπειθον ἀλλήλους. ἐπεὶ τῷτο
 ἤθελον.

Ἐπειδὴ δ' ἡμέρα ἐλήντο Ἰπιδάειες νεὼς πάντα ἐν-
 θέμενοι τὰ αὐτῶν ἐπανάγοντο. πρὸς ἀπέμποντο αὐ-
 τὰς παντὸς τῆς Ῥοδίων πλήθους. σιωπῆει δ' καὶ ὁ
 Ἰππόβοτος τάτε αὐτὰ πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὴν
 Κλειομένην καὶ ἡμέραις ὀλίγαις θλαύσαντες τὴν πλεον
 κατήσαν εἰς Ἐφεσον. Πρεσβέπυσο τὴν σωτηρίαν αὐ-
 τῶν

τῶν ἡ πόλις ἅπασα. ὡς ἡ ἐξέλεσαν ὁδὸς ὡς ἔ-
 χον ὁπὶ τὸ ἱερὸν τῷ Ἀρτέμιδι ἦσαν. καὶ πολλὰ
 ἤυχοντο. Ἐ θύσαντες ἄλλα ἐνέθεσαν ἀναθήματα. Ἐ
 δὴ Ἐ τῷ γραφῶν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν πάντα τε ὅσα τε
 ἔπειθεν Ἐ ὅσα ἔδρασαν. Καὶ ταῦτα ποιήσαντες ἀνελ-
 θόντες εἰς τὴν πόλιν πῶς γονεύσιν αὐτῶν τάφους ἐσκεύ-
 ασαν μεγάλας. ἔτυχον γὰρ ὑπὸ γήραος Ἐ ἀθυμίας
 προτεθηκότες. Ἐ αὐτοὶ δὲ λοιπὸν διῆγον ἑορτῶν ἐξ-
 οντες τῷ μετ' ἀλλήλων βίον. Καὶ ὁ Λόκιον Ἐ ἡ Ῥό-
 δη κριναντοὶ πάντων πῶς συντρόφοις ἦσαν. διέγνω ἡ Ἐ
 ὁ Ἰωπόδοτος ἐν Ἐφίσει τὸ λοιπὸν καταβιῶναι χρό-
 νον. Ἐ δὴ Ὑπεράνδρος τάφον ἔγειρεν καὶ Λέσβον μί-
 γαν γρόμνον. Ἐ τὸ Κλαδένη παῖδα πειησάμενος
 ὁ Ἰππόδοτος διῆγεν ἐν Ἐφίσει μὲν Ἀβροκόμης Ἐ
 Ἀνθίας.

Ξενοφῶνι τῶν καὶ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκό-
 μιν Ἐφεσιακῶν τέλει.





XENOPHONTIS

E P H E S I I

E P H E S I A C O R U M

LIBRI V.

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ.

ANTONIO COCCHIO FLORENTINO

INTERPRETE.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM,

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ,

LIBER I.

ERAT Ephesi vir inter potentiores cui Lycomedi nomen. Ei filius e Themisto uxore indigena nascitur Abrocomas, eximia pulchritudine qualis neque in Ionia nec alibi usquam antea fuit. Abrocomæ forma semper in dies augebatur, florebantque in eo simul corporis venustas animique virtutes, omne quippe eruditionis genus & variam musicam excolebat. Consuetæ illi exercitationes cithara, equitatio, armorum tractatio. Ephesiis omnibus cæterisque Asianis percharus, miram spem præbebat præcellentissimi civis, colebantque illum obsequio ut deum, nec defuere qui videntes ipsum adorantes supplicarent. Hinc superbire adolescens & animi dotibus, sed multo magis corporis forma gloriari, quæque pulchra dicerentur ut se minora despicere, nec quidquam Abrocomæ vel spectatu

B

vel

2 XENOPHONTIS

vel auditu dignum videbatur, & si cuius adolescentuli aut virginis formam laudari audiret, narrantes irridebat, utpote nescientes se unum pulchrum esse. Amorem nec deum esse putabat, sed omnino reiiciebat nihili faciens, negans ullum amore capi ac deo subiici invitum. Sicubi templum aut simulacrum Amoris videret, ridebat, se indicans cuicumque Amori & venustate & virtute præcellere. Nec aliter se res habebat, ubi enim Abrocomas aderat, nullam pictam aut sculptam effigiem vel contemplari vel suspicere dignabantur. His indignatus Amor pervicax deus, superbus, inexorabilis, insidias puero struxit, qui scilicet & deo captu difficilis videretur. Ipse igitur armis, omnibusque suis potentibus venenis instructus contra Abrocomam graditur.

* Agebatur solenne iis locis Dianæ festum, ad cuius templum ab urbe sunt stadia omnino septem. Celebrare pompam virgines omnes indigenas oportebat splendide in primis ornatas, prætereaque Ephebos Abrocomæ æquales, qui tum sexdecim fere annorum iam pubertatem attigerat, ac primas in ea pompa ferebat. Magna autem vis hominum spectaculo intererat vel popularium vel hospitum, siquidem mos habebat uti in ea celebritate, sponsi virginibus & ephebis uxores invenirentur. Procedebat ergo ordinatim pompa, pri-

* Verba fere sunt Angeli Politiani hunc locum interpretantis Miscellaneorum Cap. LI.

mo scilicet sacra, faces, canistra & suffimenta, tum autem equi canesque & venatoria arma, nonnulla quidem bellica, pleraque tamen pacalia. Virginum se quæque veluti ad amatoris oculos composuerat, quarum ordinem ducebat Anthia Megamedis & Euippæ indidem civium filia, mira pulchritudine cæteris longe præstans quatuordecim circiter annos nata. Florenti corporis venustati nonnihil cultus addiderat: flava coma partim nexa, plurima fluens ventisque diffusa: acres oculi, hilares quales puellam, & severi quales pudicam decent. Vestis tunica purpurea, cincta, a brachiis ad usque genua demissa, hinnulea pellis circumducta, pharetra suspensa & arcus. Arma & hastilia ferebat canesque sequebantur. Sæpe illam in luco videntes Ephesii ut Dianam adoraverant, tunc vero ut conspexit populus exclamavit, erantque variæ spectantium voces, his præ stupore deam ipsam esse dicentibus, illis a dea sociam assumptam, omnes autem supplicabant, adorabant, parentesque ipsius beatos prædicabant. Erat in ore omnium pulchra Anthia, ac prætereunte virginum turba, nihil aliud quam Anthiam quisque nominabat. Verum ut accessit Abrocomas cum ephebis puellarum spectaculum licet perelegans, continuo omnium animis excidit, & unius cuiusque oculi in illum conversi sunt. Exclamabant spectaculo percussi, O pulchrum Abrocomam nulli comparandum, pulchri dei simulacrum! Nec desuere qui adderent Quale foret

4 XENOPHONTIS

connubium ipsius & Anthiæ! Hæ primæ fuerunt Amoris insidiæ, statim enim utrumque mutua existimatio occupat, & Anthia Abrocomam videre gestit & Anthiam Abrocomas, qui huc usque amoris expers fuerat.

* Ut igitur peracta pompa venere in templum sacrificatum multitudo omnis, pompæ ordo solutus est. Convenere eodem viri foeminæque, adulescentes & virgines. Ibi ut ambo se viderunt Anthia Abrocomæ forma capitur, Abrocomas amore victus puellam intentis oculis contemplatur, nec aspectum effugere volens potis est, cohibebat enim illi insidens deus. Et Anthia misere se habebat, totis & expansis oculis Abrocomæ speciem intus labentem excipiens, iam ea quæ virgines decent parvi faciens ita loquebatur, ut adversus audiret Abrocomas, quasque fas erat corporis partes detegere Abrocomæ inspiciendas nudabat. Is cum se totum ad hoc spectaculum tradidisset, captivus in dei potestatem venit. Sacrificio facto moerentes discedunt, tam citum discessum querentes, seque invicem spectandi cupidi subsistunt identidem & convertuntur plurimas moræ causas simulantes. Ubi uterque domum venit, cognovit in quod malum inciderit. Cogitatio subit mutui aspectus, amor incenditur, quodque reliquum est diei adeo cupidinem intendunt, ut cum dormiendi tempus adventaret in maxima ægritudine

* Politianus Miscell. Cap. LI.

versarentur & neuter Amoris vim ferre valeret. Abrocomas correpta discissaque veste, Hei mihi, inquit, misero quid patior infelix? Huc usque fortis Abrocomas Amorem despectui habens & ludibrio deum, nunc captus victusque sum & puellæ servire cogor. Iam me pulchrior non nemo est, iam deum appellare Amorem non dubitabo. O me miserum & imbellem! Nunc igitur non resistam? non fortiter manebo? Non ero pulchrior Amore? Nunc me a deo vinci qui nihili est oportet? Virgo omnino pulchra est. Quid vero? Anthia adeo tuis oculis formosa, O Abrocoma, in-nupta est. Apage, ne hoc in eas consilium. Nunquam me potior erit Amor. Hæc dicenti fortius infidet Deus, renitentem trahit nolentemque cruciat. Ille non amplius sustinere valens seque humi prosternens, Vicisti, inquit, Amor, magnum tibi erectum tropæum de Abrocomæ temperantia. Supplicem vides, perditum, tuum, ad te profugientem omnium dominum. Ne me despicias neque nimias audaciæ pœnasumas. Nondum tuas, Amor, vires expertus paulo elatiorem me præbui. Nunc da mihi Anthia potiri, sisque non tam acer pervicaci, quam victo propitius deus. Hæc ille. Amor tamen adhuc iratus, magnas ab eo contemptus pœnas exigere cogitabat.

Anthia quoque se male habebat, nec diutius durare valens experrecta & eos qui aderant latere studens Heu, inquit, miseræ quid accidit mihi! Amo plus quam per ætatem fas sit & novo quodam

6 XENOPHONTIS

dam modo doleo, nec qui puellam decet. Abrocomæ amore insanio, formosi quidem adolescentis sed nimium superbi. Ecquis erit desiderio finis, quis malorum terminus? Quem amo ferox est, virgo ego custodibus circumsepta quem mihi auxiliatorem sumam quicum omnia communicem? ubi Abrocomam videre licebit? Hæc uterque tota nocte lamentabatur & alter alterius vultum ob oculos habebat, hanc imaginem animo sibi fingentes. Ubi illuxit Abrocomas ad consueta exercitia proficiscitur, puella de more Deæ cultui incumbit. Corpora eorum præterita nocte defatigata, oculi languentes, multumque immutatus color & hæc omnia in peius: nec profuit in templo interdiu morantibus se mutuo spectare, cum præ metu uterque, quod vere sentiebat, alteri detegere vereretur. Suspirabat subinde, flebatque Abrocomas ad puellam se convertens, quæ illum miserata auscultabat, eademque omnino patiebatur; id vero ad Anthiæ infortunium accedebat quod si quas virgines aut mulieres illum intuentes vidisset, omnes autem Abrocomam intuebantur, manifestaret mœrorem, pertimiscens ne ipsi minus placeret. Vota quidem apud deam uterque simul eadem insciens faciebat. Id malum in dies augebatur, adeo ut durare diutius adolescens nequiverit. Toto jam corpore decolor ita conciderat animo, ut Lycomedes & Themisto in maxima versarentur desperatione, quid Abrocomæ accidisset ignorantes etsi ex his quæ viderant suspicarentur

carentur. De Anthia simili erant in metu Megamedes & Euippe cum formam ejus marcescentem, nullamque mali causam apparere viderent. Tandem ad puellam vates & sacerdotes adducunt eam malo liberaturos. Qui quidem hostias immolaverunt, variisque libationibus ac quibusdam barbaricis vocibus usi, nescio quæ numina se placaturos dicunt; finguntque malum a diis inferis esse. Multa quoque & Lycomedes pro Abrocoma sacra fecit & preces fudit, neutri tamen fit mali solutio imo & amor magis inflammatur, amboque morbo correpti in discrimine versabantur, mortem propemodum expectantes, cum tamen enarrare malum non valerent. Tandem utriusque parentes deos consultum mittunt, causam morbi & remedium quærentes.

Non longe distat fanum Apollinis Colophonii, ab Epheso, trajectus est octoginta tantum stadiorum. Ibi exorantibus deum qui ab utriusque parentibus missi fuerant, ut vera redderet oracula, quorum causa illuc venerant, commune utrisque responsum deus hisce carminibus reddidit.

Quis morbi finis, quæ scire optatis origo?
Idem morbus utrique, salus utrique futura est.
Multa pati video, longos & adire labores
Errantes actos rabie maria omnia circum.
Vincla ferent queis dura premet gens quæ mare
currit.
Ambobus tumulus torus, exitiosaque flamma.
Dona

8 XENOPHONTIS

⁂ Dona dehinc sanctæ dabis Ifidi, sospita quæ te
Fluminis ad Nili servabit clara fluenta.
Post mala sed video meliores volvere casus.

Ubi hæc oracula Ephesum allata sunt, statim quidem eorum parentes ex consilii inopia attoniti fuere, nec quid mali liberis suis portenderetur excogitare valebant, non enim ex dei responsis conicere ullatenus poterant, quid morbus, fuga, vincula, tumulus, flumen, & auxilium a deo expectandum sibi vellent. Visum est igitur postquam diu una consulissent, oraculum, quoad fieri posset, mitigare, connubioque iungere adolescentes, quasi & id responso suadere voluerit deus, statueruntque peractis nuptiis eos peregre ad aliquod tempus mittere.

Jam omnia per urbem epulis & coronis plena ac futuræ nuptiæ ubique sermonibus percelebratæ. Beati ab omnibus prædicabantur, Abrocomas quod Anthiam ducturus esset uxorem, hæc quod tali adolescentulo esset concubitura. Abrocomas responsi & nuptiarum certior factus, admodum lætatus est se Anthia potiturum minimeque vaticinio perterritus præsentem voluptatem omni malo suaviorem esse existimabat. Gaudebat & Anthia Abrocoma fruitura, parvi pendens quid sibi ex fuga & cæteris calamitatibus impenderet, cum in Abrocoma omnium futurorum malorum solatium nacta esset. Ubi igitur nuptiarum tempus advenit, pervigilia celebrata sunt multæque hostiæ

stiaæ deæ immolatæ. His peractis adventante iam nocte, omnia Abrocomæ & Anthiæ moram facere videbantur. Duxere puellam in thalamum cum lampadibus hymenæum canentes faustaque comprecantes, ibique intromissos recumbere fecerunt. Thalamus erat exornatus, lectus aureus stragulis purpureis stratus tectusque in modum tentorii Babylonia veste scite variata. Inerant ludentes Amores, quorum alii Veneri (& ea ibi erat depicta) famulabantur, alii passeribus tanquam equis insidebant, nonnulli plectebant coronas, alii flores afferebant. In altera parte Mars erat non armatus, sed quasi ad amicam Venerem accedens ornatus, corona redimitus, indutusque chlamyde, & ei dux viæ erat Amor lampada tenens accensam. In hoc tentorio collocata Anthia & Abrocomæ admota fores clauferunt. Utrique idem accidit ut alterum alloqui non posset neque intueri. Iacebant nimia voluptate languidi, pudibundi, timentes, anhelii, ac dulcedine perfusi: palpitabant artus animique vehementer commoti erant. Tandem Abrocomas ubi se collegit Anthiam amplexatur lacrymantem, anima eius lacrymas velut desiderii indicia præmittente. O nox, inquit, exoptatissima! quot heu miser doloris plenas exegi antequam hanc vix tandem nanciscerer! O puella luce mihi carior, omniumque de quibus unquam sermo fuit felicissima, quæ amatorem habes virum, quocum vivere & mori probæ uxori liceat. His dictis osculatur

10 XENOPHONTIS

excipitque lacrymas, quæ omni nectare suaviores ipsi visæ sunt, & quocunque medicamento ad dolorem levandum valentiores. Illa paucis allocuta Abrocoma, inquit, an pulchra tibi videor ac licet ipse forma adeo præstes placeo? Timide & ignave quamdiu amare cunctatus es? quamdiu nulli id tibi curæ fuit? a meis malis quæ ipse passus sis coniicio. Verum iam age meas excipe lacrymas, bibantque elegantes comæ tuæ amoris poculum, invicemque complexi adhæreamus, ita ut coronæ mutuis lacrymis madeant & nostrum una ipsæ amorem sentiant. His dictis caput eius amplectitur adducitque suis oculis comas. Suscipiunt coronas confutisque mutuo suavio labellis quæ quisque cogitabat ex animo in animum per oscula labiis impressa transmittunt. Illa adolescentis oculos basians O quoties, inquit, me dolore affecistis! qui primum mihi infixistis animo aculeum, vos quondam superbiæ nunc amoris pleni, optime deme meruistis, quippe qui amorem mei in Abrocomæ animum induxeritis. Vos itaque exosculor, vobis hosce meos admoveo oculos Abrocomæ famulos. Sic vos semper hæc spectetis, non aliam Abrocomæ elegantis formæ puellam ostendite, ac nemo mihi pulcher alius videatur. En vobis animas nostras quas exussistis, has habete & pari studio servate. Hæc illa. Tum mutuo amplexu hærentes requievere, ac carpentes tunc primum Veneris gaudia, totam noctem summa æmulatione certarunt uter magis amans videretur.

Ubi

Ubi illuxit blandiores alacrioresque surrexere, quod tandem felicibus illis temporibus tamdiu exoptatis frui sibi invicem contigisset. Vita omnis erat eis quasi festus dies, omniaque conviviorum plena adeo ut iam oraculi responsa in oblivionem venerint. Verum non ea Fato exciderant nec a deo negligebantur quisquis ille fuit qui decreverat. Non multo post tempore a parentibus quibus id statutum fuerat prius, peregre mittuntur, ut scilicet alias regiones, urbesque alias viderent, se enim dei responsum mitigaturos quoad fas esset putabant, si aliquandiu Epheso abessent. Parantur ad discessum omnia: magnæ naves nautæque ad ducendum idonei omniaque necessaria importantur, multæ & variæ vestes, multum argenti & auri commeatusque plurimus. Immolatum est Dianæ ut ductu suo opitularetur, nec defuere preces totius populi omniumque lacrymæ veluti communibus gnatis discedentibus. Navigationem in Ægyptum paraverant, cumque abeundi dies adesset & navis deducenda iam foret, famulorum & ancillarum frequentia omnisque Ephesiorum multitudo prosequabatur, & multæ ex ** cum lampadibus & suffimentis. Interea Lycomedes & Themisto omnia simul recordantes, oraculum, filium, ipsius peregrinationem, humi iacebant consternati, pariterque Megamedes & Evippe ut ut meliori essent animo, eorum quæ prædicta fuerant finem respicientes. Iam nautarum strepitus, solvuntur funes, gubernator locum suum

C 2

occupat,

12 XENOPHONTIS

occupat, navis movetur, clamorque tum eorum qui in littore tum qui in navi erant permixtus insequitur, illis quidem dicentibus Carissimi filii, an nobis qui vos genuimus vos iterum videre licebit? His vero An vos o parentes recipiemus? Hinc lacrymæ, ploratus, suum quisque nomine appellare, velut in magnum recordationis adiumentum nomen relinquentes. Megamedes accepto poculo libat, precaturque ita ut è navi audiri posset. Maxime valete filii & aspera vaticinia effugite, vos salvos & reduces excipiant Ephesii & carissima patria iterum potiamini. Sin aliter eveniat, scitote nos non longius esse victuros. Præmittimus vos in iter calamitosum quidem sed necessarium. Adhuc loquentem obortæ lacrymæ cohibuerunt, omnesque in urbem rediere, hortante populo ut bono essent animo.

Abrocomas & Anthia invicem amplexi iacebant multa versantes animo. Parentum miserebantur, patriam desiderabant, timebant oraculi responsum, peregrinationem suspectam habebant, sed id unum iis solatium erat quod una nave veherentur. Illa die prospero vento utuntur, confecta que navigatione Samum deveniunt sacram Iunoni insulam. Ibi immolant, cœnant, precantur, & ubi nox advenit iter prosequuntur. Secunda navigatio multusque invicem sermo. An licebit una semper vivere? Abrocomas tandem suspirans, quæ ipsum manerent recordatus O longe, ait, anima mihi carior Anthia. Utinam & bene agere &

& simul servari datum sit. Verum si quid fato decretum est nos pati, quonam modo separabimur? Iuremus sancte, tu quidem mihi mea vita te semper castam servaturam, nec alium laturam virum, ego vero nunquam mihi fore cum alia consuetudinem. Ut hæc audivit Anthia eiulavit & cur hæc, inquit, in animum induxisti tuum Abrocoma ut si disiungar a te, ipsam alii me tradituram viro suscipieris, quæ ne tantulum quidem vivere sine te possim. Testor patriam deam magnam Ephesiorum Dianam atque hoc quod pertransimus Mare, & in utrumque nostrum belle vires suas exercentem deum, me vel exiguo tempore, abreptam a te nec victuram esse, neque solem aspecturam. Eadem iuravit Abrocomas, & tempus ipsum iuriurando eorum terrorem addiderat. Interea navis Coum Gnidumque præteriit, cumque Rhodiorum pulchra & magna insula apparuisset, illuc appellere navem omnino oportere nautæ dixerunt, tum aquandi, tum quiescendi gratia utpote longam navigationem inituros.

Navis in Rhodum subducitur, descendunt Nautæ, exit & Abrocomas, manu tenens Anthiam. Convenerant omnes Rhodii adolescentum formam mirati, nec insipientes filere prætereundo poterant, quin nonnulli dicerent deos advenisse, alii que adorarent, sibi que propitios reddere conarentur. Cito urbem totam Abrocomæ & Anthiæ nomen pervagatur. Publice illos precantur multa sacrificia facientes, diemque adventus eorum festum

14 XENOPHONTIS

festum instituunt. Illi lustrata urbe in Solis templo aurea arma dedicarunt, & in rei memoriam epigramma suis nominibus inscripsere,

Aurea dona tibi ponunt hæc arma lubentes
Abrocomas Ephesi cives atque Anthia sacræ.

Dedicatione facta, postquam aliquot dies in insula permanissent, instantibus nautis, viatico instructi, omnique Rhodiorum multitudine prosequente e portu solvunt. Secundo primum vento iucundaque navigatione vecti die illo & insequenti nocte Ægyptium quod vocant mare permetiuntur. Proximo vero die cessante vento tranquillitas orta, hinc tarda navigatio, nautarum remissio, compotatio, ebrietas. Tunc prædictorum principium fuit. Abrocomæ visa est navi instare mulier aspectu terribilis, magnitudine supra humanam, puniceamque vestem induta cædes inferre, ac percutibus aliis ipse cum Anthia transnatare. His visis valde commotus expectabat ex insomnio infortunium quod evenit.

Nam forte Rhodi piratica triremis magna stationem agebat. Piratæ genere Phœnices suam mercibus onustam triremem simulabant, multi quidem & strenui. Resciverant navi inesse aurum & argentum, & mancipia, multaque magni pretii. Deceverant igitur adoriri, qui resisterent interficere, cæteros in Phœniciam cum reliqua præda vendendos abducere, velut impares prælio despicientes.

Pira-

Piratarum dux nomine Corymbus erat iuvenis adspectu grandis, trucibus oculis, coma squalida & demissa. Ubi hæc statuerunt piratæ primum Abrocomæ navim paulatim accedunt, deinde, cum fere meridies esset & omnes in navi ebrietate & desidia iacerent, partim somno correpti, partim exanimi & ægre se habentes, Corymbus concitata triremi cum suis instat, & cum propius accessissent, armati nudatisque gladiis in navem insiluerunt. Tunc nonnulli se in mare præcipitant metu percussi ac pereunt, alii dum se defendere conantur interficiuntur. Abrocomas & Anthia Corymbo occurrunt, eiusque genua amplexati, Bona nostra, inquit, tibi habeto & nosmet ipsos tibi famulos here, nec qui volentes se tibi dedunt occidas. Te per hoc ipsum mare, per hanc dexteram tuam rogamus. Quo vis abducas, iam servos tuos vende, sed hoc unum misericors concede, ut uni domino serviamus. Hæc audiens Corymbus statim hos vetat interfici, traductisque sarcinis pretiosioribus & Abrocoma & Anthia, aliisque paucis e servis, navem incendit, cæterique, quod omnes abducere nec facile nec tutum videret, exusti sunt. Miserabile spectaculum præbebant illi triremi avecti, hi in navi flammis correpti & manus tendentes & eiulantes. Audiebantur dicentes Quonam heri abducemini? Quæ vos terra excipiet, quam urbem incoletis? Illi vero qui abducebantur O beati quibus fortunata iam iam mortem continget opetere, priusquam vincula experiamini, prædonum-
que

16 XENOPHONTIS

que servitutem videatis. Interea Abrocomæ pædagogus senex conspectu venerabilis & ætate miserandus Abrocomam abductum videre non sustinens, cum se præcipitem in mare deiecisset triremem natando prosequabatur, Ubi me deferis, inquit, mi fili senem pædagogum, quo abiens Abrocoma? Tu ipse me miserum occide sepulcroque conde, qui enim sine te vivam? His dictis tandem Abrocomam assequi desperans, cum sese fluctibus tradidisset mortuus est. Nihil hoc Abrocomæ miserabilius fuit, qui manus extendens seni, piratas hortatus est ut reciperent, illi precum eius rationem nullam habentes, tridui navigatione in urbem Phœniciæ Tyrum appulerunt ubi domos habebant piratæ ** eos non quidem in urbem, sed in vicinam Apfyrti cuiusdam prædonum magistri sedem duxerunt, cui & Corymbus minister erat, mercede & prædæ partitione conductus. Inter navigandum ob cotidianum aspectum Corymbus deperire cœpit Abrocomam, exurebatque magis in dies adolescentis consuetudo. Et in ipsa quidem navigatione, eius inflecti posse sensum non putabat, videbat enim Anthiæ amore captum & in magna animi ægritudine versari, vim inferre periculosum videbatur, ne quid gravius in se patraret.

Ubi vero in Tyrum descenderunt diutius sustinere non potuit quin primo Abrocomam officiis demereri conaretur, & hortaretur bono esse animo, & omnem curam præstaret, qui Corymbum

bum

bum sui misericordia hæc omnia facere existimabat. Deinde Corymbus Euxinum quendam e sociis prædonibus amoris sui conscium facit, rogatque auxiliatorem se præbeat, consiliumque det quonam modo adolescentis animus impelli possit. Euxinus hæc a Corymbo audire gaudet, ipse namque ob Anthiam misere se habebat, quam vehementi amore ardebat. Sua ipse mala Corymbo narrat additque Ignavum omnino est nos obicere periculis, at labore partis non frui securos. Poterimus hos delectos ab Apsyrto dono accipere. His dictis facile amanti persuadet, statuuntque mutuam sibi navare operam, conaturque hic Abrocomam, Corymbus Anthiam exorare. Illi conciderant animo multumque de his quæ expectanda forent invicem sermonem habebant, subinde iurantes se conventa servaturos. Corymbus & Euxinus ad illos accedunt & aliquid seorsum dicendum habere simulantes secum abducit ille Anthiam, hic Abrocomam. Quibus vehementer commovetur animus, nihil boni subesse suspicantibus. Euxinus igitur Corymbi gratia Abrocomam alloquitur. Non dubito adolescens quin propter hoc infortunium valde doleas, quin ægre feras te servum e libero factum esse, pauperem e divite: verum tecum perpendenda tibi sunt omnia, præsentis fortunæ acquiescendum, herique amandi iam tui. Scias enim in te esse libertatem ac prosperitatem recuperare dummodo hero Corymbo obsequentem te præbeas. Is enim vehementer te

D

amat,

18 XENOPHONTIS, &c.

amat, paratusque est omnium quæ possidet te dominum constituere. Nil durum patieris immo benevolentio- rem tibi herum efficies. Ubi sis cogita, auxiliator nullus, terra ipsa ignota, heri piratæ, nulla- que supplicii vitandi spes Corymbum fastidienti. Quid tibi nunc uxore aut re familiari opus est, quid amica teneræ adeo ætatis cum sis? Hæc omnia te abicere oportet, unumque herum respicere eius- que mandatis obsequi. His auditis Abrocomas primum obmutuit, quid responderet non inveni- ens, obortisque lacrymis ingemuit, videns in quæ incidisset, at Euxinum tandem his alloquitur, Sine me paulisper here quid his omnibus respondeam consulere. Euxinus discedit, Corymbus vero Euxini amorem Anthiæ narraverat, præsentem- que necessitatem heris omnino morem gerendi, multa pollicitus, legitimas nuptias, argenti copiam si pareat omniumque rerum abundantiam. Illa par responsum dederat paulum temporis ad deliberan- dum petens. Euxinus & Corymbus una expecta- bant quid audituri essent sperabantque se facile illis id esse persuasuros.



XENO-

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM,

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ,

LIBER II.

A Brocomas & Anthia in cubiculum ubi degere consueverant ingressi quæ quisque audiverat narrant & humi prostrati plorabant & conquerebantur, O carissimi parentes, ó patria, o cognati, o domestici! Tandem se colligens Abrocomas Eheu nos inquit miseros! Quid tandem agemus in hac barbarorum piratarum regione, ipsorum iniuriis obnoxii? Iam prædictorum initium, iam deus me pro superbia ulciscitur. Corymbus mei amore captus, tui Euxinus. O incommodam utrique formam. Ad hoc igitur tamdiu me castum servavi ut prædoni turpi libidine insanienti me subiicerem? Quænam mihi vita futura est scorto iam non homini & ab Anthia mea abrepto? Verum per pudicitiam iuro mihi sociam a puero, ante moriar, & castus vel mortuus apparebo, quam Corymbo morem geram. His dictis lacrymari cœpit, & Anthia Heu quantis inquit miseri circumdamur malis! Cito vim contra

iusiurandum nostrum patiemur, cito experiemur servitutem. Deperiens me quidam flectere speravit & mecum post Abrocomam concumbere ac potiri desiderio suo? At non sic vivere amem ut hanc perpeffa contumeliam solem videre sustineam. Stat sententia. Moriamur, Abrocoma, nos invicem tenebimus post mortem, nec ulla nobis exhibebitur molestia.

Iti quidem ita statuerunt. Interea Apfyrtus prædonum dux Corymbi reditum exspectans, multaque & pretiosa allaturum credens in eum locum venerat. Qui statim ac Abrocomam & Anthiam vidit, formam admiratus, magnum se lucrum esse facturum existimans eos sibi petiit, reliquam prædam, pecunias, supellectilem; ac virgines omnes Corymbo eiusque fociis divisit. Euxinus & Corymbus inviti Abrocomam & Anthiam Apfyrti concesserunt, sed eos cum coacti cessissent abierunt. Apfyrtus Abrocomam & Anthiam, famulosque duos Leuconem & Rhodam acceptos Tyrum duxit. Conspicua fuit illorum deductio. Mirabantur omnes formam, cui nemo ante parem viderat, putabantque homines barbari deos esse, beatumque dicebant Apfyrtum qui tales famulos comparasset. In domum ductos fido famulo tradit quem illos diligenter curare iubet se maximum lucrum facturum sperans si venderet iusto pretio.

Et sic se habebant res Abrocomæ, paucis vero post diebus cum Apfyrtus in Syriam abesset mercandi gratia, eius filia Manto deperire cepit Abrocomam,

rocomam, venusta & viro matura, multum tamen forma Abrocomæ cedens. Adolescentis consuetudine capta, se cohibere non poterat, quid faceret nescia, neque enim id illi aperire audebat propriam uxorem habenti, flectere desperans, nec suorum cuiquam patris metu: quo magis urebatur, ac misere se habebat, adeo ut amplius sustinere non valens, Rhodæ amorem narrare statuit, sodali Anthiæ, puellæ, & æquali, quam unam sperabat cupiditatis suæ adiutricem fore. Per otium igitur puellam in sacellum patris domesticum ducit, acceptoque iureiurando obsecrat ne sibi contra dicat, amorem quo Abrocomam amplectebatur aperit eiusque opem implorat, multa opitulanti pollicita. Scias inquit te mihi famulam, ac iræ meæ obnoxiam si iniuria affeceris, meque barbaram esse. His dictis Rhodam dimisit, quæ admodum anxiosa fuit, id enim Abrocomæ narrare averfabatur amore Anthiæ, & omnino pertimescebat barbaræ mulieris iram. Visum ergo est primum eorum quæ a Manto audierat Leuconem certiore facere, quo in primis utebatur familiariter, consuetudinem simul enim & Ephesi habuerant. Ubi solumprehendit, Perimus inquit o Leucon, sodales diutius non habebimus. Herilis filia Abrocomam deperit, minaturque ni potiatur exempla in nos esse facturam. Quid agendum dispicere. Abnuere barbaræ minime tutum, ab Anthia Abrocomam divellere impossibile. Leuconi hæc audienti lacrymæ obortæ sunt, quum magna inde futura

futura mala prævideret. Tandem ubi se collegit Sileas inquit Rhoda ego enim omnia disponam. Statimque Abrocomam adit, cui unum opus erat amare Anthiam & ab illa amari, eandemque alloqui & loquentem audire. Hos accedens quid agimus, inquit, sodales? Quid nos servi consulimus? Abrocoma cuidam ex heris pulcher videris, Apsyrta filia te misere amat. Barbaræ virgini depereunt non obsequi incommodum est. Tu igitur consilium quod tibi videtur capiens, teque & nos omnes serva, neque herili iracundiæ obnoxios fieri patiaris. His auditis Abrocomas repente impletur ira, intentisque in Leuconem oculis Hæc, inquit, scelus Abrocomæ dicere audes, Phœnicibus hisce barbarior? Et coram Anthia mihi aliam puellam memoras? Servus quidem sum, at novi promissa servare. In corpus potestatem habent, sed liber mihi restat animus. Minetur Manto si velit gladios, laqueos, ignem, & omnia quæ corpus famuli pati potest, minime mihi persuadebit ut Anthiæ iniuriam faciam libens. Hæc illo dicente Anthia perculsa infortunio ore pressa obmutuit, nihil eloqui valens, ac se vix tandem excitans Equidem Abrocoma benevolentiam erga me tuam perspectam habeo & amari a te egregie sentio, verum te dominum animæ meæ precor ne te ipsum prodas, neque barbaricæ iræ obiiicias. Heræ desiderio obtempera, ego me occidam ut a vobis procul abeam. Hoc tantum exopto ut ipse sepelias, cadentem exoculeris, & Anthiam in memoria habeas. Hæc omnia

omnia in maius infortunium Abrocomam adduxere & quid de se fieret ignorabat.

Illi quidem in hoc discrimine versabantur, at Manto tardantem Rhodam expectandi impotens, epistolum scribit Abrocomæ his verbis. Abrocomæ formoso hera tua salutem. Manto te misere amat, non amplius amorem ferre valens. Id minus fortasse virginem decet, sed amanti necessitate incumbit, ne me despicias precor, neque contumelia afficias cui tua maximè cordi sunt. Si enim obtemperes a parente ego Apsyrto impetrabo ut tibi connubio iungar, & coniugem nunc tuam submovebimus. Dives eris & beatus, at si adverferis qualia passurus ipse sis cogita memet supplicium de te sumente, quam contempseris, qualiaque sodales tui arrogantiae consiliarii. Hanc epistolam signatam ancillæ cuidam barbaræ dat Abrocomæ reddendam. Qui acceptam legens ea omnia quæ inscripta erant moleste fert maxime quæ Anthiam attinent. Tabellam hanc retinet aliam conscribit & dat ancillæ in hæc verba. Facias Hæra quod vis, & corpore hoc utere ut servi. Si me vis occidere præsto sum. Si tormentis cruciare quo velis modo crucia. Non ego ad te concubitus veniam non hæc imperanti obediam. Manto hac epistola accepta præcipiti ira corripitur, invidia, zelotypia, mœrore ac metu simul percussa cogitat quomodo fastidientem ulciscatur.

Interea Apsyrthus e Syriâ redit, sponsum inde filiæ abducens cui nomen Mœridi. Qui ut advenit,

24 XENOPHONTIS

nit, Manto artificio in Abrocomam composito, capillis turbatis lacerataque veste patri obviam fit & ad genua procidens Miserere, inquit, pater filiæ a famulo iniuriam passæ. Pudicus ille adolescens Abrocomas virginitatem meam spoliare conatus est tibi que insidias struere, mei se amore captum dicens. Tu igitur pro talibus ausis ab eo pœnas pete condignas. Vel si filiam tuam famulis nuptum dare decreveris, mortem mihi ante consciscam. Hæc illam vera dicere Apsyrtus existimans, nihil amplius de facinore inquit, sed accersitum Abrocomam increpat O audacissimum & scælestum caput! Ausus es heris contumeliam facere? Et servus virginem vitare? Sed non his rebus diu gaudebis, supplicium de te sumam, servisque aliis exempla edam in te. His dictis sermonem ullum audire recusans iubet servos vestem eius discindere ignemque & verbera afferre & cædere adolescentem. Miserandum spectaculum! Plagæ enim totum corpus difformant, servilibus tormentis inassuetum, effluebat sanguis & oris pulchritudo marcescebat. Vincula ei formidolosa & ignem adduxit maximeque tormentis in eum usus est ut filiæ sponso ostenderet quam pudicam virginem habiturus sit. Anthia tum ad Apsyrti genua accidit & pro Abrocoma precatur. Ille Imo & tui causa magis inquit plectetur quod & te uxorem habens iniuria affecerit, aliam amans. Iussitque vinciri & obscura cella includi.

Vinctus

Vinctus ergo in carcere adservabatur cum gravis illum desperatio cepit maxime ubi Anthiam videre desiit. Mortis plures modos quæsiuit, nullum invenit cum multi adessent cûstodes. Apsyrtus filiæ nuptias celebravit, multosque festos dies agitarunt. Anthia doloris plena si quando posset carceris custodes flectere, clam ad Abrocomam ingrediebatur, deslebatque infortunium. Cum vero iam in Syriam abire pararent, Apsyrtus filiam plurimismuneribus prosecutus dimisit. Vestes Babylonias & auri copiam & argenti largitus est. Filix Manto Anthiam quoque & Rhodam & Leuconem dono dedit. Cum novisset Anthia se in Syriam cum Manto abducendam esse, ut primum licuit cellam ingreditur & Abrocomam amplexata Heu domine, inquit, in Syriam ducor donum tradita Manto in manus æmulæ. Tu vero in vinculis manens morieris misere, neque habens qui corpus curet. Sed tibi sancte iuro per utriusque genium te manebo seu vivens seu mori oporteat. Hæc dicens osculatur, amplexaturque, & vincula prehensans volvitur fusa ante pedes. Tandem illa carcere exit, hic quo erat dolore percitus humi se abiiciens, ingemit ploratque O pater carissime, inquiens, o mater Themisto! Ubi illa quæ quondam videbatur Ephesi felicitas? Ubi præclari illi & spectatissimi Anthia & Abrocomas egregia forma adolescentes? En illa longe abit in longinquam terram captiva, mihi unicum aufertur solatium, & moriar miser in vinculis solus. Hæc dicentem corripit

E somnia,

26 XENOPHONTIS

somnus, instatque ei somnium. Videre sibi visus est patrem Lycomedem indutum nigra veste, terras circum omnes & maria vagari, inde ad custodiam pervenire & solvere se vinculis, & emittere carcere. Ipse vero in equum mutatus ferri per multas terras equam consecretans, eamque tandem adsecutus ad humanam formam reverti. Hæc videre sibi visus surrexit spei aliquid concipiens.

Dum ille in vinculis custodiebatur, Anthia cum Leucone & Rhoda ducebatur in Syriam. Manto iam cum comitatu Antiochiam venerat Mœridis patriam, infenso in Rhodam & Anthiam animo. Rhodam statim cum Leucone iubet impositos navigio & longissime a Syriorum finibus abductos venundari. Anthiam mancipio cuidam despiciatissimo iungere parabat agresti caprario, hoc modo se Abrocomam ulturam existimans. Accersito igitur caprario (Lamponi erat ei nomen) tradit Anthiam, iubetque uxoris loco habeat, si abnuat vim inferat. Illa in agrum abducitur caprario nuptura, & ad locum perveniens ubi Lampon capras pascebat, eius genibus procumbit, oratque ut misereatur & servet. Quæ sit narrat, ingenuitatem, virum, servitutem. His auditis Lampon puellam miseratur, iubetque bono esse animo se castam servaturum iureiurando promittens.

Illam quidem in agro apud caprarium erat per omne tempus absentia Abrocomæ illacrymans. Apſyrtus vero cellam scrutatus ubi Abrocomas ante castigationem degerat incidit in epistolam a Man-

to Abrocomæ scriptam, literas dignoscit, & Abrocomam a se iniuste puniri didicit. Statim igitur & solvi iubet & in conspectum adduci. Ille mala miserranda passus procumbit Apsyrti genibus, qui erigens eum, Bono sis, inquit, animo adolescens, iniuste te criminatus sum filiæ verbis credens. At nunc te liberum pro servo faciam, teque domui meæ præficiam, uxoremque dabo civis alicuius filiæ. Ne sis præteritæ iniuriæ memor, quam non mea sponte feci. Hæc dixit Apsyrtus. Abrocomas Gratiam tibi habeo inquit, here, quod & verum didicisti & continentiam meam remuneraris. Lætati omnes in domo sunt Abrocomæ causa, & gratias pro illo habuerunt domino. Ipse vero maxime anxius ob Anthiam erat, sæpe enim secum ipse cogitabat Quid mihi libertas, quid divitiæ, quid imperium in domo Apsyrti? non in his me esse oportet, eam seu vivam seu mortuam iam invenire malim.

Dum in eo erat ut Apsyrti res curaret, cogitabat quo loco & quando Anthiam invenire possit. At Leuconem & Rhodam Xanthum Lyciæ urbem ductos nonnihil a mari distitam emit senex quidam, cui prole carenti maximæ curæ erant liberorum loco, cætera beati, mœrentes tantum quod Anthia & Abrocomas abessent. Illa iam aliquod tempus apud caprarium degerat, cum Mœris vir Mantus sæpissime in agrum veniens deperit Anthiam. Primum celare amorem conatur, tandem aperit caprario multa que pollicetur si non prodatur. Is Mœridi

interim operam suam pollicitus, præ Mantus timore ipsam adit & Mœridis amorem narrat. Quæ irata, Mulierum ego, inquit, omnium infelicissima quæ improbam hanc mecum duxerim, per quam in Phœnicia primum amatum adolescentem amisi, nunc viri amittendi periculum adeo. At non gaudebit Anthia quod pulchra Mœridi videatur, graviores enim quam Tyri hic mihi pœnas pendet. Et tunc quidem iram compressit, sed cum Mœris domo abesset accersit caprarium, abductamque in densissimam silvam occidere iubet, huiusque se præmium facinoris daturam pollicetur. Ille misericordia puellæ captus & heram Manto veritus Anthiam adit & quæ in illam decreta sint narrat. Illa plorare & lamentari Heu importunam, dicens, & utrique nostrum ubique insidiosam formam! Abrocomas Tyri moritur, hic ego. Sed hoc te precor, quod adhuc fecisti, ut & nunc pium erga me te præbeas. Cum interfeceris utcumque me vicina humo sepeli, manusque meis oculis impone & sepeliens Abrocomam identidem invoca. O utinam hoc mihi felix cum Abrocoma funus contigisset. Hæc illa dicente Caprarius ad misericordiam adducitur, secum reputans quam impium facinus facturus sit, puellam adeo pulchram nil commeritam occidens. Eam igitur caprariusprehendens occidere non sustinuit, sed his verbis alloquitur, Nosti Anthia, dominam Manto mihi imperasse ut te prehenderem & occiderem, sed deos reveritus & formam miseratus, te procul ab hac terra

terra vendere malo, ne si resciverit Manto te mortuam non esse, me in maius malum coniiciat. Puella cum lacrymis eius pedes prehensans, Dii, inquit, & tu patria Diana, beneficium hoc caprario rependite, hortaturque ut vendat. Caprarius Anthiam secum abducens in portum proficiscitur, ibique Cilices mercatores nactus puellam venum dedit, acceptoque pretio in agrum redit. Mercatores puellam in navim ducunt, & per insequentem noctem in Ciliciam abiere. Sed adverso vento prohibiti, & diffracta navi, vix in tabula quadam salvi littus quoddam appulerunt secum habentes Anthiam. Illis locis silva quædam erat densa atque aspera in qua per illam noctem palantes ab Hippothoo latrone capti sunt.

Inter hæc famulus e Syria venerat hæcce literas a Manto patri Apfyrto ferens: Virum dedisti mihi in terra extranea. Anthiam quam una cum aliis servitiis dono dederas mihi ob multa male facta rus habitatum abire iussi. Hanc ibi continenter visens pulcher Moëris amat, quod cum ferre diutius non possem, accersitum caprarium puellam iterum vendere iussi in aliquo Syriæ oppido. Ut hæc novit Abrocomas durare non potuit, quin clam Apfyrum ac omnes qui in ædibus erant, ad perquirendam Anthiam discederet. In agrum igitur ubi illa cum caprario degerat cum pervenisset, Lamponem in littus ducit, ut sibi dicat si quid de Tyria virgine noverit. Caprarius & nomen quod Anthia sit & nuptias & suam circa illas reli-

30 XENOPHONTIS

religionem, Moeridis amorem, & adversus eam mandata, & in Ciliciam iter narrat; additque semper illam Abrocomæ cuiusdam meminisse. Ipse quis sit non dicit, at prima luce surgens in Ciliciam progreditur, se ibi Anthiam inventurum sperans.

Hippothous cæterique latrones totam noctem convivio absumpsere, insequenti die sacrificando operam dedere. Parata erant omnia, Martis simulacra, signa & coronamenta, oportebatque sacrum solito more fieri. Quæcunque immolanda foret hostia seu homo seu pecus, hanc arbori appensam procul stantes iaculis petebant, & quotquot attingebant horum videbatur deus sacrificium accipere, quique aberrarent iterum supplicabant. Hoc modo Anthia sacrificanda erat, quam paratis omnibus dum arbori appendere volebant, fragor silvæ atque hominum strepitus auditus est. Erat paci in Cilicia præpositus Perilaus nomine, vir inter primores Ciliciæ. Is cum valida sociorum manu superveniens latronibus, omnes occidit præter paucos quos vivos cepit. Unus Hippothous effugere potuit atque arma auferre. Perilaus cepit Anthiam & quæ passura erat intelligens eius misertus est. Quæ misericordia ingentis infortunii principium fuit Anthiæ. Cum enim eam una cum latronibus qui simul capti fuerant Tarsum Ciliciæ urbem duceret, consueto puellæ aspectu in amorem labitur, sensimque captus est. Ut Tarsum ventum est latrones in carcerem tradidit, & Anthiam devincire obsequio studuit. Neque ux-

or

or neque liberi erant Perilao, sed divitiarum copia non exigua. Anthiæ igitur dicit sibi eam pro omnibus fore, uxore, domina, prole. Illa obstare primum, tum nil habens quod urgenti acrisque instanti obiiciat, metuens ne quid violentius audeat, de nuptiis quidem assentitur, orat vero in breve triginta dierum tempus expectet, & intactam servet. Simulanti Perilaus paret, iuratque castam a nuptiis servaturum donec tempus illud prætereat.

Illa Tarfi cum Perilao nuptiarum tempus expectante, Abrocomas iter in Ciliciam profectus, nec longe a latronum antro (a recta enim via aberraverat) incidit in Hippothoom armatum. Qui ut illum vidit occurrens, blande alloquitur, oratque viæ sibi comitem fieri. Video enim te adolescens, quicumque tandem sis, aspectu pulchrum, alias strenuum. Sane videtur erratio omnino a recta abesse. Eamus ergo in Cappadociam, ibique Pontum, relicta Cilicia: beatos illic esse homines dicunt. Abrocomas de Anthiæ investigatione nil quidem aperit Hippothoo, sed adigenti assentitur. Convenit ipsis iureiurando de mutua opera & auxilio, sperabat enim Abrocomas se latius vagando Anthiam inventurum esse. Die illa ad antrum reversi, quod supererat sese & equum reficiendo insumpserunt, erat enim Hippothoo equus in silva absconditus.

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM,

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ,

LIBER III.

INsequenti die Ciliciam peragrarunt, iterque fecerunt Mazacum versus Cappadociæ urbem magnam pulchramque, ibi enim Hippothous in animum induxerat, collectis viri robore iuvenibus, prædonum agmen restituere. Magnos pagos pertranseuntibus, ingens comæatus copia suppetebat, erga Hippothoum enim Cappadocum linguæ peritum tanquam domesticum omnes se gerebant. Decem diebus perfecto itinere Mazacum perveniunt, ibique prope portas diuertuntur, decernuntque se aliquot dies a labore reficere. In convivio Hippothous suspirat lacrymatque. Abrocomas quærit quæ lacrymarum causa? Ille Longa est, inquit, rerum mearum commemoratio, ac tragœdiæ plena. Abrocomas ad dicendum hortatur, sua se quoque narraturum promittens. Ille altius initium repetens cum forte soli essent, ordine quæ ipsi acciderant narrat.

Ego

Ego, inquit, genere Perinthius sum (urbs est Thraciæ vicina) e primariis civitatis. Audisti quam celebris sit Perinthus, & cives opulenti. Ibi cum iuvenis adhuc essem, amore cuiusdam adolescentuli indigenæ captus sum cui nomen Hyperanthi. Cum primum illum in gymnasiis luctantem vidissem, amavi, nec durare potui quin cum festum patrium ac pervigilium ageretur ipsum adirem, oraremque ut mei misereretur. Ut audivit adolescens, omnia pollicetur misericordia commotus. Primique amoris gradus fuere oscula, contactus, ac multæ a me lacrymæ. Tandem potuimus occasione arrepta soli una esse, ob eandem ætatem minime suspecti. Longa nobis consuetudo fuit mutuo deamantibus, donec deus aliquis invidit. A Byzantio, quod non longe a Perintho abest advenit vir inter illic potiores ob pecuniam & opes elati animi. Aristomachus vocabatur. Is vix Perinthum ingressus, velut ab aliquo deorum in me missus, Hyperanthem qui mecum erat videt, statimque admiratione formæ adolescentuli capitur, quæ quemque valeat allicere. Deperiens non amplius immodicum amorem cohibuit, sed primum puerum arcessit ac nihil proficiens, cum Hyperanthes ob benevolentiam erga me suam neminem adiret, patri homini nequam, avaro sordidoque persuadet, ut sibi Hyperanthem tradat institutionis causam obtendens, dicebat se enim sermonum artificem. Ut accepit, primo inclusum habuit, inde Byzantium abstulit. Sequor ego

F

meis

34 XENOPHONTIS

meis omnibus posthabitis & quoties licuit puerum conveni. Licuit vero raro, unde infrequentia mihi oscula, difficillimæ colloctiones, multis in me excubias agentibus. Tandem non amplius ferre valens, me ipsum instigans, Perinthum redeo, & omnibus quæ possidebam venditis, collecta pecunia, Byzantium revertor, arreptoque gladio (consilium & Hyperanthes probaverat) noctu Aristomachi domum intro, & cum puero cubantem invenio, iræque plenus letali vulnere percutio. Per silentium quietis cunctis, clam potui egredi, Hyperanthem abducens, & totius noctis itinere Perinthum profectus, statim navim conscendens insciis omnibus in Asiam navigavi. Aliquantum in principio felix navigatio fuit, tandem Lesbum prætereuntibus vehemens irruit ventus & navim subvertit. Ego cum Hyperanthe natabam eique subiens leviolem natationem faciebam. Sub noctem cum vires ad natandum adolescentulo deficerent moritur. Ego tantum potui corpus usque ad littus servare & humare. Multum lacrymans & ingemiscens monumentis ablatis idoneo forte lapide invento titulum sepulcro statui, inscripsi-que in infelicitis pueri memoriam epigramma ex tempore factum.

Hippothous titulum fecit claro hunc Hyperanthi,
Non altum potuit sancto tumulum dare civi.
Inclytus heu cecidit flos magni flamine venti
Quem rapiens pelago Fors funere merfit acerbo.

Ex

Ex eo Perinthum non redire statui, sed per Asiam in Phrygiam maiorem & Pamphyliam converti iter. Ibi inopia, & animi ægritudine coactus, latrocinando me dedi. Primo latrocinii factus, tum in Cilicia ipse prædonum agmine constituto clarus admodum fui. Donec qui mecum erant, capti sunt, non multo ante quam te vidissem. Hæc narrationum mearum fortuna. Nunc tu amice & tuam narra, videris enim magna quadam necessitate ductus vagari.

Abrocomas se Ephesium esse dicit, puellam amasse, & duxisse, vaticinia, peregrinationem, piratas, Apfyrtum, Manto, vincula, fugam, castrarium, & usque Ciliciam iter. Illo adhuc loquente Hippothous collacrymavit, O parentes, inquit, o patria, vos nunquam aspiciam, o mihi omnium carissime Hyperanthe. Tu quidem Abrocoma videbis tandem quam amas, & aliquando recuperabis. At ego Hyperanthem videre nunquam potero. Hæc dicens Hyperanthis comam ostendit, & super illa flevit. Postquam ambo affatim collacrymassent Hippothous Abrocomam respiciens Aliquid tibi, inquit, narrando præterii, non enim dixi parumper antequam caperentur latrones ad antrum advenit errans puella pulchra, parem tuæ ætatem habens, patriamque tuam dixit. Nil ultra didici. Hanc decrevimus Marti immolare, & parata quidem omnia erant cum supervenere qui persequabantur. Ego aufugi. Quid illa factum sit ignoro. Sed omnino pulchra erat o A-

36 XENOPHONTIS

brocoma simplicem induta vestem, coma flava, oculi venusti. Illo etiam loquente exclamavit Abrocomas, meam vidisti Anthiam Hippothoe, quonam aufugit? Quæ illam terra habet? Ciliciam revertamur, illam quæremus, non longe abest a latronum antro. Per Hyperanthis animam quæ eadem ac tua est precor ne mihi volens iniurius sis, sed eamus ubi invenire Anthiam possimus. Hippothous omnia se facturum promittit, nonnullos colligendos esse homines dicit ad itineris securitatem.

Dum illi hæc agitant, quo modo in Ciliciam regrederentur, Anthiæ iam triginta dies præterierant & Perilao parabantur nuptiales victimæ, ab agro abductæ, & e civibus multi convenerant ad celebrandas nuptias Anthiæ. Eo tempore quo Anthia e latronum manibus erepta Tarsum venerat, ibi forte e naufragio cum navigaret in Ægyptum pervenerat senex quidam Ephesius Eudoxus nomine, qui Tarsensium nobilissimos adiens seu vestem, seu argentum petebat, omnibus infortunium narrans. Ad Perilaum venit, dicit se Ephesium, se medicum esse. Perilaus eum ad Anthiam adducit, pergratum ei fore existimans si Ephesium hominem vidisset. Illa Eudoxum comiter allocuta, si quid sibi de suis dicendum habeat rogat. Is se nihil scire diu ab Epheso peregre agentem. Nihilo tamen minus læta de illo fuit Anthia. Quam si quid opus haberet adibat, & eius beneficio omnibus ad vitam necessariis fruebatur, orabat

orabat vero eam semper ut Ephesum mitteretur, erant quippe ei uxor liberique. Ubi omnia nuptiarum Perilao perfecta fuere, instabatque ** cœna opipare apparata, & Anthia nuptialibus ornamentis exornata fuerat. Ei nec noctu nec interdiu ulla lacrymis quies. Semper oculis obversabatur Abrocomas, multaue simul in mentem veniebant, amor, iusiurandum, patria, parentes, necessitas, nuptiæ. Occasione arrepta seorsum concedens, seque capillo conscindens O me, inquit, omnino iniquam & scelestam. Non parem Abrocomæ vicem reddo. Ille quidem ut viri mihi fidem servet vincula & supplicium omne sustinet, & forsan mortuus est. Ego vero horum oblita nubò misera? Hymenæum de me aliquis canet? Perilai lectum attingam? At o mihi omnium carissima Abrocomæ anima, ne afflicteris mei causa, nunquam enim iniuria te afficiam volens. Adibo te, usque ad mortem sponsæ fide servata. Cum hæc dixisset Eudoxum Ephesum medicum accedentem sensim in semotum cubiculum abducit, ibique ad illius genua procidens, supplicat nemini detegat eorum quæ dictura sit quicquam, adiuratque per patriam deam Dianam, iuvet quibuscumque rebus opus habuerit. Eudoxus fusa lacrymantem erigit, bonoque esse animo iubet, seque omnia facturum iureiurando promittit. Illa Abrocomæ amorem narrat, datumque illi iusiurandum servandæque pudicitiae sponsonem. Quod si mihi vivæ liceret, inquit, vivum Abrocomam

recu-

38 XENOPHONTIS

recuperare, vel hinc clam aufugere, de hisce sane consulerem, postquam vero ille occidit, & ego fugere, vel constitutas in hunc diem nuptias disturbare nullo modo possum, nec promissa Abrocomæ facta transgrediar, neque iusiurandum contemnam. Tu nobis igitur adiutor esto, venenum alicunde quærens, quod me miseram liberet malis. Multa tibi pro eo dona & dii dabunt, quos sæpius pro te ante mortem orabo, ipsaque pecuniam tibi & viaticum parabo, poterisque antequam quis audiat quicquam, conscensa navi in Ephesum navigare, quo ubi adveneris, parentes meos Megamedem & Evippam perquires, meum illis obitum nunciabis, & quæcunque peregre agenti evenerunt, utque Abrocomas periit natrabis. His dictis eius pedibus provoluta supplicabat, ne denegaret sibi venenum dare, proferensque viginti argenti minas, insuper & monilia (omnia enim illi abundabant, penes quam omnes erant Perilai divitiæ) Eudoxo tradidit. Ille multa versans animo puellæ infortunium miseratus, redeundi Ephesum valde cupidus, pecuniæ munerumque avidissimus, venenum se daturum promittit, conceditque allaturus. Interea illa totum os lacrymis opplet, ætatem suam, immaturumque fatum deplorans, & identidem Abrocomam ac si adesset invocans. Non diu moratus Eudoxus affert venenum nequaquam lethale sed somnificum ut ne quid puella pateretur, ipse vero viaticum nactus evaderet. Anthia accepto medicamento maximam illi gratiam habens

bens dimittit, qui statim navim conscendens solvit. Illa idoneum bibendo medicamento tempus quærebat.

Iamque nox erat, parabaturque thalamus, cum ii quibus ea cura mandata fuerat, veniunt & educunt Anthiam. Quæ invita, lacrymansque egreditur venenum manu abscondens. Et ubi thalamum accedit, necessarii hymenæum canentes, læto omine profecuti sunt. Lamentabatur tamen illa & lacrymabat, Primum, inquit, Abrocomæ sponso ducta fui ad beatas nuptias, nos amoris fax comitata est, duxit Hymenæus. Nunc quid ages Anthia? Iniuria ne fueris Abrocomæ viro, amanti, tui causa mortuo? Non adeo mollis sum neque in malis pavidā. Decreta sunt hæc, venenum bibo. Abrocomam mihi esse virum oportet, Illum & mortuum volo. Hæc fata ducitur in thalamum ubi sola paululum fuit, Perilao adhuc cum amicis discumbente. Simulans igitur se ob angorem fiti correptam, aliquem e famulis aquam afferre iubet, velut bibitura, allatumque poculum sumens, cum nemo adesset iniicit medicamentum, abortifque lacrymis, o carissima, inquit, Abrocomæ anima. En tibi promissa persolvo, atque ad te iter ingredior, infelix illud quidem sed necessarium. Recipe me lubens, mihique præstes tecum, isthic vitam beatam agere. His dictis bibit medicamentum, quo vires suas omnes exercente somno correpta subito concidit. Perilao intrans ut Anthiam vidit iacentem attonitus exclamat. Turba
multa

40 XENOPHONTIS

multa domi fit, commixtaque ægritudo; ploratus, timor, stupor. Illi mortuam (ut videbatur) miserabantur, hi Perilai vicem dolebant, omnesque infortunium lamentabantur. Perilaus scissa veste super corpus procumbens, O carissima, inquit, mihi puella, quæ ante nuptias amatorem reliquisti. Paucos dies Perilai sponsa. Eheu in qualem te thalamum! in sepulcrum deducemus! felix ille quicumque is fuit Abrocomas. Beatus ille, vere qui talia ab amica accepit munera! Is itaque rebarur, amplexatusque totam manus pedesque osculabatur dicens O infelix sponsa, uxor infelicior. Ornauit inde illam multa operiens veste, multoque auro apposito, nec adspectum diutius sustinens ut illuxit lecto imposuit Anthiam, quæ iacebat sensus omnino expers. Ad vicina urbi sepulcra duxit, ibique in cellula quadam reposuit, multas mactauit hostias, multamque vestem ornatumque alium cremavit.

Iustis peractis a domesticis & familiaribus in urbem reductus fuit. Anthia in sepulcro relicta, cum ad se redisset, sensit, non fuisse lethale medicamentum. Suspirans lacrymansque O fallax, inquit, medicamentum, quod me ad Abrocomam vetuit proficisci felix iter. At frustrata est me, ut omnia vana sunt, & moriendi cupiditas. Sed fame licet veneni opus perficere in sepulcro manenti. Nemo enim hinc me auferet, nec solem aspiciam, neque in lucem veniam. His dictis mortem constanter & fortiter opperiebatur. Interea sub noctem

noctem cum latrones quidam sepultam fuisse magnifice puellam rescivissent, multumque muliebris cultus, aurique & argenti coniectum, ad tumulum veniunt diffractisque foribus intrant, ornatumque auferunt, & Anthiam vivam videntes, magnum & id lucrum existimantes, erigunt, & abducere volunt, cum illa pedibus ipsorum provoluta obsecrat, Viri quicumque estis inquires, cultum hunc omnem, omniaque hic mecum coniecta sumite, auferte, at corpori parcite. Duobus sacrum diis Amori & Morti, his me vacare permitтите. Per patrios vestros deos adiuro, ne me dici ostendite, passam infortunia nocte & tenebris celanda. Hæc illa. Nec latronibus persuasit, quin tumulto extractam ad mare ducerent, impositamque navigio Alexandriam auferrent. In navi curarunt eam bonoque esse animo iusserunt. Illa cogitans quibus in malis iterum versaretur, gemens mœstaque En iterum, inquit, latrones & mare, iterum capta ego, sed hoc nunc infortunatius, quod absque Abrocoma. Quæ me terra excipiet, quos homines aspiciam? O utinam ne Mœrin iterum, ne Manto, ne Perilaum, ne Ciliciam, sed ibi veniam ubi tumulum Abrocomæ saltem videam. Hisce crebro illacrymabat, cumque ipsa nec potum nec cibum caperet, latrones vi coegerunt.

Non paucis diebus navigatione perfecta Alexandriam pervenere, ibique eductam Anthiam statim mercatoribus quibusdam tradere decreverunt. Perilaus ut periosum tumulum novit, amissumque

G

corpus

42 XENOPHONTIS.

corpus in intolerabili mœrore fuit. Abrocomas vero sedulo quærebat si quis puellam peregrinam, captivam a latronibus ductam nosset. Cumque nihil inveniret fessus pervenit in eorum diverforium. Cœnam ipsis Hippothoi sodales paraverant, & cæteri quidem cœnarunt. Abrocomas omnino inœstus, in lectum procumbens flebat, nec quid cibi cepit. Potantibus vero Hippothoo sociisque, anus quædam quæ aderat nomine Chrysiôn narrationem orditur. Audite, inquit, hospites quid non ita pridem in urbe acciderit. Perilaus quidam e principibus paci servandæ in Cilicia præfectus, ad inquirendos latrones egressus, quosdam cepit abduxitque, & cum iis virginem perpulchram. Huic suavit ut sibi nubat. Iam confectæ erant nuptiæ, cum ipsa thalamum ingressa sive demens, sive alium deperiens potu medicamento moritur. Ita enim mortis eius modus narratur. Hæc audiens Hippothous hæc, inquit, est puella quam quærit Abrocomas. Abrocomas narrationem quidem audiverat sed mœrore confectus neglexerat, ad Hippothoi verba tandem exsiliens Eheu nunc certo occidit Anthia, eius fortasse tumulus illic est, corpusque servatur. Inde vetulam Chrysiôn obsecrat, ad sepulcrum ducat ostendatque corpus. Illa suspiriis Hoc, inquit, infelici puellæ maximum infortunium. Perilaus enim & sepeliit splendide & ornavit, sed cum audissent latrones quæ simul sepulta fuerant, effosso tumulo, cultum abstulere, corpusque abdiderunt.

runt Quos sollicita multaque cura nunc Perilaus perquirat. Hæc intelligens Abrocomas, tunicam discidit, vehementerque ploravit. Pulchre quidem & caste mortuam Anthiam, post mortem infeliciter perditam! Quis latro ita amore abundat ut mortuam te concupiscat, ut vel extinctum corpus abripiat? Ego privor te miser, uno quod mihi supererat solatio. Mori iam decretum omnino est, sed usque durabo donec alicubi corpus tuum inventum amplexatus & me una sepeliam. Hæc cum lacrymis dicentem, bono esse animo hortabatur Hippothous. Et tunc quidem nocte tota requieverunt. Sed Abrocomam omnium rerum cogitatio subit: Anthiæ, mortis, tumuli, corporis amissi, nec amplius se cohibere valens, clam omnes (iacebant enim vino pleni Hippothous sociique) egreditur quasi quid sibi opus esset, atque omnes relinquens ad mare proficiscitur, inciditque in navem Alexandriam iter facturam. Qua conscensa deducitur sperans latrones qui omnia diripuissent in Ægypto deprehensum iri.

Infelicitis spei ductu Alexandriam ille navigavit. Mane Hippothous sociique, indignantur quod Abrocomam amisissent, & paucis diebus ad se reficiendos datis, decrevere in Syriam & Phœniciam ad prædandum proficisci. Latrones vero Alexandriæ Anthiam mercatoribus tradidere magno accepto pretio. Qui nutrire eam laute, corpusque curaverunt, semper quærentes qui iusto pretio emeret. Venerat forte Alexandriam ab India

dia urbem visendi & mercandi causa quidam e regibus illius regionis Psammis nomine. Hic ut vidit Anthiam in mercatorum potestate, amore capitur datoque eis multo ære sibi sumpsit ancillam. Cui vix emptæ barbarus homo vitium offerre parat. Obstare illa abnuendo primum, tum simulare (nam barbari natura vel ad inanem deorum metum proni) cum nasceretur a patre se Isidi dicatam usque ad nuptiarum tempus, & id uno adhuc anno abesse. Si igitur vim in virginem Isidis sacram intuleris irascetur illa quidem, eritque pœna gravis. Credit Psammis deamque adorans Anthia abstinet.

Dum illa apud Psammidem ita custodiebatur velut Isidi sacra, navis in qua Abrocomas erat, ab Alexandria itinere aberrat, inciditque in Nili ostia & in id quod vocant Parætion, maritimamque Phœnices oram. Egressis e navi occurrunt ex illis locis pastores, qui postquam sarcinas diripuere, victos longo per deserta itinere Pelusium Ægypti urbem ducunt, ibique alium alii vendunt. Abrocomam senex quidam miles emeritus emit. Araxo ei nomen, & uxor erat aspici impudens audiri que scelestior, quæque omnem intemperantiam excefferat, nomine Cyno. Hæc vix domum adductum Abrocomam depexit, longiusque differre nequivit, vehementi acta amore & fruendi libidine. Diligebat Araxus Abrocomam, sibi que filium adoptaverat. Cyno cum eo de concubitu verba habet, obsecrat ut obtemperet

temperet virum sibi habituram promittit, Araxumque interfecturam. Dirum hoc videtur Abrocomæ, multa simul subeunt, Anthia, iusiurandum, totiesque iniuria sibi castitas. Tandem instanti Cyno adsentitur. Primaque nocte illa quasi virum habitura Abrocomam, Araxum occidit, factumque Abrocomæ narrat, qui mulieris petulantiam non ferens, domo abiit illam relinquens, & negans se mulieri pollutæ nefaria cæde concubiturum. Illa sui compos facta ut illuxit, Pelusiorum cœtum adit, virumque lamentatur, dicitque a servo nuper empto interfectum, effuse plorans, ut visa sit populo credenda narrare. Abrocomam statim comprehendunt vinctumque mittunt ad eum qui tunc Ægypto præerat. Is igitur Alexandriam pœnas daturus ducitur, quod Araxum herum interfecisse videretur.



XENOPHONTIS

EPHESIACORUM,

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ,

LIBER IV.

Hippothous vero & socii Tarso profecti in Syriam sunt, omne quod obvium fieret in potestatem redigentes, & pagos incenderunt & multos homines iugulaverunt. Atque ita progressi Laodiceam Syriæ perveniunt, ibique non ut latrones, sed quasi urbis visendæ gratia morati sunt. Hippothous plurimam adhibuit curam sicubi Abrocomam invenire posset, cumque frustra operam contereret, cum suis in Phœniciam iter convertit atque inde in Ægyptum ubi incursionem facere cogitabant. Collecta igitur valida latronum manu, iter Pelusium dirigunt, Niloque flumine navigantes Hermupolim Ægypti, & Schediam, ingressi fossam quæ Menelao subest Alexandriam quidem præterierunt, Memphim vero pervenere Isidi sacram, atque inde Mendem, ubi ex incolis socios latrociniorum, viæque duces sumserunt. Per hæc loca transeuntes Leontopolim veniunt, aliosque pagos prætereuntes non

non paucos, quorum plerique obscuri, Coptum perveniunt, vicinam Æthiopie urbem. Ibi latrocinium exercere statuunt, itinera enim illic erant mercatorum plena Æthiopiam atque Indiam euntium. Latrones erant quingenti, qui Æthiopie montibus occupatis, per obiecta viae loca dispositi, decreverant prætereuntes prædari.

Abrocomas ad Ægypti præfectum venit, quem Pelusiotæ de omnibus certiore literis fecerant, Araxi necem, ac famulum tantum scelus ausum esse narrantes. Quæ ille comperiens nec ultra sciscitatus, abductum Abrocomam in crucem tollere iubet. Cui tot obruto malis obmutescenti, solatio fuit, quod & Anthiam fato functam esse putaret. Quibus id mandatum fuerat, illum ad Nili ripas ducunt, & ubi prærupta rupes erat in fluminis decursum prospiciens, erectæ cruci restibus annectunt, manus pedesque stringentes, ut illis suspendendi mos est, & abierunt velut in firmo loco relicto quem suspenderant. Ille solem aspiciens, & Nili fluentia, O deorum, inquit, hominum generi amicissime, qui Ægyptum tenes, & per quem terra & mare hominibus apparuit, si quid Abrocomas iniusti fecit misere peream, suppliciumque hoc maius, si quid est, patiar, sed si me mulier scelestæ prodidit ne Nili flumen polluatur corpore per iniuriam necato, neque tu hoc videas spectaculum, hominem nullo admissio sceleris in hac tua terra perire. Hæc precantem misertus est deus, ac subito venti vis exoritur, quo irru-

48 XENOPHONTIS

rruente, & crux & terreum rupis solum in quo illa defixa fuerat deliciuntur. Abrocomas in profluentem cadens defertur, nec lædente illum aqua, neque vinculis impredientibus, neque bestiis noxam inferentibus, ac deducuntibus undis per Nili ostia in mare excipitur. Ibi eum custodesprehendunt & ut pœnæ profugum ad eum qui Ægyptum regebat ducunt, qui magis succensus omninoque scelestum iudicans, fieri pyram iubet, imponique & cremari Abrocomam. Et omnia in promptu erant, pyra prope Nili ostia, Abrocomas impositus, ignisque admotus. Iamque corpus flammæ fere attigerant cum paucis ut potuit precatur, ut ab instantibus malis servaretur. In his intumuit Nilus & adfluens aqua pyræ flammam extinguit. Miraculum id adstantibus visum, adeo ut Abrocomam ad Ægypti præfectum ducerent, & quæ acciderant, Nilique auxilium narrarent. Audiens hæc omnia miratur, & custodiri illum in carcere iubet, omnemque adhiberi curam, Donec, inquit, qui vir sit sciamus, & cur dei sint de eo ita solliciti.

Dum ille in carcere erat Psammis qui Anthiam emerat, redire domum statuit, omniaque ad iter parabantur. Superiorem Ægyptum peragranti, adeunda quoque Æthiopia erat, ubi Hippothoi agmen prædonum constiterat. Omnibus bene instructis, multisque camelis, & asinis & equis sarcinas portantibus, cum auri & argenti magna vi, plurimaque veste, cum Anthia iter ingreditur

tur. Quæ ut Alexandriam prætegressa Mem-
phim pervenit, ante Isidis templum subsistens
precatur. O deorum maxima huc usque quidem
castam esse licuit dum tua esse credebar, incor-
ruptamque connubii fidem Abrocomæ servare.
Hinc ad Indos abeo, longum ab Ephesiis, lon-
gum ab Abrocomæ reliquiis iter, vel me mise-
ram hinc aufer vivoque redde Abrocomæ, vel si
seorsim nos mori fata velint, hoc saltem effice
ut & mortuo promissam pudicitiam servem. Cum
hæc precata esset, progressi viam iam Coptum
pervenerant, & Æthiopum montes conscenderant,
cum obviam fit illis Hippothous, qui Psammi ip-
so multisque qui cum eo erant occisis, direpta-
que pecunia, & Anthiam captivam ducit, col-
lectaque omnia quæ relicta fuerant in antrum de-
fert, quod ad condendam prædam se commo-
dum ostenderat. Anthia illuc ingressa nec Hip-
pothoum agnoscit nec ipsam Hippothous, & quum
forte rogasset quænam esset & unde, Anthia ve-
ritatem dissimulans Ægyptiam se esse dixit Mem-
phitim nomine.

Dum illa apud Hippothoum est in latronum
antro Abrocomam præfectus Ægypti accersi iu-
bet, & quæ ad ipsum pertinebant sciscitatus,
rem ut erat intelligens miseratusque infortunium,
pecunia data, se eum Ephesum deducendum cu-
raturum promittit. Ille maximam quidem ei gra-
tiam habuit, quod servasset, sed precatur ut sibi
Anthiam inquirere permetteret. Multis igitur

H acceptis

acceptis muneribus consensu navigio in Italiam solvit, exploraturus si quid illic de Anthia audire posset. Præfectus Ægypti de his quæ Araxo acciderant certior factus accersitam Cyno cruci affixit.

Dum in antro degebat Anthia, eius amore flagrat quidam e latronibus qui ipsam custodiebant Anchialus nomine. Is e Syria cum Hippothoo venerat, genere Laodicensis, eratque apud eum in honore, adolescens & plurimum inter latrones potens. Primum igitur blande eam alloquitur exoraturus, ac secum reputans verbis se illam plecturum, & dono inde ab Hippothoo petiturum. Omnia detrectantem non antrum flexit, vincula, nec latro minax, seque Abrocomæ illibatam fervabat etsi mortuum putaret sæpiusque, si quando clam posset, exclamabat, Vnius Abrocomæ uxor sim vel si mori oporteat, peioraque, quam passa sum pati. Hinc augescere Anchialo ægritudo, quem quotidianus Anthiæ aspectus amore exurebat, adeo ut non amplius ferre valens vim inferre Anthiæ aggrederetur, ac noctu absente Hippothoo cum cæteris ad prædandum profecto, puellam adoritur vitiumque offerre parat. Illa in malis se sentiens, consilia omnia superantibus, gladium prope iacentem stringens lethali vulnere Anchialum percutit. Dum enim is complexaturus & iuncturus osculum, totus super eam se inclinaverat, illa gladium subiiciens pectori vulnus infixit. Et Anchialus quidem de scelestâ libidine pœnas iustas

stas dedit, Anthia vero ob factum commota animum metu multa iniit consilia, nunc sibi mortem consciscendi, sed spei adhuc aliquid de Abrocoma supererat, nunc aufugiendi ex antro. Sed cum ad hoc nihil ei omnino suppeteret, neque enim expeditum iter aut viæ dux erat, in antro manere statuit ac ferre quicquid deo suo videretur, noctemque illam fuit insomnis multa volutans animo. Ut illuxit Hippothous cum sociis adveniens occisum Anchialum videt & prope corpus Anthiam. Factum coniiciunt, eamque interrogantes omnia intelligunt. Visum iis remirato animo ferre, & amici mortem ulcisci. Varia in Anthiam consuluere, necandam aliquis dixit, & cum Anchiali corpore sepeliendam, alius in crucem agendam. Hippothous ob Anchialum mœstus maius in Anthiam supplicium commentus est. Iubet profundam latamque fossam fieri & iniici Anthiam, & duos cum ea canes, ut tantum ausa facinus ita pœnam gravissimam pendat. Ii mandata fecerunt. Anthia in fossam dimittitur. Canes erant Ægyptii immanes, & aspectu teterimi. Iis in fossam coniectis ingentia ligna imponunt, terraque aggesta fossam operunt. Parum ea a Nilo aberat, custodemque unum Amphinomum constituerant, qui iampridem Anthiæ amore captus, tunc magis illam miserabatur, dolebatque infortunium, cogitabat vero qua ratione vivere adhuc illa posset a canibus illæsa. Quotidie auferens e lignis fossæ super positis, panes

32 XENOPHONTIS

iniecit & aquam præbuit, & Anthiam inde bono esse animo hortatur. Canes pasti nullo eam affecerunt malo, quin & cicures, mansuetique subito facti sunt. Anthia se ipsam inspiciens præsentemque fortunam considerans Eheu me miseram, inquit, quale hoc est quod subeo supplicii ! Fossa, carcer, canes inclusi, quos tamen latronibus longe mitiores experior. Hæc tui causa Abrocoma patior, nam & tu in pari quondam fortuna fuisti, & te in vinculis Tyri reliqui. Sed si vivis adhuc, nil grave est, fortasse aliquando frui invicem dabitur. At si iam mortem obisti, frustra ego vivere annitor, frustra iste quicumque est infelicis nunc misereatur mei. Hæc dicens continenter lamentabatur. Ita quidem Anthia in fossa cum canibus inclusa erat, & Amphinomus illam quotidie consolabatur, canesque alendo mitigabat.



XENO-

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM,

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ

LIBER V.

ABrocomas ab Ægypto navigans non in Italiam quidem ipsam pervenit cum navis vento depulsa recto cursu aberrasset. Ad Siciliam Syracusas amplam pulchramque urbem appulere. Ibi Abrocomas insulam peragraré statuit, ac quærere si quid audire de Anthia posset. Domo excipitur propé litus ab Ægialeo quodam sene piscatore, paupere & peregrino. Is comiter Abrocomam ad se receptans ex artis proventu libenter nutriebat, ac maxime diligebat, ut filium reputans. Aliquando confertis invicem sermonibus cum Abrocomas fortunas suas, Anthiam, amorem, erroresque narrasset, Ægialeus ita & sua commemorare orsus est.

Ego, inquit, fili Abrocoma, non Siculus, non indigena sum, sed Spartanus Lacedæmonius, ex iis qui plurimum ibi auctoritate & opibus pollent. Prima iuventa virginem amavi indidem civem, cui Thelxinoæ nomen, amabatque illa me pariter.

Cum

54 XENOPHONTIS

Cum pervigilium in urbe ageretur convenimus, ac ducente deo, iis rebus quarum causa conveneramus fruebamur. Per aliquod tempus clam confuscere licuit, mutuo iureiurando sæpe polliciti usque ad mortem convicturos. Invidit mihi deorum aliquis, nondum enim ex ephebis excefferam, cum Thelxinoem perentes nuptum dant Androclei cuidam indidem adolescentulo, qui & ipsam amabat. Puella multa primum causando in longum ducit nuptias, tandem ut licuit me convenire, consentit noctu mecum egredi Lacedæmone. Exornamur igitur iuveniliter, comamque Thelxinoes ipsa nuptiarum nocte totondi. Urbe egressi Argos & Corinthum proficiscimur, atque inde solventes in Siciliam navigavimus. Lacedæmonii fuga audita nos capitis damnarunt. Hic quidem necessariorum inopia laboravimus, gaudentes tamen quasi omnibus frueremur quod una essemus. Hic non ita pridem Thelxinoe fato cessit; corpus non humatum est, mecum enim habeo, eiusque vetere consuetudine utor.

Hæc dicens Abrocomam in interius cubiculum ducit ostenditque Thelxinoem anum, formosam olim mulierem, Ægialeo etiamnum puellam. Corpus eius conditum erat Ægyptio more, cuius erat senex peritus. Hæc, inquit, est fili Abrocoma. Illam ut vivam alloquor, una & iaceo & discumbo, & si quando a piscando lassus revertar, huius me aspectus reficit, non enim qualis fili tibi nunc videtur apparet mihi, sed hæret pectore
infixa

infixa qualis Lacedæmone erat, qualis in fuga, ac pervigilio. Ægialeo adhuc loquente Abrocomas eiulans, O te inquit omnium puellam infelicissimam, quando vel mortuam inveniam? Ægialeo magnum vitæ solatium Thelxinoes corpus est, ac sane didici amorem verum, quam ætatis terminum non habeat. Ego terram omnem & maria oberans quicquam de te audire nequeo. O infortunata carmina, o Apollo qui durissima nobis dedisti responsa, nunc nostri miserere, iamque finem prædictorum facias.

In huiusmodi lamentis Abrocomas vitam Syracusis agebat, consolante illum Ægialeo, cum quo iam artis societatem inierat. Hippothous validam iam prædonum constituerat manum, & abscedere Æthiopia, maioresque res moliri decreverat, non enim viritim raptum sufficere videbatur, nisi & pagos & oppida invaderet. Omnia igitur iumentis & camelis imponens, quorum non exigua illi erat copia, Æthiopia relicta cum sociis Ægyptum & Alexandriam petit, iterumque Phœniciam & Syriam in animo habebat. Anthiam iam mortuam credebat, sed Amphinomus qui ad fossam ubi ea claudebatur excubabat, amoris obsequens, nec se divelli a virgine patiens quam animo egregie caram habebat, imminentis infortunii metu non fectus est Hippothoum, sed inter multos alios fefellit, absconditque se in antro, ubi commeatus aliquantum collegerat. Noctu Hippothous in Ægypti pagum venit quem Arium vocant directurus.

Amphi-

Amphinomus fossam aperit, educitque Anthiam, bonoque esse animo hortatur, & timida & suspicax cum illa etiamnum esset, per Solem iurat, cæterosque in Ægypto deos, pudicam se & a nuptiis castam servaturum, donec ipsa libens aliquando assentiatur. Amphinomum sacramento credens Anthia sequitur, atque una canes ibant consuetudine fidi comites facti. Ubi Coptum ventum est aliquot ibi dies morari statuunt, donec Hippothous longius progredieretur, curantque ne victus canibus defit.

Hippothous cum ad pagum Arium accessisset multos incolarum interfecit, domusque incendit, neceadem via sed secundo Nilo devecti descendunt. Omnia enim e vicinis pagis collecta navigia cum conscendissent Schediam usque navigarunt & ** atque inde cum descendissent terrestri itinere prope Nili ripas reliquum Ægypti peragrarunt. Interea Ægypti præfectus compertis quæ ad Arium facta fuerant, & Hippothoum cum agmine suo Æthiopiam profectum esse, comparatis multis militibus, quendam e cognatis suis Polyidum nomine, adolescentem eleganti forma, animoque ad quidvis fortiter agendum prompto, præfecit. Is accepto agmine ad Pelusium obviam fit Hippothoo, statimque ad ripas prælium commissum. Multi utrinque cecidere, & cum iam nox adesset latrones in fugam versi, passim a militibus cæsi, nonnullique capti sunt. Unus Hippothous proiectis armis noctis favore effugit. Ubi Alexandriam

driam venit conscensa navi clam se subduxit, appetebatque Siciliam maxime, quod ibi & in oculto fore, & victum sibi facile comparandum putaret, audiverat enim insulam & magnam esse & opulentam. Polyidus non satis esse duxit obvios latrones vicisse, sed pervestiganda esse omnia, & depurgandum Ægyptum censuit, sicubi forte vel Hippothoum vel e sociis aliquem deprehendat. Cum parte igitur copiarum, & captivis, ut indices essent si quis latro appareret, adverso Nilo navigat, oppida perlustrat, cogitabatque usque Æthiopiam progredi. Coptum pervenere, ubi Anthia cum Amphinomo erat. Cum illa domi esset Amphinomum agnovere captivi latrones. Dicunt id Polyido, Amphinomus capitur & in questionem postulatus omnia de Anthia narrat. Quibus auditis & illam accersiri iubet. Accedentem interrogat, quæ & unde esset. Illa nil veri narrat. Se Ægyptiam esse & a latronibus captam. Inter hæc Polyidus vehementer amare Anthiam cœpit, licet Alexandriæ uxorem haberet, amatam exorare primum conatur, magna pollicitus, tandem cum Alexandriam descenderent, ac Memphi essent vim offerre aggreditur. Illa cum effugere potuisset, Isidis templum ingreditur, ibique supplex, Tu me iterum, ait, Ægypti domina serves incolumem, quam sæpius adiuvast, & Polyidus parcat mihi tua ope huc usque pudicitiam & fidem Abrocomæ fervanti. Polyidus simul & Deæ metu, & Anthiæ amore, & infortunii misericordia

I

affectus,

58 XENOPHONTIS

affectus, templum solus accedit, iuratque nunquam Anthiæ vim aut iniuriam facturum, sed castam quandiu ipsa velit habiturum, sibi enim amanti sat esse si spectare atque alloqui liceat. Sacramentis fidens Anthia egreditur, cumque statuisent triduum Memphi morari ad reficiendos sese; Anthia Apidis templum adit nobilissimum in Ægypto. Deus petentibus responsa dat, ubi enim quis Deum oraverit, ipse egreditur, Ægyptii vero templi custodes, partim soluta oratione partim versa futura prædicunt. Accedens & Anthia ad Apidem procumbit, & O tu præ diis omnibus, inquit, hominum amantissime, & erga cunctos hospites misericors, infelicissimæ nunc mei miserere. verum mihi de Abrocoma responsum redde. Si quidem illum adhuc visura sim, & virum habitura, manebo ac stabo, at si is occubuit, me quoque præstat tristi hac vita defungi. His dictis lacrymans templo exit. Interea pueri ante fanum ludentes una exclamaverunt. Anthia cito Abrocomam virum suum recipiet. Quibus verbis animus illi rediit deosque precata est, statimque Alexandriam profecti sunt.

Audiverat Polyidi coniux puellam ab eo amatam adduci, metuens ne hospes sibi præferretur, Polyido quidem nullum verbum fecit, verum secum ipsa consuluit quonam modo eam ulcisceretur quæ nuptiis insidiari videbatur. Polyidus cum præfecto Ægypti quæ facta fuerant renuntiasset, reliqua ad exercitum pro præfecto administrabat.

Absente

Absente illo Rhenæa, hoc Polyidi uxori nomen, Anthiam quæ domi erat accersit, vestemque illi discindit, ac verberibus corpus indigne afficit. O scelus, dicens, meisque nuptiis insidiosa, frustra visa es Polyido pulchra, non hæc tibi forma proderit quicquam, fortasse enim latrones exorare potuisti, atque ebriis concumbere adolescentibus, Rhenææ lectum non vitiabis læta. Cum hæc dixisset detonsam vinctamque famulo cuidam fido tradit, Clyto nomen, iubetque impositam navi in Italiam deportet, ac vendat lenoni, Ita enim, ait, poteris quæ pulchra sis libidinem explere. Ducebatur a Clyto Anthia flens & queribunda voce dicens, O infelix & ubique insidias mihi faciens forma, quid mihi es tot malorum causa? Nonne sepulchra, cædes, vincula, latrones fatis erant, nisi & pro cella stare adigar? Et servatam Abrocomæ huc usque pudicitiam leno cogat in propatulo habere? At tu here, Clyti genibus advoluta dicebat, ne me ad illud supplicium ducas, sed ipse occide. Non lenonem dominum feram, bene & pudice, credas, doctum atque eductum nobis est ingenium. Hæc precantem Clytus miserabatur. Dum illa in Italiam aufertur Rhenæa advenienti Polyido narrat aufugisse Anthiam, qui ob ea quæ facta fuerant facile fidem adhibuit. Anthia Tarentum deducta Italiæ urbem, ibi a Clyto Rhenææ mandata reverito lenoni venditur. Is formam egregiam nec visam ante miratus, magno sibi puellam lucro futu-

60 XENOPHONTIS

ram existimans, tridui illam curatura refecit, & navigatione & verberibus Rhenææ fessani.

Clytus ut Alexandriam venit, de his quæ facta fuerant, certiore fecit Rhenæam, Hippothous vero ex navigatione descendit in Siciliam, non Syracusis sed Tauromenii, quærebatque occasionem qua sibi necessaria pararet. Abrocomam postquam diu fuerat Syracusis, mœror & anxietas ingens incescit, quod neque Anthiam inveniat nec se domum saluum recipiat. Statuit igitur a Sicilia in Italiam transire, ibique si nihil eorum quæ quærebat inveniret, Ephesum infelicem navigationem dirigere. Iam diu parentes eorum & Ephesii omnes in multo luctu fuerant nec nuncio nec literis acceptis, miserant ad perquirendum ubique, cumque ob mœrorem & senium durare non possunt parentes utriusque, vitam sibi ipsi ademerunt.

Dum Abrocomas in Italiam iter faciebat, Ieuccon & Rhoda sodales Abrocomæ & Anthiæ, cum Xanthi mortuus illis herus hæreditatem quæ magna erat reliquisset Ephesum redire statuerunt, quasi heri salvi iam essent, ipsi satis superque ærumnarum peregre passi. Omnibus navi impo-
sitis Ephesum ituri solvunt, ac paucorum dierum navigatione Rhodum pervenere, ubi certiores facti Abrocomam & Anthiam nequaquam salvos esse, ac parentes eorum mortuos, constituerunt Ephesum accedere, donec illic aliquantum morati aliquid de heris resciverint.

Leno

Leno qui Anthiam emerat, postremo ante cel-
lam stare coegit, pulchra veste multoque auro
ornatam. Dum prostituendam in lustrum du-
cebat, illa sublata voce eiulans Eheu me miseram,
inquit, nonne sat erant præterita infortunia, vin-
cula, latrones, nisi & ad merendum corpore adige-
rer? O formam contumeliose, merito habitam
cur enim remanes intempestiva? Sed quid ego
flens non commentum aliquod molior, quo ser-
vatam huc usque pudicitiam custodiam? Hæc di-
cens ad lenonis stabulum ducebatur, qui nunc bono
esse animo hortabatur, nunc addebat minas. Ut ve-
nit & prostitit multitudo confluit formam miran-
tium, multique pretium libidinis dare parati e-
rant, cum illa in malo ineluctabili se videns effu-
gii artem excogitavit. Subito concidit, artus re-
mittuntur languidi ac velut resoluti, imitaturque
correptos morbo, quem ceu divinitus immissum
sacrum & divinum vocant. Qui aderant miseri-
cordia pariter & metu affecti, concumbendi de-
siderio se abstinentes, Anthiæ opem ferunt. Leno
quale sibi infortunium acciderit intelligens, ac
vere ægrotare puellam credens, domum subduxit
depositamque curare instituit. Ubi visa est sui
compos facta, quærit ab ea morbi causam. Quæ
& ante, dixit, here calamitatem tibi meam &
omnia quæ inciderunt narrare volui, sed præ vere-
cundia celavi, nunc cum omnium ad me pertinen-
tium certior sis iam non pudet dicere. Dum essem
admodum

62 XENOPHONTIS

admodum parvula ac festum & pervigilium ageretur, a meis evagata ad tumulum perveni hominis novissime mortui. Ibi quidam mihi e tumulo exsiliens apparuit quiprehendere conabatur, aufugi ego clamitans, terrebat hominis aspectus magisque vox ingens & atrox, tandem ut illuxit abire me sivit, ac pectus me percussit, dicens se hunc mihi morbum immisisse. Ex inde me id malum invasit, quod me varie diversis temporibus cruciat. Sed obsecro here ne succenseas mihi, non enim hoc factum culpa mea, vendere me poteris nec quicquam de pretio perdere. Leno id ægre ferens puellæ tamen ignovit utpote non hæc libenter passæ.

Dum illa ægrotans apud lenonem curabatur Abrocomas sicilia profectus ad Nuceriam Italiæ defertur, inops consilii quomodo victum quæret. Primum circuire investigando Anthiam, quæ illi & vitæ universæ & errorum causa fuerat. Cum eam non inveniret, erat enim puella Tarenti indomo lenonis, operam suam locavit lapicidis, grave fane opus corpori longis durisque laboribus inasuetum. Æger sæpe suas fortunas deplorans, En Anthia, dixit, tuus Abrocomas, opifex laboriosissimæ artis corpus in servitutem dedi. At si spem saltem haberem te inveniendi vivendique tecum quod superest, optimum hoc mihi esset solatium. Nunc & ego forsitan infelix inanibus & nil profuturis laboribus me macero, tuque uspiam interiisti Abrocomæ desiderio, credo enim

nim, anime mi, nunquam nec mortuam te mei oblitam esse.

His ille querebatur labores misere sustinens, dum Tarenti per somnium Anthiæ visus est adesse Abrocomas: ipsa sibi videbatur dormire cum Abrocoma, formosa cum formoso, idque sibi esse amoris mutui initium. Tum pulchra quædam fœmina visa est Abrocomam ab ipsa abstrahere, illoque clamante, & nomine se vocante somnium evanuisse. Confestim surrexit ac vera esse quæ viderat existimans, flens, Heu me miseram, inquit, labores & omnis generis infortunia patior, consiliaque & artes servandæ pudicitiae excogito, dum tu forsan alius forma captus es Abrocoma, quod mihi insomnia significant. Quid etiamnum vivo? cur me dolore conficio? pulcherrimum certe mori, ac simul infelici vita, & indecora hacce & periculosa servitute liberari. Abrocomam si quid peieravit non ulciscantur dii, necessitate forsan coactum, me vero pudicam mori omnino decet.

Hæc illa cum lacrymis quæsta, modum quærebat se interimendi. Interea Hippothous Perinthius Tauromenii statim inopia laboravit, inde cum divitem anum, quæ illum misere amabat uxorem inopia coactus duxisset, illa brevi mortua, divitias & rerum omnium copiam adeptus est. Servorum magnus comitatus, multa vestis, & lauta & magnifica supellex non deerant. Statuit igitur in Italiam navigare servos & ancillas forma
lucu-

64 XENOPHONTIS

luculenta emere, reliquumque cultum parare, qualem habere virum beatum deceat. Abrocomam subinde recordatus invenire optabat, id per magni extimans si vitam omnino & divitias communes cum eo haberet. In Italiam devehitur, atque una illum e Sicilia secutus ingenuus ac formosus adolescentulus, Clistheni nomen, fortunarum omnium socius & particeps.

Leno cum Anthia convaluisset iam videretur, venalem in forum produxit, & emturis ostendit, cum forte Hippothous Tarentum pererrans, pulchrum quid ad emendum quærens, Anthiam videt & agnoscit. Percussit ilico animum ea res, multa que secum reputabat. Nonne hæc eadem puella, quam ego quondam in Ægypto Anchiali necem ulciscens fossa obrui iussi cum canibus inclusam? Quæ transformatio? quomodo servata fuit? quod e fossa effugium? quæ inopinata incolumitas? His dictis ut emturus accedit, atque adstans, Nosti ne Ægyptum puella? nonne ibi in latrones incidisti? nonne aliud ibi passa es malum? Dic sodes nam te illic novi. Ægyptum audiens, Anchiali & latronum & fossæ memor, suspirans & ingemiscens Hippothoum intuetur haud agnoscens. Et multa, inquit, o hospes quisquis es in Ægypto passa sum & gravia, incidique in latrones. At tu dic quæso quomodo res meas & me miseram nosti? fama quidem vulgata mala toleravi, sed nequaquam te novi. His auditis Hippothous certior omnino factus, tunc quidem nihil addens emtam

a Je-

a lenone domum abducit, bonoque esse animo iubet, & quis ipse sit, & quæ in Ægypto acciderant memorat, & opes & fugam narrat. Illa ut sibi ignoscat precatur, & a se occisum Anchialum fatetur, vitium offerentem, ac fossam, Amphinomum, canumque mansuetudinem, effugiumque narrat. Puellæ misertus est Hippothous, nec amplius quænam esset percunctatus est, verum ex quotidiana cum Anthia consuetudine, eius amore flagrare cœpit. Cumque multis eam promissis sollicitaret, abnuere illa primum, se non dignam herili lecto dicens, tandem instanti Hippothoo, cum nil aliud suppeteret, satiusque esse ducens omnia vel arcana prodere, quam datam Abrocomæ fidem solvere, de Abrocoma narrat omnia, & Ephesum, & amorem, & iusiurandum, & infortunia, subinde gemens Abrocomæ desiderio. Hippothous ut audivit Anthiam illam esse, amici sui summi uxorem, amplexatur, ac bono esse animo iubet, suam cum Abrocomæ amicitiam narrans. Illam domi habuit omnique cura persecutus est Abrocomæ gratia, omniaque investigavit sicubi Abrocomam inveniret.

Abrocomas primum Nuceriae ægre victum in opere faciundo exercebat, tandem labores non amplius ferre valens, conscensa navi statuit Ephesum proficisci. Noctu mare accedens navim nactus quæ educebatur, in Siciliam iterum navigavit, ut inde Cretam, Cyprum, & Rhodum, tandemque Ephesum perveniret. Sperabat & in longa na-

K

vigatione

66 XENOPHONTIS.

vigatione se aliquid de Anthia auditurum. Cum parvo igitur commeatu prospera navigatione in Siciliam vectus, veteri hospiti Ægialeo quem mortuum invenit iusta fecit & flevit, tum iterum solvit, & Cretam præteriens Cyprum venit, ibique aliquot dies commoratus, precatusque patriam Cypriorum deam, in Rhodum proficiscitur, & illic prope portum divertit. Cum iam non longe Epheso abesset, malorum omnium cogitatio subit, patriæ, parentum, Anthiæ, sodalium, & ingemiscens Q infortunia! inquit, Ephesum solus redeam, & parentes me videant absque Anthia, & inutilem navigationem perficiam, & res narrem forsan minime credibiles, conscium eorum quæ passus fuerim non habens. At dura Abrocoma, atque cum Ephesi fueris tamdiu vive donec Anthiæ tumultum excites & lacrymas illi ac iusta persolvas, tum te met ad ipsam adducas. His dictis urbem anxius pererrabat, inops consilii quo Anthiam, quo victum quæreret.

Interea Leucon & Rhoda dum Rhodi morantur donum in solis templo posuerant, prope aurea arma olim fixa ab Abrocoma & Anthia, & titulum addiderant aureis literis inscriptum de Abrocoma & Anthia, neque ipsorum deerant nomina qui statuerant Leucon & Rhoda. Cum in hunc titulum incidisset Abrocomas, venerat enim ad supplicandum deo, ac legens perspiceret benevolentiam famulorum qui posuerant, ac prope arma videret, adsidens titulo ingemuit. Heu me omnino

omnino, inquit, infelicem! ad extremum vitæ perveni: est hic titulus quidem à sodalibus nostris de utroque nostrum positus: quid fiam solus? ubi assequar mihi egregie caros? Hæc cum lacrymis dicenti Leucon & Rhoda adsunt, pro more deo supplicaturi. Abrocomam titulo adfidentem & intuentem arma vident, nec noscentes mirantur quis ita alienis donariis immoretur. Et Leuco quidem Quid tibi vis, inquit adolescens donis nihil te attinentibus adfidens, lacrymans & ingemiscens? Quid hæc tibi curæ sunt? Quid tibi cum iis quorum nomina inscripta vides? Abrocomas Mea, respondit, mea munera sunt Leuconis & Rhodæ, quos cum Anthia videre miser exopto, Obstupuere ii cum hæc audissent, tum ex habitu, e voce, ex his quæ dixerat; & quod Anthiam memoraverat agnoscentes, ad pedes illius procidunt, quæque illis evenerant narrant. A Tyro in Syriam iter; Mantus iram; locatos se & venditos, in Lyciam devesctos, dominorum obitum, divitias, & reditum Rhodum: Inde domum ubi habitabant ducunt, eique rem quanta illis erat tradunt, multaque cura famulantur, ut bono sit animo hortantes. Illi nil erat Anthia carius, quam assidue deslebat.

Dum is Rhodi cum sodalibus quid faciendum sit deliberat, Hippothous statuit Anthiam ab Italia Ephesum ducere, ut eam parentibus reddat, ibique aliquid de Abrocoma se auditurum sperans, re omni navì cuidam magnæ. Ephesiæ im-

68 XENOPHONTIS

posita cum Anthia solvit, & admodum secundæ navigatione usus, non multos post dies Rhodum noctu appulit, & ibi apud anum Anthæam nomine in littore divertit, & Anthiam ad hospitem adducit. Ea nocte quievit, insequenti die de navigatione cogitarunt, sed festus is dies Soli publica Rhodiorum magnificentia agebatur. Pompa & sacrificium & civium celebritas. Aderant Leuco & Rhoda non tam publicæ lætitiæ participes, quam conquisturi si quid de Anthia audirent, cum Hippothous templum intrat ducens Anthiam. Illa dona respiciens & præteritorum recordata O Sol ait qui humana omnia intueris unam me miseram præteriens, quæ cum antehac Rhodi essem te feliciter adorans, sacra tibi cum Abrocoma feci, & tunc beata quidem existimabar, nunc serva pro libera, & captiva infelix pro felici Ephesum sola redeo, & domesticis me absque Abrocoma ostendam. Hæc lacrymans loquitur, obsecratque Hippothoum ut comæ sibi partem abscindere liceat ac Soli donum ponere, & pro Abrocoma precari. Cum permisisset Hippothous, illa abscindens quod comæ poterat, occasionem nacta cum nemo adesset posuit & inscripsit PRO VIRO AB. AN. COMAM HANC DONUM DEO DEDIT. His peractis cum supplicasset, una cum Hippothoo abit.

Leuco & Rhoda qui interim pompam profecuti fuerant Templum accedunt & munera intuentes herilia noscunt, ac primum cupide comam deosculantur

lantur, plorantque non secus ac si Anthiam videant, ac tandem sicubi eam invenire possint conquirunt, cum & Rhodii omnes nossent nomina adolescentum ex quo primum ibi peregre venerant. Nihil illo die inveniētes abiere, & Abrocomam de his quæ in templo erant certiore faciant. Ei fere animum inducenti ut de re inopinata quicquam credat, spes ostensa est Anthiæ recipiendæ. Insequenti die cum minime esset mare tempestivum ad navigandum, Anthia iterum cum Hippothoo ad templum venit, & donariis adsidens lacrymas & gemitus fundebat, cum Leuco & Rhoda ingrediuntur, Abrocoma domi relicto, qui ob hæc eadem anxio & ægro animo erat. Ut Anthiam vident quam nondum agnoverant ex omnibus simul coniecturam capientes, amore, lacrymis, donis, nominibus, specieque, brevi eam esse deprehendunt, genibusque allapsi stupentes obmutuere. Illa quoniam essent, quidque vellent mirari, nunquam enim Leuconem & Rhodam eos esse sperasset. Qui ubi ad se rediere O hera, inquit, Anthia, nos famuli tui Leucon & Rhoda tecum peregrinati, atque una a latronibus capti. Sed quæ te huc duxit fortuna? Bono sis animo hera, sospes Abrocomas hic loci est te assidue deslens. Anthiam percussit ilico is sermo, vixque seipsam colligens eos agnoscens salutat & amplexatur, & de Abrocoma liquido intelligit.

Confluxit omnis Rhodiorum multitudo ut audire inventam Anthiam. ** Abrocomas media urbe

70 XENOPHONTIS

urbe velut amens currebat Anthiam subinde clamar. Occurrit tandem Anthiæ ad ædem Isidis, plurimique Rhodiorum sequebantur. Ubi se mutuo viderunt statim agnovere, volentibus id utriusque animis, & invicem amplexati succedunt genua multifaria animi commotione affectis, voluptate, dolore, timore, præteritorum memoria, & futurorum metu. Rhodiorum vulgus faustum lætumque acclamarunt, magnam deam invocantes Isin. En iterum dicebant videmus Abrocomam & Anthiam eximios forma adolescentes. Illi ut animus rediit surrexere & Isidis ædem ingressi, Tibi inquit, o maxima dea, tibi gratia pro nostra incolumitate habetur, auxilio tuo, o nobis omnium maxime colenda nosmetipsos recepimus. Provoluti sunt ante lucum & ad aram prociderunt, ac tandem Leuconis dñm ducuntur, in quam & Hippothous migravit, paratique ad iter in Ephesum erant.

Cum sacris illo die factis, epulis accubuissent, multæque consertæ narrationes, utpote longo post tempore se recipientibus, eorum quæ quisque passus fuerat aut fecerat, prottraxissent convivium, ubi nox accessit cubant, alii quidem ut cuique obtigit, Leuco vero cum Rhoda, Hippothous cum adolescentulo egregiæ formæ Clisthene qui ei e Sicilia in Italiam eunti comes fuerat, & Anthia cum Abrocoma. Cum dormirent alii & alta quies ubique esset Anthia Abrocomam amplexata flebat O vir in-
quiens ac domine te tandem recepi terra marique
diu

diu pervagata, & postquam latronum minas, piratarum inlidias, & lenonum iniurias effugerim, & vincula, fossias, ligna, venena ac sepulcra e. aserim, tibi talis adsum anime mi, mi Abrocoma, qualis primum te Tyri reliqui in Syriam abrepta. Nemo exorare potuit ut in te peccarem, non Mœris in Syria, non Perilaus in Cilicia, non in Ægypto Psammis & Polyidus, non in Æthiopia Anchialus, non Tarenti herus, atque omnes pudicitiae artes excogitavi ut tibi casta servarer. An & tu Abrocoma in eodem probò consilio permanisti? An ulla me pulchrior tibi visa est? nemo ne te adigere conatus est ut iurisjurandi & mei obliviscerere? Hæc dicens subinde osculabatur. Abrocomas Tibi, inquit, per hunc exoptatum & vix tandem invenimus diem iuro, nullam mihi virginem visam fuisse pulchram, nullam placuisse mulierem quam viderim, sed tuum recepisti Abrocomam purum, qualem Tyri in vinculis reliquisti. Tota nocte omnia sibi invicem narrarunt, ac facilem fidem adhibuere, rem ut erat esse desiderantes.

Ubi illuxit consensa navi omnibusque impositis discedunt. Deduxerat illos omnis Rhodiorum multitudo, & Hippothous una secutus est rem omnem & Clisthenem abducens, aliquot dierum navigatione Ephesum venere. Civitas omnis sospites adventare eos antea inaudierat. Navibus egressi statim eodem quo erant habitu ædem Dianæ adeunt; preces multæ & sacrificia, donaque posita, adiectusque titulus iis quæ fecerant aut passi fuerant

72 XENOPHONTIS, &c.

fuerant inſcriptus. His peractis in urbem redeun-
tes extruxere monumenta magnifica parentibus,
quos ſenio atque ægritudine præmortuos invenere.
Ipli reliquum ætatis ceu feſtum diem in lætitia una
degerunt. Leuconi & Rhodæ bona omnia ſodali-
bus communia fuere. Hippothous quoque ſtatuit
Ephēſi reliquum vitæ tempus traducere, ſepulcro
magnifico in Leſbo Hyperanthi extructo, Clithe-
nem ſibi filium adoptavit & Ephēſi vixit cum Ab-
rocoma & Anthia.

Xenophontis Ephēſiacorum de Amori-
bus Anthiæ & Abrocomæ f.



005646851

